

Dr. T. Lobsang Rampa

1. KAPITOLA

Zasmušile mraky klesaly z ocelove šede oblohy, až se nakonec rozpršelo. Proud jemne pleskajících dešřovych kapek začal brazdit špinave montrealske strechy, až se nakonec slil do potučku černych jako saze a zmizel do stoky preplnene odpadky. Desi! postupne silil v lijak, až zurici bouřka zahalila mosty, vysoke škarade budovy a nakonec i samotny prstav.

Nahle se ohnuly stromy a voda crčici z bičovaneho listi začala tvorit na ridkem travniku zpenene kaluže. V dalce se ozvalo osamele houkani lodi, jakoby v zouřalstvi nad tim, že musi znovu vplout do tohoto dvojjazyčneho mesta Montrealu.

Pred zamženym oknem zadumčive posedavaly kočky v očekavani, zda se jeste vubec kdy znovu rozzafi slunce. Venku na zaplavene vozovce se potr hany vytisk novin tištenych ve francouzštine donesi vetrem až tam, kam patril - a sice do odpadni stoky, kde na par okamžiku ucpal vodni proud, načež s klořotavym zvukem bleskurychle zmizel.

Kolem projel staričky dychavičny modry autobus. Motor buracel a kola doširoka rozstrikovala vejire vody vymrřřovane ze zaplavene silnice. U kancelare autobus najel do dury a cely zafinčel. Vřavorave si razil cestu serem, až zahnul vpravo a težkopadne se odkymacel z dohledu. Utichly i zvuky, jež ho provazely. Nato se rozlehl mohutny rev nakladniho vozu uklidove služby vlekouciho se silnici. Kolos se nezřetelne mihl kalnym serem a pak zavladlo ticho rušene jenom bubnovanim dešte.

Starec v pojizdnem kresle se odvratil od zamlženeho okna a zatapal po vypinači. Když se pokojem rozlilo svetio, smutne se otočil k hromade dosud nezodpovezenych dopisu. „Dotazy, dotazy a zase jen dotazy...“ zamumlal. „Copak jsem nejaka bezplatna poradenska kancelar obirajici se všim od početi až k smřti, včetně notne davky toho, co se deje i po ni?“

Tak treba dopis od *damy* z jednoho amerického veľkomesta, ten je opravdu pozoruhodny. „Prečetla jsem všech trinact Vašich knížek,“ piše, „ale dobry autor by na Vašem miste tohle všechno a ještě o mnoho vic dokazal vtěsnat do pulky kapitoly.“ Pane jo, mamko, tak to tedy díky! A tady hned další dopis — piše mi nejaka velice rozhněvana gangsterka z Hnutí za emancipaci žen ve Winnipegu. Ani trochu se ji nezamlouvam, neboť ma za to, že nenavidim ženy. Z jazyka opileho nadenika, jakym piše, však soudim, že nejspíše ona sama není skutečnou ženou. A ženy? Ty mam opravdu rad. Vždyť muzi a ženy představuji jenom opačne strany teže min- ce. Tak proč bych je mel nenavidet? Některe ženy jsou ale opravdu velice nedutkliva chaska.

Na nepatrně menšine však nezaleži. Většina — opravdu doslova približne 99 % pisatelu sdeluje, že jsou obsahem mych knih uprimně zaujati, zvlášte pak temi poslednimi, ktere nazyvam »svičky«. Chtěji se dozvědět vic o všech strankach metaloziky. Jak levitovat, jak myšlenkou pusobit na pohyb hmoty a jak dosahnout toho či onoho.

Stale rostouci počet lidi se zajima o proutkareni a o praci s kyvadlem. Jeden čtenar mi v dopise liči, jak videl nejakeho človeka jit po poli a jak sebou najednou prudce škulba razdvojena vetev, kterou držel v ruce. Pisatel vysvetluje, že šio o *hledace vody* a „prosim Vas, byl byste tak laskav a vyjadril se, jesdi tyto dve činnosti — proutkareni a prace s kyvadlem maji neco do sebe?“

Ano, jak proutkareni, tak i prace s kyvadlem jsou realne a fiinguji, ale za předpokladu, že človek vi, jak s liskovou či jinou vidlicovitou haluzi zachazet. Prace s kyvadlem opravdu prinaši užitek, pokud ten, kdo s nim manipuluje, s jistotou vi, co dela, a něco pouzve nepředstira, aby se předvedl nezkušenemu publiku.

Nejprve si musime uvedomit, co zpusobuje, že tyto techniky funguji. V dnešni dobe, kdy je rozhlasove vysilani běžnou zaležitosti, už není vubec obtížne přijmout představu, že existuji ružna energeticka prouděni či vlny, jež človek nedokaže zachytit bez nejakeho zprostředkujícího činitele. Napr. kolem nas bez prestani vladně přišerny rozruch, ktery našťesti neslyšime, ale jsme ze všech stran obklopeni radiovymi vlnami AM, FM, dlouhymi vlnami, kratkymi vlnami, vysokofrekvenčnimi i ultra vysokofrekvenčnimi. Človek muže i zapochybovat, zdali neco takoveho vubec existuje, neboť bez zvláštich přístroju a bez presně stanovenych podmínek je vubec ne- vnima. Když ale mezi vstupni vinu a reproduktor či televizi nainstalujeme prislušne zarizeni, pote zvuk nebo obrazy uslyšime a uvidime. Dotyčný přístroj je obvykle napojen na neco (antena), čím prichazejici vlny zachycuje a posleze je predava dale do nitra tohoto zahadneho přístroje plneho dratu, medenych součastek,

slidy či papíru atd., kde se čela ta zmeč impulzu tředil a vyčlenuje ve smysluplný signal. Pore vstupuje do hry další část přístroje, kde dochází k zesílení signalu a ke snížení jeho frekvenční rychlosti na přijatelnou. Ze zesilovače signal postupuje do výstupní jednotky a odsud do reproduktoru, do televize atp., odkud slyšíme přibližně tenže zvuk, jako je ten původní a obraz podobný tomu, jaký byl vyslán ze zdroje. Tento popis je pochopitelně drasticky zjednodušený, protože např. vedle vstupních signalů samotných na ně musíme mít i kolektory, demodulační a zesilovací zařízení jakož i zařízení výstupní. Dale však — a na to nesmíme zapomenout — potřebujeme i nějakým způsobem naladovat kmitočet neboli vlnovou délku, na niž chceme naslouchat, nebo na niž se chceme dívat.

Radio a proutkání jsou přibližně totéž.

Signály, které během proutkání zachycujeme - víte co? Zapomente na okamžik na všechno, co o proutkání víte, a začneme takto: pokud se člověk zrovna nehodlá venovat proutkání někde »v modravých dalavách«, není nutné k tomu používat lískové větve, »větve« hliníkové či jakékoli z těch do nebe vynášených verzi lískové větve. Je mnohem lepší a příhodnější použít kyvadla, která umí všechno to, co dokáže proutkářská vidlice a ještě mnohem víc. Mluvme tedy dál i v tomto smyslu jen o kyvadle. Pokud náhodou zrovna nejste farmářem v te nejdlehlější části Austrálie, kde si můžete takovou vhodnou větev uriznout kdykoliv, nemáte důvod vláčet s sebou kusy dřeví.

Kyvadlem rozumíme kus materialu připevněný na něco, co mu nebrání ve volném pohybu. O něco později si povíme o různých druzích kyvadel, ale v podstatě jde o to, že kyvadlem zachytitelné záření se svým způsobem podobá radiovým vlnám. Existuje záření vysílané veškerými materialy, které jsou v rozkladu nebo takovými, u nichž má dojít k nějaké změně stavu. Víme rovněž, že během nespočetných let se radium rozpadá na olovo. Dale je nám známo, že veškerá hmota se skládá z čele hordy molekul poskakujících sem tam jako blechy po horké plotně, a čím jsou menší, tím že dokáží skákat rychleji a čím jsou naopak větší, tím jsou pomalejší a těžkopadnější. To je charakteristický rys hmoty. Každý její druh má určité atomové číslo udávající počet atomů, z něhož vyplývá, jak pomalu nebo rychle budou tyto vibrace probíhat. O co nám tedy při práci s kyvadlem půjde? Je to naladění se na určitou vibraci atomu, a víme-li jak, budeme pak schopni určit, o jakou hmotu se jedná i kde se nachází.

Pracujeme-li s rozhlasovým přijímačem, znamená to, že pracujeme s určitým systémem anten, pohlcujícím, přitahujícím či zachycujícím (to už je jedno, jak to nazveme) vlny letící atmosférou. Treba se může jednat o vlny odražející se od Heavisideovy či Appletonovy ionosférické vrstvy. V tomto

pripade je tu však navič jeste i uzemneni, zajišťující kontakt s vlnami vyzařovanými Zemí, protože všude je třeba dvou polů - kladného a záporného. Vlny vyzařované Zemí můžeme pojmout za záporné a vlny ze vzduchu za kladné. Při práci s kyvadlem tudíž lidské tělo zachycuje vlny vzduchu, přičemž tělo působí jako antena, zatímco nohy dotýkající se země fungují jako spojení se zemí, neboli uzemnění. Při práci s kyvadlem je rovněž nutné mít chodidla stále na zemi, pokud ovšem člověk k uzemnění nepoužívá metody jiné.

Používání kyvadla je poté jednoduchost sama. Je to opravdu jedna z nejprostších věcí, vímeli ovšem *proc* to funguje. Právě proto se vám tu teď dostává takového rozsáhlého vykladu, který vám na první pohled možná může připadat jako blábol, ačkoliv jím v žádném případě není. Pokud však s jistotou nevíte, co děláte, nedokážete ani určit, kdy přesně se to děje.

Kyvadlo opravdu funguje. Mnoho Japonců umí pomocí kyvadla předpovědět pohlaví dosud nenarozených dětí. Používají k tomu zlatý prsten zavešeny na šnurce nebo na niti, který přidrží nad břichem těhotné ženy. Směr nebo druh pohybu kyvadla jim pak ukáže, jakého pohlaví dosud nenarozené dítě je. Mimo jiné, Číňané i Japonci užívají kyvadla k určování pohlaví zárodku ve vejci.

Rozhlasový přístroj využívá elektrického proudu k reprodukci zvuku vysílaných z nějaké vzdálené stanice. Rovněž tak televizní přístroj používá proud k reprodukci podoby obrazu vysílaných ze vzdálené stanice. Totéž se děje i při proutkání, při práci s kyvadlem a podobně, a to v tom smyslu, že i zde musíme mít zdroj proudu jako výchozí podmínku. V tomto případě je tím nejlepším zdrojem lidské tělo. Koneckoncu náš mozek je skutečným akumulátorem i telefonní ústřednou a kdo ví čím dále, ale především je to zdroj elektrického proudu dostatečný k tomu, aby nám umožnil zachycovat impulzy a tím působit na kyvadlo tak, že se roztočí, začne kroužit nebo se kyvat ze strany na stranu či vykonávat jiné pohyby. Takže k práci s kyvadlem potřebujeme lidské tělo, přesněji řečeno živé lidské tělo. Kyvadlo například nelze uvázat na skobu a očekávat, že bude fungovat, protože v tomto případě bude chybět zdroj proudu.

Priliš bychom si nepomohli ani tehdy, kdybychom kyvadlo uvažovali na hak a pouštěli do něj proud, protože ten musí mít pulzující povahu, meniči se podle druhu zamýšlené činnosti. Podobně jako v rozhlase slyšíme vysoké a nízké tony, stejně jako i tony tiché a hlasité, stejně tak i při práci s kyvadlem musíme k plnému využití veškerých jeho možností mít k dispozici potřebné změny proudu.

Co je to za sílu, která proud mění? Je to pochopitelně nadvedomi.

Abyste vedeli, je to ten nejbvstřejší občan, jakého ve své blízkosti máte! Koneckoncu vy, kdo tyto radky čtete, využíváte svého vědomí z pouhé desetiny. Každý sám sebe zna lépe než kdokoliv jiný, a představte si, o kolik by se vaše schopnosti zvýšily oproti současnosti, kdybyste dokázali vůli ovládnout i zbyvajících devět desetin vědomí. V každém případě si ale můžete zajistit i pomoc vlastního podvědomí. Je genialní — pamatuje si všechno, co jste kdy vedeli, dokáže vykonat všechno, čeho jste vy sami schopni a umí si vzpomenout na každou příhodu i z doby předcházející vašemu narození. Pokud by se vám tedy podařilo na vlastní podvědomí zapůsobit, zpřístupnilo by se vám nesmírné množství informací. Ovlivnit ho opravdu můžete. Vyžaduje to pouze nacvik a sebedůvěru.

Podvědomí rovněž dokáže navázat spojení s podvědomími jiných. Moc, jakou podvědomí vladne, opravdu nemá hranic a když se podvědomí jednoho člověka spojí s podvědomím dalších lidí, pak lze skutečně dosáhnout pozoruhodných výsledků.

Jak by to bylo pěkně, kdybychom mohli našemu podvědomí jednoduše zatelefonovat, ale to pochopitelně nejde. Musíme na něj naopak pohlízet jako na nějakého velmi roztržitého profesora, který neustále trídí vědomosti, opatruje je v archivu a získává další vedení. Je tak zaneprázdněn, že nemá čas se venovat ostatním lidem. Pokud ale na něj tím nejdvorilejším způsobem budete nalehat, potom se může stát, že vašim výzvám vyhoví. Nejdříve ze všeho se ale s vlastním podvědomím musíte spfátelit. Jde o to, že podvědomí představuje větší část nás samých, a to mnohem větší, lepe řečeno tu úplně největší. Proto přicházím s návrhem, abyste svému podvědomí dali nějaké jméno. Nazvete si ho nebo ji jakkoliv chcete, ale hlavně ať se vám to jméno opravdu líbí. Předpokládejme, že si vyberete jméno mužské, zvolíte třeba (to je čisté jen příklad) jméno *Jirka*. Jedná-li se o podvědomí ženy, budete třeba chtít použít jméno *Jifinka*. Celý vtip ale spočívá v tom, že své podvědomí musíte nějak pojmenovat a že s ním toto jméno zůstane neodmyslitelně spojeno. Když pak budete chtít se svým podvědomím vstoupit do kontaktu, můžete ho oslovit třeba takto: „*Jirko, Jirko*, nutně potřebuji, abys mi pomohl, potřebuji, abys se mnou spolupracoval, chci, abys... (teduvedete, co přesně potřebujete) a pamatuj si, *Jirko*, že ve skutečnosti tvoříme jeden celek a že to, co děláš pro mě, děláš zároveň i pro sebe.“ Musíte to vyslovovat pomalu, pečlivě a velice soustředěně a 3krát to zopakovat.

Jirka napoprvé pravděpodobně pokrčí pomyslnými rameny a rekne: „Už zase mě ten otrava ruší, a zrovna když mám tolik práce,“ načech se vrátí zpět ke své činnosti. Když svoji prosbu vznesete podruhé, poněkud

zpozorni, protože už mu to začne lezt krkem, ale stále ještě nic nepodnikne. Zopakujete-li však svoji žádost potřeť, pak tento *Jirka, Petr, David* či *Bili* (nebo jak jinak jste si ho nazvali), nabude dojmu, že stejně nepfestanete, dokud něco neudela, takže si metaforicky řečeno povzdychne a pomůže vám.

Nejde o žádnou fantazii, funguje to opravdu tak. Tvrdím, že o tomto jevu toho vlm pomerne dost, a to už proto, že po radu let delší než si chci vubec připomnat, jsem i ja postupoval presne podle navodu, který vám davam. Mimochodem — svemu podvedoml sice nerikam *Jirka*, ale ma jmeno, které nikomu nesdeluji, stejně tak jako i vy byste je meli uchovat v naproste tajnosti. Nikdy se tomu neposmivejte a nedelejte si z toho legraci, protože to je nesmíme zavažna vec. Vždyč jste jen pouhou desetinou sebe sama, zatímco vaše podvedoml tvori zbyvajlelch devet desetín vaši bytosti. Proto je treba svemu podvedoml projevovat respekt, davat mu najevo prlzech a dokazovat, že vám Ize verit. Když se vám totiž nepodarł zajistit si jeho spolupraci, potom z onech technik, o nichž tu mluvľm, nebudete schopni uspešne provozovat žádnou. Budete-li se ale cvičit v tom, o čem tu čtete, dokažete toho spoustu. Sprateite se tedy s vlastnlm podvedomľm. Nazvete si ho nebo ji jmenem, a dbejte, aby toto jmeno zustalo v naproste tajnosti.

K vlastnlmu podvedomľ mužete promlout. Lepšľ je hovorit pomalu a veči opakovat. Predstavte si, že telefonujete nekomu na druhy konec sveta, pričemž spojeni nenľ prľiř kvahtnl. Muslte tedy leccos rľkat znovu a dela vam potľže se dorozumet. To že volany na druhem konci dratu stezi rozumľ tomu, co rľkate, neznamená, že je hlupak. Problem spočľva v tom, že spojeni je špatne jako takove. Pokud se vám však tyto nesnaze podari prekonat, uvčdomite si, že vař protejšek je nadmlru inteligentni, a sice mnohem inteligentnejšľ než jste vy samľ!

Když pracujete s kyvadlem (pozdeji se na toto tema zamerľme jeřte podrobneji), muslte mit chodidla oprena celou plochou o zem tak, aby s ni plosky mely kontakt. Pak muslte pronest cosi jako: „Podvedomľ (neboli jmeno, které jste si pro nej zvolili), potrebuji veďřt, co mam delat, abych mel uspšch v te a te činnosti.“ Chystate-li se pracovat s kyvadlem, stanovte pro odpoved *ano*, že se bude houpat dopredu a dozadu, zatímco pro od- povecf *ne*, že bude platit pohyb ze strany na stranu. Je to ostatne tentyž pohyb, jaky hlavou čini človek, když chce vyjadrit souhlas nebo naopak nesouhlas. Vyzvu opakujte približne trikrat a pokažde velice pomalu, velice zretelne a velice pozorne vysvetlete, co od sveho podvedomľ žadate a co od tohoto testu očekavate. Když totiž nevlte, co vlastne chcete, jak tedy vám muže podvedomľ jakekoliv informace poskytnout? Ani podvedomľ nebude vedet, o co vám jde. Když tedy nevite, co vlastne chcete, nemužete informaci ani poznat, když ji

obdržke!

Začali jsme s proutkarením, takže nejdříve zameríme pozornost na tzv. proutkarské kyvadlo. Mimořádně - male odbočení. Můžeme se domluvit, že všechna podvedomi budeme v rámci této instruktaže označovat jako *Jirkai*. Vypisovat stále dokola slovo pod-ve-do-mi je poněkud zdlouhavé, takže si vypomůžeme tímto všeobecným označením *Jirka*, podobně jako piloti nazývají svého automatického pilota *Mike*. Tudiž *Jirka* znamená naše kolektivní podvedomi.

Proutkarské kyvadlo by mělo mít kulatý tvar o průměru 3 centimetrů či něco málo navíc. Podari-li se vám získat velice dobré kyvadlo dřevěné, tím lépe, vyhovuje ale i kyvadlo z nemagnetického kovu. Vyjdeme nicméně z toho, že jakékoli kyvadlo bude použitelné, bude-li mít průměr asi 3 cm, případně o trochu více. Opatříme si kus nite asi takové, jakou používají obuvníci k přišívání podešví. Mám dojem, že se jí říká ševcovská nit. Měla by mít délku přibližně metr a půl. Jedním koncem ji přivažeme ke kyvadlu, které bude mít za tím účelem nahore malé očko, zatímco druhý konec připevníme k prázdné cívice či aspoň k hůlce. Celou nit potom na cívku či hůlku navineme a v dlani ji držíme tak, že nit nesoucí kyvadlo máme mezi palcem a ukazováčkem prave ruky. Pravou ruku použijete ovšem jen tehdy, pokud jí i píšete, pokud k tomu ale používáte levou, pak pochopitelně i kyvadlo budete brát do ruky levé. Nejprve ale kyvadlo budeme muset naladit, tedy přizpůsobit je danému druhu materialu, jehož umístění hodláme určovat. Představme si, že chceme najít zlatý důl. V tom případě si nejdříve opatříme lepící pásku o délce asi 3 cm a na ni přilepíme úplně drobnou kousičku zlata (stačí, když ho nepatrně množstvím odškrábneme například z vnitřní strany prstenu) a pak ho jemně přilepíme ke kyvadlu. Tak vaše kyvadlo získá kousičku zlata, na nějž se naladí. Když uvádím, že se ho má kousek „odškrábnout“, mám tím na mysli, že i když pújde o jediné zmečko, bude to stačit.

Až to uděláte, vložte prsten či jiný kus zlata na zem mezi chodidla a postavte se. V této vzpřímené poloze, s tímto zlatým předmětem — ať už je to prsten či zlaté hodinky - setrvejte a pomalu nit z cívky odmotávejte tak, aby vám kyvadlo kleslo do výšky asi 45 cm nad prsty u nohou. V této výšce by se kyvadlo mělo roztočit do kruhu, tedy mělo by začít opisovat celistvá kola. Pokud to neučiní, zkuste nit ještě o trochu popustit níže nebo ji naopak o trochu zvednout. Cílem je určit délku nite potřebnou k tomu, aby se kyvadlo co nejvolněji otáčelo, ve smyslu reakce na zlato.

Když jste tuto polohu určili — může to být třeba 50 cm, 60 cm či třeba 70 cm a tak podobně, udelejte na niti uzel a zapište si její přesnou délku, např. si

poznamenejte: uzel číslo 1 = zlato, načez lepici pasku se vzorkem zlata z kyvadla odstrante a hodinky nebo prstynek seberte z podlahy. Místě nich teď na zem položte něco ze stříbra. Muže to být třeba mince nebo i stříbrný předmět od někoho vypůjčený, ale musí to být právě stříbro. Opet nepatrný kousiček stříbra přeneste na lepici pasku a připevnete ke kyvadlu. Pak bude vašim líkolem opět určit správnou délku nite odpovídající stříbru. Když to zjistíte, zapišete si další poznámku typu: uzel číslo 2 = stříbro. Tak můžete pokračovat dál a definovat si tímto způsobem všelijaké další druhy kovu, avšak nejenom kovu, ale i rozličné jiné latky a materialy. Když si tak vypracujete vlastní tabulku, můžete si pak užít spoustu zábav) s »geologickým průzkumem«. Všeobecně vzato zjistíte, co se delky nit« týče, že jako první material se umístí (ve výšce asi 35 cm) kamen. Niti o trochu delší bude odpovídat sklo nebo porcelan. Na delce ještě větší se nam umístí rostlinstvo. Když nit popustíme ještě o něco víc, dostaneme se ke stříbru a olovu, zatímco o kousek dál bude voda. Ještě o něco delší nit bude znamenat zlato a po něm bude ještě na větší delce nasledovat med a mosaz. Největší delka niti se bude rovnat železu, a sice tesně pod 90 cm. Pokud se tedy chcete dozvedet, co máte pod sebou, jednoduše se na to místo postavte a především se soustrecfte na konkrétní kov, který hledáte. Nastavte náležitou délku a velice pomalu vykročte vpřed.

Znovu a znovu je třeba zduraznovat, že *Jirkovi* musíte velice přesně sdělit, co delate. Musíte mu povedet, že patrate po zlate, železe, stříbru či po čemkoliv jiném, a aby byl tak laskav a kyvadlo rozhybal, jakmile zachytil jeho vyzařování. Po celou tu dobu musíte usilovně myslet na to, co doufáte, že naleznete. Bude-li vám však mysl preletat a začnete myslet na něco jiného — tak neuspějete.

Když už jsme u toho, dovolte mi ještě malé doplnění: hledáte-li například starodávný porcelan a nable vám myšlenky zaletí k ženám, kyvadlo zareaguje, jako byste narazili na zlato, protože délka nite odpovídající ženám a zlatu, je přesně tataž, zatímco když žena začne přemýšlet o mužích, dostaví se reakce, jako by pod zemí ležel diamant! To pochopitelně může vést k tomu, že se úplně zmylíte. Tímto způsobem to nemůže nikdy fungovat. Zkuste si třeba představit, že vám kyvadlo zareaguje jakoby na diamant a tak se chopíte lopaty, a pustíte se do kopání a odhazování hlíny, pak ale místo toho narazíte na mužskou mrtvolu. To by se totiž stát mohlo!

Pro každodenní použití v místnosti je vhodné používat kyvadla na šnurce poněkud kratší. Nechcete se přece den co den zamotat do 90 až 150centimetrové šnury, že? Pro práci v místnosti tedy používejte kyvadla jiného. Kyvadla, která se dají koupit, jsou už obvykle na nějaké niti či retizku

připevnena a mívají delku přibližně 20 cm, ale to není důležité.

Předpokládáme, že chcete něco zjistit - například chcete vypatřit, zdali určitá osoba žije v té a té oblasti. Posadíte se tedy ke stolu, ale musí to být obyčejný stůl bez zasuvek či bez čehokoliv dalšího umístěného pod jeho deskou, protože pokud by tam třeba taková zasuvka byla, činnost kyvadla obsah zasuvek ovlivní. Můžete tam mít třeba uloženy kuchyňsky nůž či zlatý prsten nebo cokoli jiného. V takovém případě navzdory tomu, jak Uuboce se soustředíte, bude kyvadlo ovlivněno *nesprávným* předmětem. Sednete si tedy za jednoduchý stůl a na dosah ruky si připravíte pár stránek obyčejného, bílého papíru. Pote sdělíte kyvadlu, lepe řečeno sdělíte *Jirkovi*, co přesně si přejete. Můžete například povedet: „Podívej, *Jirko*, potřebuji zjistit, jestli Maruška Peničková žije v tehle oblasti. Pokud ano, buď tak laskav, prosím te, a potvrď to tím, že kyvadlo rozhybeš odpredu dozadu. Pokud tu nežije, rozhoupej, prosím te, kyvadlo ze strany na stranu.“

Na stůl k prave ruce si přichystejte list čistého papíru, na jehož stranu od vás vzdalenejší napište ANO a na stranu protilehlou, kterou máte ležet těsně u sebe napište rovněž ANO, zatímco na stranu levou a pravou napište NE. Doprostřed papíru vepište malé X představující středový bod, nad nímž budete kyvadlo držet. Mimochodem, výška, v níž budete kyvadlo nad bodem X držet, by měla být přibližně 6 centimetrů.

Pohodlně se usadte. Nezáleží na tom, máte-li na nohou boty či nikoli. Podmínkou ale je, abyste měšli nohy položene na podlaze a ne třeba opřene o židli. Musí se celou plochou chodidel dotýkat podlahy. Dale si po leve strane rozložte mapu zkoumane oblasti tak, že tuto mapu máte umístěnou po levici a list čistého papíru po pravici. Nejprve kyvadlem jemně přejděte nad celou plochou mapy a proneste: „Podívej, *Jirko*, tohle je oblast zachycena na této mapě. Nachází se Maruška Peničková někde v tomto prostoru?“ Potom kyvadlo vedte nad mapou ve výšce přibližně 6 cm nad jejím povrchem. Až takto projdete nad celou její plochou, obraďte se znovu na *Jirku*. *Jirko*, ja se teď pustím do průzkumu. Prosím Te, pomoz mi, a podle okolnosti ukaž na ANO či NE.“ Pak (v případě pravaku) si pravý loket pohodlně opřete o stůl a kyvadlo zavešene volně na niti nebo na retízku spustíte nad stůl tak, že tuto nit nebo retízek budete držet mezi palcem a ukazováčkem. Dbejte na to, aby kyvadlo viselo zminených asi 6 cm nad zakresleným X. Zvláštní připomínka levakům: ve vašem případě je třeba veškeré strany prevrátit. Pro pravaky - kterých je většina - však platí pokyny tak, jak tady jsou uvedeny.

Jste tedy přichystáni a učinili jste opatření, aby vás pokud možno nikdo nevyrušil? V tom případě tedy *Jirkovi* oznamte, že už jste připraveni začít pracovat. Podívejte se na mapu a položte ukazováček leve ruky nad cestu na

teto mape, kde se domnívate, že by Maruška mohla bydlet. Obča se na kyvadlo podívejte. Muže se stat, že se bude jenom tak lehouno pohupovat způsobem, který zdanlivě nedává žádný smysl. Pokud se ale dostanete k místu, o němž se domnívate, že by tam zmíněná osoba žít mohla, kyvadlo vám určité odpoví ANO či NE.

Je vhodné použít nejprve mapu maleho merítka, abyste obsahli oblast c< nejrozlehlejší. Jakmile se vám ale dostane bližšího upřesnění, jako by *Jirka*, sděloval: „Poslyš, tahle rozloha je příliš rozsáhlá, potřebuji se zaměřit na oblast užší,“ nahradíte první mapu mapou další, o větším merítku, abyste časem jak budete zkušenější a zkušenější, dokázali určit hledané místo s přesností konkrétního domu.

Po každém takovém testu musíte každopádně nahradit použité listy papíru novými — lépe řečeno, tento list papíru použijte na něco jiného, třeba na napsání dopisu, nicméně na každý nový průzkum potřebujete nový kus papíru. Tato patřící činnost totiž papíru vtiskne vjemy s ní související také pokud byste takoveto zjišťování informací opakovali, druhé „čtení by bylo tím prvním ovlivněno - a v tom spočívá celá podstata problému

Souvělosti jsou možná přečte jen o něco širší, protože zásadní je rovněž formulace otázky, kterou *Jirkovi* pokládáte. *Jirka* je totiž svým způsobem bytost nadmíru prostoducha, postrádající smysl pro humor, zato však s v) hraneným smyslem pojímat věci naprosto doslova. Proto není vhodné abyste otázku položili třeba takto: „*Jirko*, mohl bys mi, prosím te, povídet, jestli Maruška Peničková bydlí tamhle v tom místě?“ Pokud se zeptáte tímto způsobem, odpověď bude znít ANO, protože *Jirka* vám opravdu může povídet, zdali tam dotyčná bydlí či ne v tom smyslu, že to dovede a to je to, na co se otázkou takto položenou ptáte, lépe řečeno, tážete se jestli vám kyvadlo takovou odpověď dát umí. Neptáte se však, jestli tam a tam v daném okamžiku hledaná osoba skutečně bydlí. A proto, *ni* i se ptáte na cokoli, musí být otázka formulována tak, aby *Jirku* neuvádě ve zmatek.

Nejdůležitější podmínkou úspěchu v této činnosti je formulovat otázku tak, aby zněla naprosto jasně a byla vyloučena možnost dvojsmyslného vykladu. Když jakoukoliv otázku začnete slovy: „Mohl bys mi povídet...“ bude odpověď znít ANO či NE ve smyslu: ANO - mohu ti povídet. nebo NE — nemohu ti povídet..., zatímco druhá část otázky: „jestli tac bydlí Maruška Peničková?“ zůstane nezodpovězena, protože její první část pohití veškerou *Jirkovu* pozornost. Proto dokud nezískáte více zkušeností, by bylo vhodné si utvořit otázky sepsat a slovo od slova si je znovu pozorně přečíst a posoudit, zdali opravdu jakoukoliv možnost dvojsmyslného anebo nejasného vykladu vylučují. Dovolte, abych ještě jednou zřetelně a velkými tučnými písmeny

zduřaznil: DRIVE NEZ POLOŽITE OTAZKU, SI MUSITE UJASNIT, NA CO SE PTAT.

Až budete zkušenější, podari se vám lokalizovat pohřešované lidi docela snadno. Budete k tomu potřebovat všeobecnou i podrobnou mapu oblasti předpokladaného pobytu hledané osoby. Dale byste měli být schopni si představit i jakýsi její mentální obraz. Jedna se o urostleho chlapce anebo drobnou dívku? Ma tato osoba ryšave, svede anebo tmave vlasy? Co dal- šiho o ni vite? Takovychto informaci potrebujete získat co nejvic, protože i v tomto pripade plati, že nevi-li člověk, co vlastne hleda, pak ani nepozna, kdy to našel.

Nekdy se take muže stat, že jste napríklad upoutani na lužko, a nemůžete se proto chodidlem poradne oprít o zem. To je zrovna muj pripad, a proto jsem se vybavil kovovym prutem o deke necelych 80 cm, který držim v ruce, jako kdyby šio o system anteny k pferenosnemu radiu, o než se koneckoncu jedna. Je to vlastne jakasi antenni tyč k pferenosnemu radiu. Jejím prostřednictvím zachycuji vstupni vinu pferesne timtež způsobem, jako to dela člověk pohyblivejší než ja pomocí chodidel priložených k zemi.

Když zachycuji vjemy vyžarující z mapy či dopisu, používám k tomu malou kovovou šroubovací tužku. Dotknu se dopisu nebo mapy, načež se stare kyvadlo rozhoupe a odpovi mi.

Nikdy a za žádných okolností nikomu nedovolte na vaše kyvadlo sahnout. Musi být nabito vašimi vlastními vjemy. Kyvadla byste měli mít víc, asice dřevene, z nemagnetického kovu, jako je například Uterina, a možná, že se vám bude zamlouvat mít i kyvadlo sldenene anebo z umele hmoty. Budete treba chtít vlastnit dokonce i kyvadlo dute, do jehož nitra lze uložit vzorek, místo abyste ho z vnějšku ke kyvadlu lepili páskou. Povšimnete si ale, že nektere kyvadla bude reagovat citliveji než všechna ostatní na otázky osobní povahy. Tuto jeho vlastnost můžete ještě posílit tím, že ho budete nosit při sobe a ono dmto způsobem ještě víc »nasakne« vaši energii. Pokud budete postupovat podle tohoto návodu, a především nikdy nedovolíte, aby ho použil nekdo jiný, byt' by si na něj jen sahl, zjistíte, že máte tak mocný atak užitečný nástroj, jakým je pro letadlo radar za mlhové noci.

Kyvadlo se nikdy nesplete. *Jirka* je totiž neomylný, což vy nejste. Muže se vám stat, že nespravne položíte otázku nebo udelate chybu při vykladu odpovědi. Tak treba při práci s počítačem je nutné používat zvláštního jazyka, jinak počítač nepochopí, co mu člověk chce sdělit. Představte si proto, že vaše kyvadlo je take jakýsi počítač a formulujte otázky, které mu kladete jazykem natolik jasným a jednoznačným, abyste vyloučili jakékoli nebezpečí chyby, protože kyvadlo dokaže odpovídat pouze způsobem ANO či NE. Dokaže však

take projevit nejistotu, a sice tím, že bude opisovat tvar číslice 8. Stejne tak umí určit pohlaví: pro označení MUŽ bude vytvářet pravotočivé kruhy, tedy kruhy jdoucí po směru hodinových ručiček, zatímco pro označení ŽENA budou otočky levotočivé, tedy kruh bude vznikat v protisměru hodinových ručiček. Pokud se ale jedná o muže velice zženštilého, pak se nebohé kyvadlo může začít otáčet zdanlivě špatným směrem. Lepe řečeno, odpověď kyvadla ve skutečnosti mylná nebude. Naznačí jenom skutečnost, že takový muž v sobě nese více energie ženské než mužské a že se jako muž jeví jen z fyziologického hlediska. Způsob, jakým uvažuje, však může být veskrze ženský a v tomto smyslu sdělí kyvadlo usudek mnohem přesnější nežli ti nejlepší lékaři.

Take nesmíme zapomenout na následující pokyn: dbejte na to, abyste k práci s kyvadlem přistupovali pokaždé s čistými rukama. Pokud jste například předtím zahrabali nebo zhasli nedopalek cigarety do hlíny v květináči, potom se informace kyvadlem zjištěné, budou títat zeminou, která vám ulpí na pórech pokožky prstu. Proto si musíte být jisti, že máte ruce a prsty čisté. Rovněž musíte dbát na to, abyste měli čisté^{st^}. Není například ku prospěchu věd, když se otočíte a zjistíte, že na čistém listu papíru se vám usadila macatá kočka. Pokud by k tomu došlo, musíte tento papír nahradit listem novým a čistým.

Až budete mít kyvadlo a patričnou zkušenost s ním, můžete zjistit, jak se dá z mapy vyčíst, kde se nacházejí určité minerály. Zlato tedy můžete hledat tak, že si ho v nepatrném množství připevníte ke kyvadlu. Pak budete postupovat prstem po mapě až k místu, o němž se domníváte, že by se tam zlato mohlo vyskytovat, přičemž se na něj silně soustředíte a vypustíte z hlavy všechno ostatní. Hledáte-li například stříbro, myslíte co nejsilněji na stříbro a všechny ostatní myšlenky odložte stranou. Všechny tyto postupy jsou úplně jednoduché. Dokud si na ně však nezvyknete, budete přesvědčeni, že jsou zcela neproveditelné, nebo že se pro takovou činnost nehodíte. Ale hodiť! Je to jen praxe, umožňující pilotovi s letadlem vzletnout a potom zase bezpečně přistát. Stejně tak je pouhou otázkou praxe a víry v sebe sama přistoupit ke stolu, vytáhnout mapu a kyvadlo, posadit se a říci: „Tamhle je voda a jsou jí čele zaplavy, načech se odeberete na skutečný pozemek, a když se prokopete či vyvrtáte otvor do země, shledáte, že voda se v příslušné hloubce opravdu nachází.“

Spolehlivě můžete určit hloubku uložení toho, co hledáte podle síly rozkmitu, jakými se kyvadlo pohybuje. Kyvadla a proutkání nejsou hlavním tématem této knihy, ale praxe sama vás rychle naučí, jak retizek nebo šnurku popouštět nebo zkracovat a odhadovat tak hloubku. Znovu však připomínám, že je naprosto nutné se zcela zamerit a plně soustředit na to, co

chcete najít či zjistit.

Plno věcí je rovněž možno se o člověku dozvedet, když umístíte kyvadlo nad jeho podpis v dopise. Je to i velmi užitečné cvičení. Pamatujte si ale, že si musíte stanovit přesně, co chcete zjistit. Musíte jasné formulovat, na co se ptáte. Položíte-li totiž otázku dvojnásobnou, můžete na to vzít jed, že *Jirka* odpoví špatně! Musíte si totiž být úplně jisti, že svému podvedomí — *Jirkovi* či jak jinak si ho nebo ji pojmenujete — naprosto přesně sdělíte, co chcete zjistit a co očekáváte, že kyvadlo udělá, aby vyjádřilo informaci, kterou hledáte.

Když jsem tento vyklad dopsal až sem, rozhodl jsem se jej proverit »na pokusném kralíkovi«. Ačkoliv mne osobně se to všechno zdalo úplně jasné, protože toto téma důvěrně znám, obrátil jsem se na někoho, kdo s ním obeznamenán není, s prosbou, aby si to celé přečetl. Výsledkem je, že nyní uvedu ještě pár doplňkových informací.

Jak se vlastně má kyvadlo držet?

Loktem se člověk opře o stůl, jak už tu bylo řečeno. Měl by to být pravý loket u praváku a levý u leváku. Paže bude ohnuta tak, abyste ruku měli v takové výšce nad stolem, aby vám špička kyvadla zastala viset nad stolní deskou asi 6 cm. Provazek, retízek, šnurku či cokoli jiného na čem je kyvadlo zavešeno, držíte mezi palcem a ukazováčkem. Pokud byste měli pocit, že se kyvadlo bude lepe houpat, zkrátíte-li retízek na polovinu - udelejte to. Tuto délku řetízku či nite si pokaždé upravte mezi palcem a ukazováčkem, aby se kyvadlo co nejlépe houपालo a ukazovalo. Zbyva snad už jenom dodat, že loket můžete držet v takovém úhlu, v jakém se budete cítit pohodlně, což je zásadní, protože v nepohodlné poloze se s kyvadlem pracovat neda. Podobná situace nastává, když se vydatně najíte nebo když jste silně vyvedeni z míry nečím, co se práce s kyvadlem netýká. Takový stav vás bude rušivě rozptylovat. Musíte být v klidu a v pohodě, ochotni pracovat s vlastním podvedomím.

Take se dozvídám, že: „Vy jste mě úplně popled. Říkate, že nadvedomí změní proud - a já potom tedy nechapu, jak spolu souvisí nadvedomí a podvedomí.“

Pokusme se to tedy objasnit ještě jednou, a *i* už je to jasné navenky a ještě o den nebo dva dle. Jste tady vy - osoba, využívající pouhou desetinu celkové kapacity svého vědomí a stojíte na poslední pfičce pomyslného žebříku. Nad sebou máte své podvedomí, které můžeme přirovnat k operátorovi ovládajícímu řídicí panel, jímž je váš mozek. Podvedomí je s vámi ve spojení prostřednictvím vašeho mozku — tvoricího vzájemného propojení — a zároveň je vaše podvedomí v kontaktu s nadvedomím. Vy - člověk - jste obyčejný ubohý dělník, který nemůže oslovit ředitele. Musíte se nejprve obrátit na

vedoucího nebo predaka. Okouníte tedy chvíli kolem ve snaže se nejak zviditelnit, aby si vas vedouci nebo dokonce namestek všiml a s podivem, že nejste u sve prace, se začal zajimat, co s vami je. Pak musíte o sve zaležitosti promluvit s tímto vedoucím nebo namestkem a presvedčit ho, aby ji dumočil rediteli či nekomu jinemu, kdo stojí služebne nad nim. Podobne podmínky panují mezi vašim nadvedomím a vami. Driv než se k vlastnimu nadvedomí dostanete, musíte si zajistit podporu sveho podvedomí. Až když se vam podari podvedomí presvedčit, že to a to je skutečne nezbytné nutné pro vaše společné dobro, potom teprve podvedomí navaže spojení s nadvedomím a kyvadlo se rozhybe podle impulzu, které vnímáte.

Mimochodem, podari-li se vam prostřednictvím podvedomí navazat spojení s vlastním nadvedomím, můžete se vylečit z rady nemočí, pokud nejakými trpíte. Nadvedomí je jako reditel společnosti a jako takový neví o všech neduzích sužujících nižší oddelení. Dozví se to až tehdy, když situace začne byt už opravdu velice važna. Jinak se ovšem často stava, že o nejakých nesnazích sužujících podrizene na nižších stupních netuší zhola nic. Podari-li se vam však vedoucího presvedčit, aby konkretní problem prednesl generalnimu rediteli, prezidentu — neboli nadvedomí, pak se potíží da vyřešit driv, než se situace stane opravdu važnou. Takže sužuje-li vas nekde vytrvala bolest, pak na *Jirku* nebo *Jirinku* nalehejte a jasne sdelte v čem problem spočívá, o jakou bolest se jedna, jak ji pocít'ujete, proč ji mate, a aby bylo podvedomí tak laskavo a zaridilo, abyste se uzdravili. Nadvedomí je neprístupné. Podvedomí je spojovacím článkem mezi vami - tedy onou desetinou vedomí a nadvedomím, které je bdele v plné mire.

Kyvadlo vam muže dozajista pomoci i s určením viteze dostihu, pokud otazku v tom smyslu položíte radne. Rozhodne ne takto: „Mužeš mi povedet, kdo vyhraje vytrvalostní dostihy?“ Vždyt! copak je tohle za otazku? Podivejte se na ni poradne a hned si uvedomíte, že se sveho podvedomí vlastne ptáte, zda by vam reklo nasledující: „Mužeš mi, ty, podvedomí, povedet kdo vyhraje tento zavod?“ Odpovec by pochopitelne znela: „no, to mohu.“ Pri takoveto kladné odpovedi, byste posleze došli k zaveru, že si z vas podvedomí tropi blazny. Tímto způsobem se tudíž s kyvadlem pracovat neda.

Vraťte se nyní trochu zpátky, a sice k místu, kde vysvetlují, jak lokalizovat věci pomocí mapy. V tomto prípade však chcete znat viteze určitého zavodu, a tudíž si budete muset opatřit seznam všech zúčastnených kom, asoustredene se musíte v duchu zeptat: Vyhraje tento kun? Tužkou, kterou budete držet v leve ruce, musíte pomalu postupovat od jména ke jménu, přičemž se u každého jména zastavíte asi tak na 30 vtefin, a po celou tu dobu si budete usilovne klast otazku, zda tento kun v zavode zvítězí. Bude-li

odpoveď NE, tak postupte ke jmenu kone ďalšieho, až narazite na toho, v jehož prípade bude odpoveď kladna. Až získate cvik, začne sa vám to dať. Není to príliš morálni, aby ste vedeli, pokiaľ sa sázka a hazardní hry sú špatne. Pamätajte, že tak činite na vlastnú zodpovednosť. Ja sa vám snažím len naprosto jasne vštipiť do hlavy, že žiadneho uspokojiveho výsledku nedosahnete, dokud nezformulujete kladenú otázku tak, aby obsahovala len jeden jediný dotaz, ktorý lze zodpovedeť len prostým ANO či NE. Radím vám si vyššie uvedené pokyny raději prostudovať jeste jednou. Vjdinete sa tak rozmrzelosti z nejase odpovedi, jež ve skutečnosti bude jen výsledkem nejase položené otázky.

Poslední dotaz této kapitoly zní: „Kde se taková kyvadla dají koupit?“

Získat kvalitní kyvadlo je ve skutečnosti poměrně obtížné, protože všude kolem je spousta podnikatelů usilujících o rychle zbohatnutí, kteří prodávají naprosto podradné zboží, jako například ozdobný přívěšek ke klíčům, o němž se dušují, že je to kyvadlo, na němž je připevněn kámen vašeho narození a tak podobně. Ale to je naprosto k ničemu. Dobrý obchod by měl být zásoben skutečně kvalitními kyvadly speciálního typu. Měl by mít kyvadla dřevěná ale i z nemagnetického kovu, a ta kovová by měla mít i prohluben nebo vnitřní uložný prostor, aby tam bylo možné vsunout vzorek (jako například vlas odebrány z hřebene nezvestné osoby atp.) až nezvestné osoby se tak mohla stát opět osoba *zvestná*. Znovu zdurazňují, že nemá smysl si koupit nějakou drobnou hloupost, která představuje jenom trik, jak vám ze zdrahové kapsy vytáhnout peníze. Pokud chcete něco poradného, musíte za to i poradné zaplatit. Ale jistě byste takovou částku vydali ochotně za malé tranzistorové rádio, zatímco takové kvalitní kyvadlo vám může přinést mnohem víc užítku. Pomocí kyvadla můžete dojít ke štěstí - pokud tuto kapitolu radně nastudujete a budete-li se opravdu poctive cvičit.

Praxe je opravdu klíč ke všemu. Nikdy se nestanete bravurním klavíristou, nebudete-li cvičit. Čím slovtnejší klavírista, tím víc cvičí a to každý den hodiny a hodiny těch nemožných stupnic pořád dokola: brink, brink, brink. Totež se týká i kyvadla. Musíte se cvičit, cvičit a zase jen cvičit, aby ste nakonec mohli pracovat instinktivně. Můžete si to zkusit na dopisech od lidí, na kovech a na mnoha dalších věcech a touto cestou — nacvikem — dosáhnete úspěchu.

Okamžik! Jeste tu máme jednu takovou drobnou poznámku, kterou je třeba zmínit. Týká se základních pravidel zdvorilosti. Je totiž nanejvýš důležité, aby ste si po ukončení práce kyvadlo v sepnutých rukou přiložili k čelu, a *Jirkovi* nebo *Jifince* slavnostně podekovali, že vám při tomto *ctení* asistovali. Podekujte třikrát za sebou a nezapomente na to, protože nepodekujete-li v

souladu se základními pravidly zdvorilosti, přičte by se vám mohlo stat, že po dvakrát či třikrát se vám nedostane odpovědi. Znovu připomínám, že stejně tak jako jste žádost opakovali třikrát, musíte třikrát vyslovit i dikuvzdání,

Byl jsem upozorněn, že v jedné pasáži této kapitoly by molilo dojít k mirnému nedorozumení, a sice v tom smyslu, že není dost jasné, jak má nějaký nešťastník stat a zároveň vyladovat kyvadlo pomocí kousičku zlata či stříbra mezi chodidly. Takže to vysvětlím podrobněji: opatřte si kousiček zlata, stříbra, činu, olova, medi atp. a položte si ho na zem mezi chodidla. Pak se naravnate tak, abyste měli vzpřímenou páteř a levou ruku volně spuštěnou podél těla, zatímco pravou ruku zvednete tak, abyste předlokti měli souběžně se zemí, a vyzkoušíte si, jestli vám to tak vyhovuje. Když si totiž pravý loket opřete o bok, odstraníte tak nežádoucí zachvěvy a třasy, a tudíž to, co vám *Jirka* diktuje, zachytíte nezkreslene. Zásadní je ovšem držet paži v jakékoli vzdálenosti a tak, jak to vyhovuje vám i kyvadlu. A to je všechno.

2. KAPITOLA

Foukal studen^ vitr. Voda začala tuhnut v rampouchy rostouđ jako kamenne sochy. Prašny vir se protočil kolem betonovych pilim a pak ho stenajici meluzina hnala dal po zasneženych cestach oplakavajic skučivym žalozpevem uprchle leto.

Na reče Bikersdike se buracejici ledoborce s vypetím sil chroptive rozjždely proti silici vrstve ledu. Bez prestani na nej uotočily tak, že korytem prave uvolneným opatrně couvly, zastavily se, a pak se vrhly vpřed, přičemž dieselove motory vyčerpáne chrlily do vzduchu obrovská oblaka kouře, dokud se ledovy prikrov kladouci odpor s protestujícím skrípením definitivně neprolomil. Pak nasledovalo už jenom rachocení rozpadajících se drobnejších ulomku.

Zahalene postavy se odevzdane sklanely nad snehovými lopatami ve snaže ten čas nějak prestat, a presto pracovat natolik usilovně, aby se alespon trochu zahřaly. Vichr se jeste priostřil a rozeskučel usilovněji. Muži zachumlani do kapuci si všichni naraz hodili lopaty na rameno a sněhem se brodili pryč. Okno na okamžik zaclonilo cosi zeleného, ale hned vzapeti ten predmet odvala silici vichrice. Byl to jen pytel s odpadky zdvižený vanici do vzduchu, z nehož se všechno vysypalo po zahradach.

Sero houstlo a houstlo. Mrakodrapy už sotva viditelne halila chumelenice stale mohutnejši, která jakoby rozpila sveda a vyhled z okna rozmazala do zahadné scenerie mihajících se stínu a mlhavých, neurčitých pundku blikavých svetel. Poulicni provoz nekolikrat zakolisal, ale jak se viditelnost posmpně stale snižovala, zastavil se nakonec uplne.

A snežilo, snežilo a snežilo. Po celou noc se snehove vločky bezhlave snažely k zemi, a pritom kroužily a otačely se, jakoby jim kdosi vdechl jakysi blaznivý položivot. Za svitani, když si první slabě uče zablesky sveda začaly nesmele razit cestu matnjhn přišerim, svet stale jeste nehybne stal. Nikde ani živačka, žádný dopravní prostredek, ba ani ptak neporušil všezahalující prikrov čerstve

napadaneho snehu.

Prask! Rozlehl se ostrý zvuk, jako když vystřeli z pistole. Starec nadskočil na lužku a namahave se otočil. Po prosklených dverlech sahajících od podlahy až ke stropu se rozbehla prasklina. Tepló v místnosti — a venku mnohem větší zima než byva obvykle, způsobily, že sklo rento teplotní rozdíl nevydrželo. Postupujíc trhlinou začal do pokoje pronikat mrazivý vzduch a teplota postupně klesala. Prasklina nejenže rosda do delky, ale ona se současně i rozširovala. Zahy bylo v místnosti k nevydržení. Starec celý roztfeseny zimou usedl do pojízdného křesla a uchylil se na ehodbičku za dvěfmi. Po čele budove v dusledku rekordního mrazu začala praskat okna.

Ten den se zdal nekonečný. Oštra zima pronikla do celého bytu. Na rozbitém okne, v miste, kudy dovnitr proudil mrazivý vzduch, se začal tvorit zavoj jinovatky a snašel se na podlahu jako bily prašek.

Další den po velkém nalehání přišli remeslníci vymenit rozbitou okenní tabuli. Dalo jim to prace na pul dne, než bylo nové sklo na miste. Pak muzi přešli do dalších bytu, kde okna praskla take. Do pokoje se pozvolna vratilo tepló. Pomalu se kočky vysoukaly z navršených pfikryvek, které se pro ne vyhrivaly lahvemi s horkou vodou.

V noći však teplota začala znovu klesat níž a níž. A potom z ničeho nic starce nad ranem opet vzbudila hlasita rana. Zdešene v blede zari měsíčního svitu přihlížel, jak se prasklina opet širi po sklenene tabuli dlouhe skoro dva metry. Pokojem se znovu začal širit chlad a dovnitr vstoupila jinovatka. V pozdějších hodinách remeslníci zjistili, že okenní ram je pokrivený, takže se nedalo delat nic jineho, nežli se prestehovat.

Mijely dny ba čele tydny a teprve pore byl starec zase sehopen usednout k práci. Odpovídal na dotazy a zase jen na další a další dotazy. Jak mi ostatně napsala jedna pani: „Ja jsem tak rada, že vam mohu napsat, a vy mi všechny dotazy zodpovíte, a vubec nic si za to neučtujete. Pana XYZ už nebudu o žádné odpovedi zadat, protože ten si za každou učtuje 50 dolaru!“ „Tak to se tedy pan XYZ ma,“ pomyslel si stary muž, „to mne lidé nepošlou ani zpateční znamku.“

Ale pokud nektere z techto otazek zodpovím v teto knize, pak už mi lidé nebudou muset na totež tema psat, že? Takže tady jsou znamene otazky a k nim i odpovedi.

Od jedné ženy přišel nasledující dotaz: „Jaka další dobrodružství vas čekaj i, až zakončíte sve posobení na tomto svete? Narodíte se znovu sem nebo na nějakou jinou planetu? Opravdu by me velice zaj imalo se dozvedet víc o vašich dalších dobrodružstvích.“

Mila pani, muj život není dobrodružství, spíš težka prace. Tvrda drina boje proti zaujatosti, predsudkum a lidské nenávisti. Budete-li tuto otazku studovat,

zjistíte, že kdokoliv - a to bez výjimky - kdo na tento svět přišel vykonat něco neobvykleho, byl nelítostně pronásledován těmi, kdo postrádají pochopení. Zkratka psi štekají za patami každého, kdo je zvláštní. Stejně tak blechy pokoušou každého bez ohledu na jeho společenské postavení či věhlas.

Neprožívám tedy žádné dobrodružství. Celý život naopak čelím značným utrapám a snažím se splnit určité poslání, přičemž narážím na nejrozumnější druhy úplně zbytečných překážek. Nenazyvejte tedy, prosím, můj život *dobrodružstvím*. Nikdy jsem ho tak nevnímal. Spíše ho prožívám jako zbytečné strádání, jako když trpí učitel plný těch nejlepších umyslů, vydáný napospas hloupým a nedbalým dětem.

Až tento svět opustím, už se sem nikdy za žádných okolností nevrátím, ba ani do tohoto planetárního systému. Až zemru, bezpochyby se najde nějaký filuta, který bude podvádět důvěřivé čtenáře nějakého okultního časopisu inzerátem hlasajícím: „V přímém spojení s Lobsangem Rampou — odpovědi na vaše dotazy přímo z onoho světa.“ Takže — neverte něčemu takovému ani slovo. Nebudu se v této oblasti vůbec vyskytovat, a s veškerou rozhodností tvrdím, že ti kdo inzerují, že jsou v přímém spojení se zesnulými a získávají od nich odpovědi na otázky, neprokazují tím ve skutečnosti službu sobě ani jim. Ti, kteří odešli na onen svět, teď žijí jiným životem a mají jiné poslání. Představte si například, že jste emigrovali do nějaké vzdálené země, odkud je špatné spojení s místem, kam jste se právě přestěhovali. Můžete se přestat venovat své nové práci jen proto, že nějaký zabeđenec ze staré vlasdy vám vzkaže: „Musíte mi pomoci, já jsem podal inzerát, že jsem s vámi v přímém spojení, takže se teď na vás obracím o pomoc...?“ Pochopitelně byste na takovou výzvu nereagovali. Máte před sebou svou vlastní práci a nezajímají vás dříve inzerenti a jejich snahy o rychlý výdělek na úkor běžného důvěřivého člověka.

Až z tohoto světa odejdu, odeberu se do úplně jiné oblasti. Vim, kam půjdu a vim, čím se tam budu zabývat. Takže až zemru, nenechte se ošidit klamnými inzeráty.

Tady je další otázka: „Píšete, že klad nemůže existovat bez zaporu a dobro beze zla. Vztahuje se toto vaše tvzení jenom na některé nebo na všechny dimenze, na omezenou dobu nebo naveky? Nemůže se stát, že Buh nakonec osvid veškeré temnoty ryzí silou své lasky? A nebo bude naveky někde na pokraji přetrvávat temnota nebo vakuum bez konce, aby je Buh prosvedil a pojal do své laskyplné naruče?“

Křesťanská víra, tak jak ji učí v dnešních dobách, vůbec neodpovídá přívodnímu Kristovu učení. Behem minulých věků toto učení i jeho předdady nejrozumnější kneži překroutili, aby pro sebe získali trochu víc moci.

Zajisté, že klad nemůže existovat bez zaporu. To je naprosto jisté. Veškerý

život se sklada z impulzu a vibraci, nebo chcete-li z elektrického proudu a zkuste si pustit rozhlas, když budete mít v zásuvce zastrčený jen jeden drát. Proste to nejde. Pokud vám lepe vyhovuje nějaký neelektrický systém jako přímer, tak si zkuste představit, že otevřete kohoutek u vany v době, kdy do potrubí nepřiteka žádná voda — brzy shledáte, že voda už ani nevyteka. Jak kladný, tak záporný prvek jsou naprosto nezbytné, jinak nic nebude *proudit*, a je to opravdu naivní představa vnímat Boha jako nějakého starého dedu, který chodí sem tam se svedem v ruce a vnaší je do temných koutů. Jaka ta trůsta jsou — zda sveda či temna, — za to nemůže Buh, nybrž lidé, kteří tam žijí. Na tomto svete se například většina lidí usilovně snaží si zezadu navzájem podřezat krk nebo napachat jakoukoliv jinou škodu. Je to otázka epochy, která *stahuje dolu*. Vždyt se jen podívejte, kolik je všude ničemných kazisvetu, kteří se pokoušejí strhnout ke dnu lidi jako Churchill a další velké osobnosti, protože lidské stádo je tím povzbuzováno k uvahám typu: „No vida, tak i tenhle se zřítíl z vyšin, ostatně proč ne, vždyť je to koneckoncu jen člověk, jako jsme my.“

Křestane stále žijí v představě, že jediné skutečné náboženství je křesťanství a mají za to, že křesťanský Buh obchází svet se svedem v každé ruce a případně si jeste pár sviček přidružuje pusou ve snaže posvitit na cestu pohanum, kteří si před vznikem křesťanství vedli docela dobře. Křesťanství je navíc pouhou směsí prvku hinduismu, buddhismu, židovské víry atd., pretavene do podoby přijatelné pro současnou epochu. Přestane tedy ne- smyslně psát o Bohu jako o svetlonoši, beroucím každého všude do naruče. Takhle to proste na svete nechodí.

Tazatel pokračuje: „Jakmile bude princ Satan zapuzen oslnivým třpytem Jeho lasky, stáhne se pouze do nekonečna času a prostoru a svoji temnotu si odnese s sebou? Uvedomi si vůbec kdy, že mu to bude ku prospěchu, když splyne se Stvořitelem v dokonale rovnovaze a souznění, nebo je odsouzen navždy se boží vůli vzpírat?“

Klad a zápor musí spoluexistovat, nelze si vybrat jen jedno z nich. A není možné, aby Satan uhaněl jako čert — nebo snad obráceně? — jen aby vyklidil pole jakemusi pomyslnému Bohu v roli ostreho pronásledovatele. Kdyby něco takového mohlo opravdu nastat, došlo by k úplné stagnaci — k situaci, kdy veškerý pohyb by ustal a všechno by znehybnelo. Proto znovu zdurazňují, že zápor a klad patří k sobě a oba jsou stejně důležité. Nebudete-li mít pol záporný, nebudete moci mít ani kladný, a v tom je celý vtíp.

Tato osoba dále říká: „V nebesích došlo k valce. Když tedy připustíme, že tam tím padem drív panovala jednota všeho se vším bez jakéhokoliv konfliktu mezi kladným a záporným, znamená to, že tento konflikt je už neodvolatelný?“

Ale, milá pani, tady se nejedná o konflikt ve smyslu hodného chlapíka a

zleho, kteří se spolu perou. Takhle to vubec nevypada. Představte si, že máte baterii a žárovku. Muže to být i baterka, chcete-li, a když ji rozsvítíte - to je důležité - uvedete v činnost okruh, čímž dojde k napojení kladného a záporného pólu k žárovce s výsledkem, že se rozsvítí svedo. Takže když pujdete a odděláte starého Satana, neboli všechno negativní, ať už mu dáte jakékoli jméno, svedo zmizí a všechno ustane, a když nebude mít co na práci, zkrátka i ta neboha stará baterie zchatra a odumře. Vždyť si to sama zkuste a uvidíte. Zajdete si někde do obchodu, kupte si baterii, například 4,5voltage a k tomu dva kusy drátu, každý asi tak po 60 cm a žárovku. Spojte baterii a žárovku a budete mít světlo. Odpojte záporný pól a bude po svedu. A o nic víc se tu nejedná. Tento *nekonečný zápas* je zápasem života samotného. Už nemluvně bojuje, aby se dostalo ven z matky, bojuje proti chorobám, zápasí s prorežavajícími se zuby, s křečemi růstu, a ten jeho boj byva i pekne slyšet! A jak život plyne, boj neustává. Boj o získání partnera, boj o rozvod s ním, boj o zaměstnání, boj o sesazení nadřazeného, abychom dosáhli povýšení atd. Zkrátka a dobře, boj je nevyhnutelný. A ať děláte cokoli, bojovat budete muset. Vždyť i každé ráno se musíte probouzet ven z postele.

Když ustane boj, končí sám život. A když ukončíte život na tom to světě, přestoupíte do jiné existence a do boje se pustíte znovu. Na onom světě může takový zápas mít podobu o něco důležitější, mírnější, ale bojem zůstane, o tom není pochyb.

Naše tazatelka pokračuje: „Zpočátku mě naplnovalo úzkostí pomyšlení na nekonečný zápas mezi extraučeným šesťm a tím nehlubším zoufalstvím, aniž by bylo předem jakkoliv naznačeno, zda bude výsledkem šťastný konec, byť by nastal až za miliardy eonů. Ale podobně jako při zkoumání a analýze dalších pravd, které mě původně znepokojovaly, jsem nyní hluboce přesvědčena, že pravda člověka v konečné fázi osvobodí, a i už je jakakoli.“

Tak to vidíte a já vám pravdu říkám. Mluvím pravdu ve všech svých knížkách, takže jestli mi věříte, dozvíte se jí už nyní. A proto vám po pravdě říkám, že všichni se probouzejí ke konečnému cíli, ale tím není posedávat jako zastupitelé hippies kolem nějakého života přehrávaného Boha, který se nám zjeví ozdoben zlatem a jako z barevných plakátů. Bůh je něco dočista jiného a také se naprosto liší od představy, jakou o něm má průměrný křesťan. Ta je totiž hotovou parodií podobnou tomu, jak si starí pohané představovali olympská božstva. Domnívali se, že Jupiter a parta dalších bohů a bohyň se spolu veselí na vršku jakési mytické hory. Mohu jen poznamenat, že jim tam musela být poradná zima, protože jejich imaginární vyobrazení, je ukazuje velice spore oděné, a pokud by skutečně takto nálehko oblečení dovedli na vrcholku hory, museli by v tom pokračovat donekonečna, aby se do nich nedala

zima. Takže si o tom popremyslejte sami.

Prejdeme nyní od tematu zjednodušeného uvažování ke skutečné vel- kemu problému, kterým je komunismus. Na počátku byl jistý malý gang lidí, který si řekl: „Moment! Proč by tahle skupina lidí měla mít všechno? My jsme pracující, my taky chceme mít všechno!“ A tak se začali spolčovat do dup a ustavili jakýsi typ doktriny. Komuniste se domnívali, že by si všichni muži a ženy měli být rovni, a že by každý měl mít stejné množství peněz, aniž by pomyslel na to, že když každý na světě bude mít dnes stejnou vychozí částku peněz, zítra už bude mít každý částku jinou. Komunistům se nezamlouvalo počínání *kapitalistu*, a proto sestavili tento jakýsi druh po- litiky, da-li se to politikou vůbec nazvat, která veškeré hodnoty kapitalismu zobracela úplně naruby. Pak vyrazili do světa získávat přívržence, i když tím tito lidé přišli o práci, pomřeli hladu a světů to způsobilo chudobu.

V dávných dobách fecké a římské říše a ještě několika dalších, měli lidé velice dobré náboženství, velice dobrý zákoník soužití a lidé byli šťastni, rozhodně mnohem šťastnější nežli jsou dnes. Například panovala mno- hem větší svoboda - taková čistší svoboda v sexu. Muži a ženy k sobě byli mnohem přátelštější a družnější. Pak se však malé skupinky lidí zmocnila žárlivost nad tím, jaký život vedou tito Řekové, Římané a další. Jsou přišli šťastni, než aby to mohlo být přirozené. A tak se chopili učení jednoho slovnatého muže a pokrývali ho. Prekroulili ho a celý životní styl Řeků, Římanů a dalších rozvrátili. Sex se stal čímsi oplzlým, opovržením hodným a byl umožňován pouze za odměnu jako mouchy, aby lidé dělali to, co si kňeží prali. Ženy, místo aby byly dal rovnocenné s muži, jak tomu bývalo za času Řeků a Římanů, upadly nyní do otroctví, staly se majetkem mužů, deveskami, s nimiž si mohli dělat, co se jim zlíbilo. K takovýmto situacím však dochází často, když si skupinka lidí, v tomto případě homosexuálů, vezme někoho na mušku. A tak se v průběhu let křesťané v získávání přívr- ženců vypracovali a byli odhodláni jít i přes mrtvolu. Pokud máte dojem, že prehaním, tak si vzpomenete na křížacké války: ozbrojené tlupy zbojníků vtrhávající do země jiných národů chovajících přátelské úmysly. Pokud chcete další potravu pro přemýšlení, tak si připomenete španělskou inkvizi- ci, která mučila lidi, aby spasila jejich duši. Takový nehorázný nesmysl! Jde prostě o to, že když se dívám na mince z jedné strany, vidím určitý obrazek, zadmo ten, kdo si ji bude prohlížet ze strany opačné, uvidí něco úplně jiného. Mince je tataž, jen na ni každý hledíme odjinud, a proto máme odlišná hlediska.

A k čemu poradíte ty řeči o hledání jiných pravd? Základní pravdou je, že lidstvo na tomto světě žije proto, aby se vyvinulo do duchovnějších bytostí a v tom smyslu vyrostlo. Pokud selže, bude odstraneno a budou sem dosazeny bytosti jiné. Je to stejné jako s rostlinami v zahradě. Zahradník jech zasadí různé

druhy a pak je bedlive pozoruje. Pokud zjistí, že se rostliny nevyvíjejí tak, jak by mely, vytrhá je, a na jejich místo vyseje nové a jiného druhu. Lide nejsou nic víc, a stejně je to i s konmi, vepři atd. Jina rostlina, jiný rust a jiná hlediska, která jsou tady na Zemi sledována.

Naše tazatelka dal píše: „Pokud takového stavu jako je dokonaly a ko- nečný mir, mohou svety uvažujících bytosti přeče jen jednou dosahnout, znamená to pak, že anti-svety budou odsouzeny k osudu opačnemu, a sice k večnemu pecklu, nebo Ize spise doufat, že take spočinou v jakemsi druhu miru, projevujícím se nšjakým opačným způsobem, at' už jakýmkoliv? Naučí se jednoho dne i božstva — coby rozumne a inteligentní bytosti — všemu, co se naučit potrebují a to jednou provždy? Uvedomi si pak znovu a plne jednotu se stvoritelem? Anebo bude naveky Jeho zamerem nekonečne lasky bez prestani tvorit nové bytosti obdarene volbou odevzdat se mu pote, co podstoupily velký boj kladných (dobro) a zaporných (zlo) sil? Až pčeko- naji veškere zkoušky a vrati se zpět k Bohu, pujdou další bytosti vzniklé i nekonečného proudu tvoreni v jejich stopach?“

Pokud na tomto svete zavládne mir, to znamená dokonaly mir, bude to mamenat, že lide se sem už nebudou muset dal vracet, neboť se poučili, a naučili se lekci miru. V tom pripade se presunou na nejaky vyšší evoluční stupen, kde budou moći opet začít »chodit do školy« a učít se neco noveho. Ale není to tak, že bychom se po skončení života na tomto svete vratili zpátky k Bohu, jako se malé dite ze školy vrací k mamce a tačkovi. Tak to nefunguje. K naučení je toho nekonečna spousta. A čekají nas miliardy a triliony let života na ruzných evolučních stupních.

V teto souvislosti bych rad zmínil velice ošklivy dopis, který jsem dostal od dvou lidi z Austrálie. Je to muž a žena, kteři tvrdí, že jsou ve styku se Zah radni ky Zeme a tito mimozemšť'ane, jsou tak baječní a hodni lide, že všechno, co uvadím v knize Poustevnik, musí byt určité vyplod me predstavivosti, protože Zah radnici Zeme by nikdy neudělali nic, dm by člověku mohli ublížit. Proboha! Tihle Australane to musejí mít v hlave trochu popletene d co... Lidstvo zdaleka není tou nejvyšší formou života, je to jen určitý živočišný druh, stejně tak jako je druh mravenec nebo tasemnice. Tasemnice se ud určité veči, zatímco člověk zas neco jiného, lepe řečeno - *mel* by se učít, v čemž je zásadní rozdíl.

Znovu zduraznuji, že učel našeho zdejšího života je naučit se a vykonat určité veči, pčičemž život neustále v cyklech plyne dal. Radeji to srovnám se zhoupnutím kyvadla. Kyvadlo se houpe sem tam. V jednu chvíli se ocitne na vrcholku jedné strany rozkmím a máme Zlatý vek, kdy je všechno baječne a mirumilovne, ale kdy se nikdo ničemu nenaučí. Pak kyvadlo začne klesat, a čím je níže, dal tím víc se všechno horší a horší. Když se ocitneme uplne dole, začne

se mluvit o valkách, pak začnou valky propukat, vraždi se a podobne, a ze všech tech druhu zločinu si mužeme sestavit cely *Kalendar zlocinnosti*. Pote však netečne kyvadlo začne opet stoupat a znovu se vratime do Zlateho veku, a opet se nikdo z ničeho nepouči, což je bohužel smutnji, nicmene pravdivy fakt, že lide se uči jen utrpenim a stradanim. Když člověk naopak dostane všechno, co chce, tak nečinne sedí, teší se z pohodlí, a nehne ani prstem, aby se pokusil pomoci ostatnim nebo dokonce sobe.

Další osoba predklada tuto otazku: „Lze nekdy potkat naš osobni pro- tejšek?“ Zrejme tim pisatel ma na mysli duši, která s tou naši tvori dvojče. V tom pripade je odpovec zaporna, protože kdybychom se s ni na tomto svete mohli potkat, znamenalo by to, že bychom se navzajem dokonale doplnili, a jako takovi bychom tu nemohli žít. Na tomto světe mužeme setrvavat pouze tehdy, mame-li jakousi *kotvu*, jež nas tu drží pripoutane, jako je nejaky nedostatek či nejaka umčle vštípena vada umožňující člověku tady žít. Lide prichazejici sem ze vzdalenyh sfer, jsou jako potapeči, a musi si navleci něco jako »oloveny pas a boty« atp., aby dokazali setrvat ponorem do tohoto bezutešneho sveta. Takže pokud by se člověk setkal se svym duševnim dvojčetem, jejich vztah by se blížil dokonalosti, ačkoliv ve světc jako je tento, dokonalost nema místo. Proto si budete muset počkat na toto setkani s bliženeckou duší, až tento svet opustite.

Další člověk mi piše: „Durazne prohlašujete, že Boha každý z nas nalezne sam cestou osobniho lišili, a že bychom nemeli spolehat na pomoc druhych. Mate tim na mysli, že konečnou zodpovednost za užiti svobodne vule v souvislosti s odevzdanim se do božich rukou nese každý na vlastnich bedrech, bez ohledu na to, jakého zla nebo naopak dobra se nam od lidi dostalo? Ze si tedy člověk vedome voli uhel pohledu? Pochopitelne pravda a spravdnost, jakož i podvod a bezpravi mohou beh našich životu ovlivnit, a to jak pribUženim se ke svedu tak i odklonenim se od nej. Neni však uplatneni Zlateho životniho pravidla pro každého z nas životne duležite ive smyslu pomoci ostatnim?“

Trvam na tom, že každý ma jit svou cestou sam. Nema smysl vstupovat do sekt, part, sdružení, společnosti atd. atd., a doufat, že ony nas *spasi*. Ne, neočekavejte spasu od techto vydelečných kultu, kterym jde vyhradne o vaše peníze. Podivejte se na to takto: člověk zemre, odejde z tohoto sveta do astralni říše a vstoupí do Sine pameti, aby se zodpovidal sam pred sebou za to, co udelal anebo neudlal. Neni tam nikdo krome teto nove prichozi duše - bytosti — či jak si ji chceme nazvat a jejího napojeni na nadvedomi. A fikam vam s veškerym durazem: mužete na to vzít jed, že zodpovidat se budete sami. Nebude tam s vami tajemnik ani hlavní prednašeč Společnosti parku v rohliku, či

jakkoliv jinak si tyto všelijake kultury chceme označit, aby odpovídal za vás. Nenajdete tam předsedu Svazu červených nosů, aby předstoupil a prohlásil: „Tak poslyš, nadvedomi, ty vůbec nevíš, jak to bylo. To jsem byl já, kdo tomuhle člověku řekl, aby udělal to a to, protože rád našeho sdružení stanoví takový postup, a proto bych na jeho místě měl stanout já.“

Budete tam stát sami, jako nahý v trní a pravděpodobně vám bude hanba. Když tedy hodíte za hlavu všechna učení takovýchto sekt a kultů působících tu na světě, bude to dobrý trénink, abyste tam na Druhé straně dokázali odpovídat sami za sebe.

Pochopitelně, když se budete zpovídat vlastním nadvedomi, tak by to chtělo mít po ruce odpovědi co nejlepší. Proto se vyplatí řídit se Zlatým pravidlem, které zní: Čin druhým to, co bys chtěl, aby oni činili tobě. Osoba, která položila tuto otázku, jakoby uhybala a hledala vytačky, aby se vyhnula prostině pravdy, že každý se musí naučit stát na vlastních nohách, a *i* už je máte ploché či nikoliv. Musíte na nich stát a převzít za sebe zodpovědnost, a pomůžete-li druhým, aby se verne drželi zmíněného Pravidla, pak vám na účet v astrální bance přibude hodně dobrá.

Dovolte mi znovu prohlásit, že tam nebude stát Bůh, a trimat ohromnou radosku, ani tam na vás nebude čekat dabel a ohanet se mečem. Bůh je kladná síla a dabel záporná - nejsou to Ude, kteří chvalí či trýzní. Dokud však žijeme na této planetě, nemůžeme chápat, co se děje ve vícerozměrnějších světech, než je ten náš. Stejně tak možná slimák přilepený ke kusu slizu na dně oceánu nemůže v žádném případě porozumět tomu, co prožívají lidé na Měsíci, stejně jako by nepochopil ani to, co si myslí nebo dělají lidé ve výškových domech či co je to za hluk, když lidé naplní televizi. Stejně tak by se naprosto vymykalo pochopení lidí ve zdejších třírozměrném světě počínání lidí žijících v devíti, desíti, jedenácti nebo dokonce dvanacti-rozměrném světě. Takže všechno je relativní. Můžeme víceméně pochopit, co dělají jiní lidé tady na Zemi? Můžeme si více či méně uvědomovat, jestli se chovají dobře či špatně, ale jak bychom se vůbec mohli pokoušet porozumět počínání lidí z dimenze dvacetirozměrné? Nelze pochopit koncepci jiné dimenze, pokud s ní člověk nemá nějakou zkušenost.

Možná, že si člověk může udělat jen letmou představu, když si uvedeme, že všechno je vibrace. Na jednom konci máme hmat, trochu daleko je umístěn zvuk a ještě výš zrak. Všechno je složeno z vibrací, na jakékoli planetě, v jakémkoli systému nebo světě, z čehož bychom mohli získat o jiných dimenzích jakousi vzdálenou představu. Je např. velice neobvyklé, aby člověk dokázal nahmatat zvuk anebo vidět zvuk, ačkoliv všechno jsou to jen vibrace těžší stupnice. A některé bytosti zvuky opravdu vidí, stejně tak jako některá zvířata slyší zvuky

presahující rozsah lidského sluchu. Například psi reagují na pišćalku, která je pro lidi naprosto neslyšná. Kočky zase vidí barvy podle jiného spektra, například červenou vnímají jako stříbrnou. Určitým dalším přiblížením této problematiky může být následující uvaha:

Představte si, že máte za úkol vysvětlit slepci od narození rozdíl mezi červenou a ruřovou či mezi řlutou a oranřovou. Jak to uđeláte? Prostě to nedokážete. Člověku slepemému od narození prostě rozdíl mezi řlutou a červenou anebo jantarovou a hnědou neobjasníte. Možná, že byste mu do určité míry mohli vysvětlit rozdíl mezi červenou a zelenou, pokud by ten člověk byl výjimečně senzitivní a ten rozdíl cídl. Ale pokračujme v naší uvaře - chcete-li zjistit, jak vypadají jiné dimenze, vyraďte některou z těch, kterou znáte — vyfačte zrak. A teď si představte, že někomu, kdo zrak nepoznal nikdy, máte tento rozdíl mezi červenou a ruřovou vysvětlit.

Máte-li před sebou člověka úplně hluchého, jak dokážete, aby pochopil rozdíl mezi dvěma celkem podobnými hudebními tony? To nebude snadné, že? Takže dokud nedokážete odpovědět na tyto mé otázky, pak ani já vám nebudu schopen sdělit své zkušenosti z deváté dimenze.

Z následující otázky ponekud vstavají vlasy na hlavě, takže si dámy nasafte koupací čepečí a vy plešatí panové se připravte, že se vám vlasy vztyčí na hole hlavě. Otázka zní: „Podle zenových filosofů neexistuje ve skutečnosti řadné dobro ani zlo, a proto nelze co soudit. Můžete se k tomu vyjadřit?“

Ano, chapu, kam ta otázka směřuje a odpovídam na ni takto: Podle řirší stupnice hodnocení se dobro a zlo jeví docela jinak než na tomto světě. Zde platí určitá pravidla a zákony, kterým je třeba se podrobit ve jménu toho, co je lidmi chápáno jako obecně blaho. Například nelze správně krást, takže člověk alespoň teoreticky, by měl raději zemřít hladu než by někomu ukradil peněze, aby si mohl koupit jídlo.

A teď si představte, že nějaký kurák si z jakéhosi důvodu vložil hořčičný dymek do kapsy u kalhot a ona mu je zapálil. Teoreticky vzato by si je ani neměl svlékat, protože pak zůstane nahý a urazí veřejnou mravopověstnost. Opravdu by mohl být stíhan pro neslušně odhalování se. V souladu s tímto zákonem by se člověk měl raději nechat popálit, právě na těch nejchoulostivějších místech nežli se vystavit oplzlým pohledům, když se mu vznaly kalhoty. Co poldáte za správně?

Když už jsme u tematu neslušnosti, jsou na světě mlsta, kde řena musí mít tvar zakrytý před zraky všech mužů, zatímco spodní partie těla muže ponechat odhalené, a je to v pořádku. V jiné části světa zase může mít řena odhalenou tvar, ale spodní část těla přikrytý, jinak upadne v těžkou nemilost. Takže to, co je přijímáno v jedné části světa, je nepřijatelné v druhé. *Dobře a špatně* jsou

pravidla stanovená lidmi, která však za hranicemi tohoto světa pozbyvaly pevných hranic. Když člověk sám sebe soudí v Sini paměti, řídl se pravidly platnými za jeho života. Nenl však na zavadu, když člověk překročl zákony vyložene umele, např. že jste se svlekli na veřejnosti. To pro rad vyšší reality astralnho světa neznamená žádný prestupek. Kres- lane veri, že člověk byl stvoren k obrazu božlmu, a presto hrozne vyvadejl, když se nekdo nekde objevil nahy. Proč ale takove pohoršenl? Chtejl snad rici, že Buh je prostopašny? To je jen takova moje osobni uvaha...

Na čem však při tomto skladání učtu zaležet bude, je to, jak odpovíte na otázku typu: „Ublížil jsi někomu? Pomohl jsi někomu?“ Jako prkklad si uvedme situaci, kdy nekdo zastával určite zamestnanl, na nejž jste si delali zalusk. Hrozne moc jste o ne stali, a uplne jste se videli, jak vam ta prace sedne. Proti človčku, který vam vytouženou funkci zabral, jste tudž začali kout pikle, až se vam temito intrikami podarilo ho o mlsto pripravít a zmocnit se ho. To je pochopitelne hrlch, protože je to v rozporu se zakonom vesmlru, který hlása: „Neubližuj ostatnlm.“ Pokud jste však rekli malou nevinnou lež, abyste naopak někomu pomohli zlskat práci, kterou zastat opravdu dokaže, pak takova lež nebude považovana za prestupek, ale naopak za dobry skutek!

Na hony vzdaleny všem tem nesmyslnym zakonom a narizenim lidske společnosti jsou zakladni pravdy, zakladni pravidla, která prekračujeme jenom na vlastní nebezpečí. Pozemske zakonodarstvi není tvoreno pro jed- nodivce, nybrž pro vetšinu. Aby byl zajem vetšiny co nejlepe ochranen, potira často zakon tvrde zajem jednodivce. Neda se ale nic delat. Je to jedna z večí, s nimiž se musíme smírit, pokud jsme takovi biazni, že žijeme v lidske pospolitosti. Svoboda je ostatne pojem relativni. Kdybychom meli absolutni svobodu delat si, co chceme, mohli bychom komukoliv vlezl do domu, vzít si tam, co nas napadne, delat si tam, co se nam zlíbí atp. To bychom se pak citili opravdu *svobodne*, že? Takove počínani by ovšem neprospivalo společnosti jako celku, a proto existují zakony ochranující vetšinu proti menšine a my je porušujeme na vlastní nebezpečí. V mnoha pffpadech se ale jedna o nebezpečí jen na tomto svete, protože vetšina jich za hranicemi tohoto světa uplne ztraci smysl. Jaky ma například význam, koupí-li si kdo v Anglii baliček cigaret po osme hodine večer anebo v Kanade noviny v nedeli? Tohle jsou všechno detinske pošetilosti. To jenom kohosi nekde napadlo neco takoveho zavest, ačkoliv dnes už nikdo ani smysl takovych zakonu nechape.

Tady je další otázka: „Mam za to, že bytosti čtvrté a dalších dimenzi ze všech sil pomahají dušim v našem trojrozmernem svete, a že je to jejich vyhradni poslani asistovat nam, kdo tady žijeme. Jaky zajem je vede?“

Ne, tak tohle rozhodne není pravda. Považujme život — a to veškery život

— za školu. Určíte mi teď zas někdo napiše: „Vy se ale opakujete, vždyť o tomhle všem jste už psal jinde.“ Zjevně jsem to však nevysvedil dost jasne, jinak by se me na to lide neptali znovu.

Takže vychazejme z toho, že veškery život je škola. Ružne tridy - odlišne stupne. My tady na Zemi jsme jako tretaci (tedy žijici ve trojrozmernem svete). Stejne tak lide žijici ve svete čtyrrozmernem naležejí do čtvrté tridy, v petirozmernem do páté a tak dale. A teď mi se vši važnosti odpovez- te: když si vzpomenete na vlastní školni leta, můžete opravdu tvrdit, že žaci páté tridy u vas ve škole meli živý zajem zastavat po vyučování dele a pomahat třetákum? Ja si spíš myslím, že patřaci na třetí!aky shlíželi jako na opovrženihodne prťave ničemy, kteri nestoji ani za povšimnutí. Bylo to tak anebo ne? Funguje to spíš takto: existují určití lide, kteri jsou *učitele*. Někdy se stane, že se bohužel nechají premluvit, aby jako dobrovolníci na- stoupili do *řeti řidy* a učili tam ty opovrženihodne mrnave ničemy. Když do řetí tridy nastoupí, zjistí, že žaci po učení vubec neprahnou (prahli jste vy osobne po učení, když jste chodili do školy?), ba naopak vyldadají o učitelí to nejhorší, až ho nakonec uplne otraví a on rekne žediteli: „Šefe, ja už tech spratku mam plne zuby, buď prejdu do jiné řidy, nebo se dočista zblazním. Kam byste me mohl pefadit?“

A tak vám rikám, že to jsou učitele na tomto svetě pochazející z jiných dimenzi, kdo se ze všech sil snaží pomoci lidem v tomto trojrozmernem svete. A kdyby tato společnost tretího stupne byla o trochu uznalejší, vyvíjela by se mnohem rychleji. Jinak totiž nakonec nastane čas, kdy i ten nejodhod- lanejší učitel propadne smutku a otravenosti z neustaleho pronasledování a začne přemýšlet, že se odstehuje nekam jinam.

Kdosi me vzal za slovo, což se nedeje ani poprvé a určíte ani naposledy, adostalo se mi komentare: „Takhle to nemůžete nechat! Ctenari nepochopí, co mate na mysli vyrazem *Buh*. Na některých místech totiž tvrdíte, že Buh je spíš pojem, zatímco jinde zase prohlašujete, že Buh je osoba. Jak to vysvedíte?“

Ach jeminačku, problémy nikdy nepřichazejí osamocene, že? Jsou totiž boží a boží. Průmerný člověk se modlí ke svému vlastnímu »Bohu«. Tyto modlitby ve skutečnosti smerují přímo do nadvedomi. Pokud však chcete dosahnout ponekud vyše, tak se můžete modlit k manuovi této planety. Pokud však mate spojení do míst ještě vyšších, můžete se modlit k manuovi čele této galaxie. Jak jsem se snažil ve svých knihách vysvedit, (ačkoliv se zda, že bezúspěšně!), system božstev se podoba hierarchii řízení obchodního domu nebo dokonce čele site obchodního domu, kde působí vedoucí každého jednotlivého oddelení vládnoucí příslušným podřízeným. Ale všichni ti vedoucí oddelení nebo vedoucí jednotlivých obchodních domů zase vzhlížejí jako k bohovi k predsedovi či

rediteli společnosti. Takže se pokusme si to vyjasnit: člověk se může modlit k bohu, kterého vníma jako osobu, ať už je to nadvedomi, manu nebo dokonce vudce všech manuu či sam Buh čele galaxie. Ani on však v žádném případě není tím líplně nejvyšším Bohem. Nejvyšší Buh je něco úplně jiného a tady a teď o něm lze hovořit pouze ve smyslu pojmu, protože jak už jsem řekl, nemůžete diskutovat o devíti - deseti nebo dvacetirozmem skutečnosti v pojmech trojrozměrné dimenze. Takže klidně dál považujte svého Boha za osobu nebo za bytost, ale mějte na paměti, že nad tím vším existuje ještě něco mnohem a mnohem vyššího.

3. KAPITOLA

Nejčestnější muž z celého Moncrealu stal v postoji zapasníka za privre- nými dvermi a škvírou hledel na scenu venku. Ulice se podobala bitevnímu poli a kolem hrmely policejní motocykly a vozy. Vzduchem letaly lahve a kameni a se zvukem jakoby vyjadřujícím zadostiučinění dopadaly na zem. Hy Mendelson stal na straži u dveri obchodu *Simonovy fotoslužby*, naproti nemůž se vzpurne tyčilo sídlo La Presse, symbolizující moc tisku.

Ano — stavkující novináři způsobili zastavení obrovských rvoucích stroju. Paska přestala chrlit kilometry zpráv a vlezli reportéři přestali honit ty, kdož byli pokládáni za »hodně zajmu«. Taková stavka představovala období, kdy pro některé lidi byl »vzduch o něco čistší« a prali si, aby trvala co nejdele.

Ale pro lidi, jako byl Hy Mendelson, kterému Simonovy fotoslužby patřily, byla obchodní ztrata velká a vážná. Za obchodem staveli novou okružní silnici, a před ní se zase pohybovali stavkující z La Presse, policie, barikady a všelijaké další překážky počtívému obchodu. (Teď už je ovšem zase po stavce a Hy Mendelsonovi se znovu dá.)

Proč musíme čelit stavkám, když tolik lidí je bez práce? Nejsou-li lidé spokojeni, tak ať uvolní svoje zaměstnání tím, kdo tu práci džlat budou. Proč vydírat celou zem, nekuli celý světadíl, jen aby se vyšlo vstříc vrto- chum několika hrabivých předáků odboru inspirovaných komunisty? Tisk a odbory — to jsou dvě prokletí dnešního života.

Hy Mendelson je hodný a poaivý muž. Proč by měl on a další podobní být bojujícími stavkáři téměř zničeni? A pokud to není zrovna bojový šik novináři blokující ulici tak, že běžná obchodní činnost nemůž probíhat, přište to budou třeba zase stavkující pošťáci, kdo mu zabráni v provozování tohoto velice dobře fungujícího zásilkového obchodu. Znam ho už čela leta a je to můj dobrý přítel. Jsem hluboce přesvědčen, že všechny tyto pošetile stavky velice ubližují spravedlivým a neviným.

Montreal se podobal obleženemu mestu: stávkari, potloukajú si sem tam, velice schopná policie a tlupy radoby revolucionáru nestoudne se flakajú kolem naroží. Dlouhovlasí muži libující si ve špíně a schvalně po- trhaných hadrech si pyšně vykračovali po ulicích a přitom mumlali exotické a neotesané pozdravy dalším podobným individuí, s nimiž se potkávali.

Montreal, kde francouzští Kanafané nemeli v lásce francouzské Kanada! Casto tu bylo i velice obtížné (jak jsem se osobně přesvědčil), aby si vás ve francouzsko-kanadském obchodě vůbec někdo všiml, pokud člověk nemluvil francouzsky. To tedy bylo dvojjazyčné město, kterému jsem velice rád dal sbohem, jakmile nazral čas, jak se ostatně dočtete dále.

Starce se častokrat díval ven ze svého bytu na řech. Pozoroval světla vybuchující do nočí i záblesky světel policejních aut pronásledujících žhářů a revolucionářů, sledoval krizi Fronty za osvobození Quebecu, během níž byl zavražden hodný a spravedlivý člověk na popud jakéhosi negramotného gázla.

Díval se i ve chvíli, kdy kolem procházel starosta Drapeau — jeden z nejušlechtilejších, a možná ten líplně nejušlechtilejší člověk, jakého kdy francouzská Kanada měla. Starosta Drapeau, tak pronásledovaný tiskem, naprosto postrádajícím pochopení a koncepci velikosti. Pravdou zůstává, že to byl právě on, kdo z Montrealu udělal velkoměsto, namísto seskupení chatrčí, jakým byl Montreal do jeho nastupu. Jeho důstojnost ho rádi ke skutečné velké osobnosti, v této epoše lidíček takhle maličkých.

Starý muž v pojezdnom kresle se díval, když se pod jeho okny hnali pobudové z Fronty za osvobození Quebecu, eskortováni zachmurenou policií, a díval se, když prevaželi diplomat Crosse na »cizí území« kubanského pavilonu v areálu *Člověk a jeho svět*. Helikoptera mifci s tímto gangstery na letiště, preletla starci nad hlavou.

Ale teď v houstnoucím seru, ležel starý muž na posteli a díval se, jak se Montreal postupně rozžihá. Nejprve se objevila slaboučka zář nové rozsvěcovaných pouličních lamp, které se z tohoto kalného světla rychle probudily do žlutozelené záře. Pestrobarevné neony reklam a vysoké mrakodrapy se náhle prudce vynorily ozářené svědly probouzejícího se nočního života. Cesta vzhůru na Kralovskou horu k velkému kovovému kříži se ve svědce rýsovala proti tmavnoucí obloze, jako by kdesi nějaké automatické čidlo reagovalo na podnět tmy a světla rozsvítilo.

Po proudu řeky, pod nádhernými rozklenutými oblouky mostu Jacquesa Cartiera proplul parník celý ozářený šnurami světel t?pydmi se od ulož- něho prostoru na přidi až k hlavním stožárům, k zadí a ke krátkému stežní s vlájkou.

1 diplomat Cross — pozn. překladatelky

Kolem zaoceanského obra se motaly malé remorkery ze všech stran ovesně svetly a z jejich palub se ozývaly vykřiky v one podivně jazy- kové směsici, o niž se kanadš Francouzi domnívají, že je to francouzšuna.

Svetla klouzavě plynou po noční obloze spolu s tlumeným burácením tryskových letadel napověděla, že přistávají letadla z různých velkoměst světa. Sabenou se letalo z belgických měst, dale tu byla Lufthansa, KLM a také sem proudily davy lidí z Británie. Objevilo se dokonce i letadlo z Ruska - vzácnost, která však postupně už raritou přestala být. Oblohu brazdila letadla různých národů světa. Čím dál tím víc letadel začalo letat non-stop až do Toronta, aby se vyhnulo riziku nesnázi a hrubosti na letišti tohoto města dvou jazyků!

Ale čas se přečte jen vlekl kupředu a svetla se menila. Rozsvěcovala se některá nová a jiná zas pohasínala. Pouliční doprava polevila, ale nikdy se nezastavila docela, protože velkoměsto nikdy úplně neusínalo. Starý se obrátil, bez velké radosti pohledl na hromadu dopisů, které stále ještě čekaly na odpověď, a v duchu je odkázal na později. Rozhodl se, že si ráno přivstane a celou tu snůšku pošty vyfidi dříve, nežli dorazí nová.

S tímto předsevzetím na mysli se obrátil na druhou stranu a znovu usnul. Kdo by ho v bytě slyšel, asi by prohlásil, že chrápe jako chrochtající prase, s příměsí zvuku, jaké vydává otevírající se rezavá brána. Když ale člověk astrálně cestuje, tak uznejte, že na chrápání má právo!

Nastalo ráno, jak už to ráno má ve zvyku - a sice vpadnout i do těch nejsporadnějších domácností. Přišel den a s ním se dostavil i čas pustit se opět do práce - do té nekonečné driny, kterou představovaly dopisy, dopisy a zase dopisy.

Tady je aktuální otázka, neboť akupunktura je v současné době velice vyhledávaná. Tazatel píše: „Předem jsem toho o úžasných účincích akupunktury spouštěl. Přesto ale mám pocit, že dosud nikdo nedokázal přesně vysvětlit, proč vůbec funguje. Je možné, že oněch dvanáct hlavních oblastí vpichu jehel odpovídá dvanácti psychickým centřům těla, což by *zahodu* objasnilo, a možná i ukázalo na spojovací článek mezi třetí a čtvrtou dimenzí existence?“

Ano, akupunktura se stále jeví tak záhadná. Tisk ještě naneštěstí celou tuto záležitost přehnaně zdramatizoval. Akupunktura je navíc mnohem účinnější na Dálném východě nežli v západních zemích. Dopatřit se proč tomu tak je, není těžké.

Opakovaně jsem po pravdě prohlásil, že lidé nejsou nic víc, než loutky nadvedení. Dobře — a teď si zkuste vzpomenout, kdy jste se naposled nějakého loutkového představení zúčastnili. Drželi jste někdy takovou loutku v ruce? I ta nejjednodušší z nich má provazek ovládající hlavu, zatímco ty další

riđi pohyby rukou a nohou, takže i ta nejprostší loutka ma pet ovladačch provazku. Kolik asi takovych šnurek muže človek mit navíc, když je pomerne složitým typem loutky?

Akupunktura pusobi na nervovy system, a sice zkratovanim nervoveho toku tam, kde došlo k nejake zavade. Uvedme si za priklad situaci, kdy zjistite, že vam nejede auto, protože pokažde, když se pokusite zapnout zapalovani a další pripojene okruhy, vyleti pojistka, a vam se nedari pri- jít na to, o jakou poruchu se jedna. Pokud nemate spoustu volneho času patrat po její přičine, pokusite se alespon zjistit oblast, z níž defekt vy- chazi. Muže se jednat (čiste jako priklad) o vadny klakson, takže pokud jej dočasne vyradite z provozu, mužete s vozem jet a dovezt ho do garaže k opravě.

Zasah akupunkturou dočasne vyrazuje z provozu vadnou část nervoveho systemu a zpusobuje, že stimulace postupuje opačným smerem, což s sebou pfináši podstatnou ulevu od stavu zpusobujicího nepohodli či bolesti.

Vydeme z predstavy naši loutky, jejíž provazky vedou do ruky loutkare, přičemž je tato ruka ovladana jeho mozkiem. Když si tedy loutka nepočina príliš dobre, muže to byt zpusobeno tím, že loutkarova ruka nedokaže radne vykonavat povelý mozku. A nyní si za loutku dosadme človeka, je- hož mozek je představovan onou rukou. Vidíme, že když mozek nedokaže vyslat tu spravnou informaci končecune nebo určite jiné části tela, nastava dysfunkce. Jedna-li se o bežnou loutku, potom lze provazek pripadne po- volit nebo zkratit, a prechodne ji tak opravit. V podstate totež provadíme pri akupunkturé.

Proč však akupunktura funguje lepe u obyvatel Vychodu? Je to proto, že mají odlišné vibrační usporadani než mají obyvatelé Zapadu. Na Vychode se lidé více starají o zaležitosti ducha, o posmny život, moralni hodnoty, etiku atd. Proto je človek z Vychodu lepe pripraven přijmout skutečnost, že vpichnutim nekolika jehel do roztresene anatomie lze dodlit vyznamneho snížení neprijemnych telesnych priznaku.

Zapadni společnost je soustredenejší na zaležitosti tohoto sveta, na ziskavani moći nad druhými a na rychle vydělavani peněz, které by človek pokud možno neutratil za nic jiného, než za sve pohodli.

Zapadni človek nedokaže uveřit ničemu, pokud se toho nezmocni a neroztrha to na kousky. Když to pak dočista zničí, prohlasi: „Jeminanku, tak ono to nakonec přeče jen fungovalo! To je ale škoda, že se to zničilo, aby se dokazalo, že to je v poradku.“

Pokud se nemylim, dokonce i kresčanska bible prinaši zmrnku ve smyslu, že pokud človek nebude jako male dite, nebude moći vejít do kralovstvi božlho. A je to opravdu tak. Pokud v sobe človek nema detskou prostotu a ryzl viru, že existují veći, jež človek žijici na tomto svete vysvetlit nedokaže, pak sotva muže

mit z akupunktury nejaký užitek.

Akupunktura vubec není léčeni prostřednictvím viry, není třeba v ní verit, neboť ona skutečně léčí jako taková. Především ale potřebujete mít metabolismus cidiveho člověka, který dokáže přijmout skutečnost, že proběhne léčba. To se od léčeni virou liší. Některí lidé prohlašují: „I když mi o tom podáte dukazy, stejně tomu neuverim.“ (Jako ta starena, která když v zoologicke zahrade spatřila žirafu, zvolala: „Pane jo, vždyt žádné tako- vehle zvire přeče neexistuje!“) Takže bez ohledu na to, jak šikovny muže akupunkturista byt a s jak dokonalými jehlami pracuje, nema-li pacient dostatečnou duchovni vnímavost, žádné vyléčení nenastane. Novinari pak, jakmile se o tom doslechnou, se chlive vrhnou do psani článku, jimiž čte- nare odradi, a sniží prah vnimani dalších, kteří by mohli byt vyléčení, nebyt takovych článku.

Nyni se dostavame k pekne otazečce, která se určite take honi v hlave mnoha dalším lidem. Zni takto: „Stava se, aby byl človek nucen se ještě kdy vratit dejme tomu do čtvrté, třetí nebo dokonce do druhé nebo i první dimenze pote, co už žil v dimenzi pate nebo treba i devate, protože nektery život na teto už vysoke urovni dimenzi zasvetil zlu a marnivosti?“

Odpovecf zni, že určite ne! Pokud se človek žijici ve třetí dimenzi chova jako darebak, bude vraćen zpět do dimenze třetí, a ne do druhé. Myslim, že tentyž system pozorujeme i ve školstvi. Pokud žak třetí tridy pflíš neprospiva, ma sice i on na konci školniho roku letni prazdniny, ale nevyhne se neprijemnemu rozhovoru s rodiči, a na začatku noveho školniho roku se musi vratit zpátky do třetí tridy. Není však prerazen treba až do první.

Stejne tak človek, prodirajici se školou evoluce, se proste nevraci do nižšího stupne, nybrž do tehož. Takže pokud se chovate špatne a životni lekci se nedokažete naučit poradne, budete se muset opakovane vracet na tuto ubohou, starou a smutnou planetu, kde se ještě po dlouhy čas podminky budou horšit a horšit.

Některí lidé ovšem sestupuji do nižších dimenzi za zvláštnim učelem. Jsou to dobrovolnici. Znete ten stary armadni vtíp o dobrovolnicich? Cetar pravi vojakum: „Poslyšte, potřebuji deset dobrovolnikfi - budete to vy, vy, vy...“ Možna, že lidé žijici v dimenzich o mnoho vyšších se divaji na

naš svet, a nad dm co vidí, se tresou hruzou. Nakonec usoudí, že se sem musi vratit nejaký specialista jako dobrovolnik a zjistit, co se vlastne deje a podleze pozemšćanum pomocí dostat se opet na spravnou cestu.

Takoveto poslani ma ale nekolik hačku. Například jednim z nejvyšších zakonu vesmiru je zasada, že pro vlastní prospěch nelze využít znalosti získanych v jiné dimenzi, a musite tedy žít jako naturalizovany cizi občan třetí či jakékoli jiné dimenze, a vystačit si s nástroji a prostředky, jež tento

rozmer skyta.

Další obvyklou reakci okoli je, že tento dobrovolnik je pocit'ovan jako *odlišny*, a at! je to muž nebo žena, je tato osoba pronasledovana a nenavidena, protože je vnimana jako cizi teleso, jako triska v tele tohoto sveta. Když se napriklad prihodi vam, že si do tela vrazite trisku, take se jiste snažite ze všech sil, abyste ji meli co nejdriv venku. Tito dobrovolnici rovnež dospivaji k bolestnemu zjišteni, že nebyvaji v oblibe. A nezaleži na tom, kdo jsou. Vždyč byl pronasledovan i Ježiš Kristus a Gautama. I na Mojžiše byl naložen udel težši, než jaky mohl unest. A všichni byli behem života neoblíbeni a pohlíželo se na ne jako na slidily, snaživce atd. atd. Teprve pote, co takovy dobrovolnik z pozemske roviny odejde, pozemšdanum behem mnoha dalších let začne postupne dochazet, že koneckoncu ten člověk přeče jen musel byt docela hodny, a teprve pak o nšm napiši nejakou bibli či neco podobneho. To už je ale dobrovolnikovi malo platne, nemyslíte?

V dnešni dobe museji ubozi nešťastni dobrovolnici navíc prekonat na ceste k uspechu ješte i další nastrahu, a sice novinare, kteri neustale pasou po někom, kdo se liši. A když je člověk v tomto smyslu opravdu *jiny*, tak i do takove hry s novinari nevstoupí, a ti ho na oplatku začnou pronasledovat, a vyliči ho jako podvodnika, čímž mu ješte vic ztíži poslani, ktere se snaži naplnit. Muže se treba stat, že si v ramci dobrovolne prijateho ukolu počina docela dobre, načež se objevi nejaký zpropadený novinár aspichne uplne smyšlenou historku, okorenčnou *dokumentamimi dukazy*, což opravdu plneni jakehokoliv užitečného poslani dokaže nesmirne zti- at.

Je tady další otazka, ktera sem dobre zapada: „Když člověk dosahne devate dimenze, je už natolik vykrytalizovany, aby splynul se stvoritelem neodvolatelne a na veky veku?“

Tak to tedy ne, člověk nikdy není uplne *vykrytalizovany*, a vždycky tu bude k dosažení ješte nejaký další stupen, jak tvrdí stare prislovi, ktere rika, že na nejvyšši přičce žebriku je vždycky dost místa. Casto jsem se odvolaval na devatou dimenzi, ale teď mi dovolte lat'ku posunout na nový dl - devitista dimenze. Je naprosto zbytečne se pokoušet si predstavit, jak takova dimenze vypada, ale devitisty rozmer rozhodne existuje, a jeste i par vyšších. Když ale člověk nechape ani dimenzi čtvrtou a patou, nema smysl se pokoušet o pochopeni devitiste.

Člověk proste stoupa a stoupa a stoupa. Pochopitelne, když si každý centimetr postupu musi vybojovat, chvilí to trva, ale lide stale dostavaji nove šance. Tvrdím s naprostou jistotou, že nikdo nikdy není defínitivne zatracen a zničen, dokonce ani novinari. TecT si milí čtenari určite rikate, že se do nich príliš »navážim«, že? Mam k tomu však padne duvody. Už jsem si toho od nich

hodne vytrpel v Anglii, v Nemecku, ve Francii, a jak se pozdeji dočtete, dokonce i ve francouzské Kanadě. Nejsem však vůči tisku zahorkly, to ne, nejsem zahočly vůči nikomu. Pokladám ale za hloupe »sedet jako byček Ferda a číchat ke květinám, zatímco nejaci ničemove se mu snaží uriznout ohanku do hovezi polevky«. Proto opravdu nemám pocit, že bych byl zahorkly. Ne, to skutečně nejsem. Nemyslete si, že tisk napadam neopravnene. Neni tomu tak, ja pouze rikam pravdu, ale jsou to oni, kdo si vymyšlejí bachorky.

Vra?me se ale zpět k našemu tematu dimenzi. Stary Hider či Stalin a ještě par dalších tohoto druhu nebudou smeteni zpatky do první dimenze, abyste vedeli, ba ani do druhé. Vratí se sem k nam. A ještě k tomu neco dodam šeptem, takovy ščavnaty dovetek, jesdi dovolíte.

Ve skutečnosti to funguje tak, že opravdovy darebak a tyran v tomto živote, se vrací zpět do dalšího života jako horlivy kazatel. A treba ten, kdo se v jednom živote choval jako skutečný sexualni zvrhlik, se mfiže vrátit v toli zaprisahleho nepriatele sexu v jakékoli formě a podobě, aniž by vubec bral ohled na to, že k pokračování lidského rodu je treba potomstva. Podobne i chlapek, který byl hlavním tryznitelem v nejake krute zemi, se muže znovu narodit treba jako velice soucitny lekar. Všechno je treba uvadet do rovnvahy jako takove *ma dati* — *dal*. A tak pokud jste v určitem živote byli skutečnými hrdlořezy, můžete se v budoucím živote vrátit jako napodobenina svetce. Když se totiž ocitnete v Sale pameti a vidíte, co jste toho v živote napachali, vrátíte se plni ho?kych vyčitek svedomi, že jste byli takovi lotri, začnete prehanet v opaku a hlasat opačný extrem. A tak se skutečně ostrileny stary hrišnik vrací zpět v podobě jednoho z tech ufečnenych kneži, vykrikujících do sveta na lidi, aby nedelali nic jineho, než sedeli jako prišiti a kvileli všelijake chvalozpevy. Takže vyskytne-li se v přistich letech nejaky skutečne dobry kazatel, muže to klidne byt vracející se stary Hider. Jak jsem se to vubec dostal ke skupine otazek, jako je tahle? Co musím sam pro sebe vyčesit, že jsem si na sebe naložil takove dotazy? Podivejme se treba na tenhle:

Je cely stvorený vesmir složen z vibrač hudebni oktavy, přičemž je většina techto oktav vyšších nebo dokonce nižších než lidske ucho dokaže zachytiti?“

Podstatou všeho je vibrace, každička jednotlivá vec vibruje, dokonce i takzvana neživa hmota. Jinak by nic nemohlo existovat. Když mate před sebou kus skaly, nedokažete zaslechnout, jaky vydava zvuk, ale nektere jine bytosti odjinud to možna dovednou, a ty treba nazývají skaly *zpívající kameny* či nějak podobne, což je ovšem neco ponekud jineho než Rolling Stones, že? Každá vibrace v sobe nicmene nese život a veškery život je vibrace. Lide jsou ale schopni obsahnout jenom to bejomezenejší vibrační spektrum. Existují místa, kde skaly opravdu zpívají a kde jsou vnímány jako žive bytosti. Muže jim to

trvat nekolik staleti nežli vykonaji sebemenši pohyb člověkem vubec zachytitelný, nicméně tyto bytosti, vzhledem k tomu, že délka jejich života dosahuje podle pozemského měřítka milionu let, jsou s častostí svých pohybů docela spokojeny. Všechny jsou ostatně naladěny na stejnou nepohyblivost, a tak si vlastně ani neuvedomují, jaké jsou to pomale lousy!

Tato další otázka měla být podle logiky umístěna o dvě otázky výše. Zní takto: Je naše planeta předurčena se vyvinout do vyšší úrovně bytí? Stojí Měsíc na rovině o stupeň nižší než Země? A je i on předurčen se vyvíjet do vyšší roviny bytí, a být posléze nahrazen jiným tělesem, naležajícím se na nižší úrovni, na jaké se předtím nacházel on?“

Okamžik — z takové zmeti otázek se mi až motá hlava. Dříve než se mi zase rozmotá, se podívejme, z kolika jednotlivých otázek se vubec tento chumel skládá.

Bez legrace, tato planeta se opravdu podobá školní třídě. A asi byste také nerekli, že školní třída se vyvinula, že ze školní třídy třetáku se najednou vyvinula třída čtvrtá či pátá. Školní třída je prostě jen školní třídou, a tím to končí. Takovou třídou projde mnoho různých kolektivů žáků, stejně tak jako Země prochází v průběhu věku řada nejruznějších civilizací, a občas tady proběhne i nějaké strašné kataklyzma, které celý její povrch přeora, takže veškeré stopy života jsou ztraceny a pohřbeny v hloubce několika kilometrů pod povrchem. Právě proto nenacházíme žádné stopy po říši Mu, po Lemurii, anebo po Adantide. To je také důvod, proč nejsou patrné žádné stopy po civilizacích, které existovaly celé eony před Adanudou.

Představte si zemědělce, jak se pohybuje po poli s nějakým nevzhledným zařízením, které veškerou půdu na povrchu pole zdvihá, převrací a do hloubky rozorává, aby byla přichystána nová plocha pro čerstvou setbu. Takhle to na Země vypadá, a takto Zahradníci Země postupují. Když se obyvatelstvo planety zhorší přesprilíš, obje ví se něco, co povrch planety přeora a pohlíbí vše, co k předchozí upadkové civilizaci patřilo, čímž vznikne bonifikovaný prostor, kam lze vysadit nový zkušební vzorek lidstva.

Měsíc anebo Měsíce, jak tomu v některých případech bývá, nejsou v žádném případě podradnější než jejich »přibuzenská« planeta. Takový Měsíc může ve své podstatě být objemným asteroidem, který byl vtážen do gravitačního pole určité planety, jež se mu stane dominantním tělesem, tak jako naše planeta má Měsíc za satelit. Je také třeba mít na paměti, že lidé zvyklí m žít, se domnívají, že veškerý život má vypadat tak, aby byl přijatelný pro ně. Ve skutečnosti to ale vubec neznamená, že život na Měsíci (například), musí být stejný jako na Země. Vždyť lidé by mohli žít třeba i uvnitř Měsíce.

Na tuto otázku lze tedy odpovědět pouze takto: Ne - Země se nevyvíjí do

vyšší urovne byti. Je pouhou školni tfidou vyvijejicich se lidskych bytosti.

Najednou bylo po klidu. Stary muž trochu popuzene vzhledl od prace. Odpovídat na došlou poštu bylo už samo o sobž dost naročne i bez nevi- taneho prerušeni a ted se tu ještě objevil navštevnik. „Zdravičko," pronesl bujare, načež ponekud vystrizlivel. „Rikate, že zasadně nečtete tisk ve fran- couzšune, že?“ „Ne, ani jsem ho nikdy nečetl, ba ani do nej nenahledl," odpovedel stavec. „To byste ale mel," opančil navštevnik. „Posledni dobou o vas piši docela často. Nevim, co to do nich vjelo, ale vypada to, jako by ve vas videli osobniho nepritele. Co se to deje? Nemel byste jim treba poskytnout interview či cosi podobneho?“

„Ne," odvetil stavec, „už tisku žadne rozhovory nenabizim, protože kdy- koliv jsem to v minulosti udelal, v članku, který pak vyšel, byly me vyroky hmbe pškrouceny. Proto už žadneho redaktora nechci ani videt. Vždyť ta interview jsou stejne vytvorem jejich predstavivosti."

Navštevnik se popotahl za ucho. „Tak o tom jsem nevedel, ale otazkou zustava, jak lidem sdelite, že jste žadny takovy rozhovor neposkytl? A i kdy- byste je o tom dokazal informovat, vzhledem k tomu, jaci lide v dnešni dobe jsou, asi by vam to ani neverili."

„Ja vim," odvetil stavec, „tohle je jeden z pripadu, kdy situaci nevy?ešite, a^ delate co delate.“

„Neco vam povim," dodal navštevnik. „Myslival jsem si, že jste ve veči usku poněkud paranoidni, ale par veči, jichž jsem byl svedkem v posledni dobe, me presvedčilo, že takovy blažen preče jen nejste. Nabyvam dojmu, že s tiskem mel problemy už kdekdo. Poslechnete si tohle.“

Začal se hrabat po kapsach, vytahovat z nich hromady papiru a pro- birat se tou potranou hromadou tiskovin, až konečne natrefil na kus novin, jež zrejme hledal. Pečlive ho rozložil, a než začal čist, pravili „Tak tohle je neco pro vas. Je to vyrok, který pred lety vyslovil Thomas Jeffer- son. Rekl: »I ten nejneinformovanejší clovek se poučil, že z toho, co piši v novinach, nelze uvefit ničemu.« Tak co tomu rikate? A tecf tu pro vas mam jeste skutečny bonbonek. Winston Churchill kdysi napsal: »Podsta- tou americkeho novinarstvi je vulgarita vysvlečena z pravdy. Jejich nejlepši noviny piši pro zastup obhroublych hospodyn a lokaju, a dokonce i ti nejjemnejší lide maji dnes už vkus natolik zkažený, že tento styl psani pnijimaji.«

Stavec se usmal a pravil: „Tak to ja znam jeste lepši vyrok, anebo pri- nejmenšim stejne tak trefny. Slovtutny americky general William Sherman, kdysi napsal: »To bych si radeji nechal vladnout Jeffersonem Davisem, nežli byt zneužit bandou sprostych novinarskych pisalku s tou jejich dabelskou nestoudnosti. Prijdou si do tabora, vyzvidaji na tech největšich ulevjacich,

vytahnou z nich všelijake drby, které po tabore koluji, a ty uverejní jako fakta. A nenasytost, s jakou tyto klepy veřejnost hita, vede nektère z našich dustojníku k tomu, že je vypoklonkovávají, jako by byli špioni, což ve skutečnosti také jsou.«

Nemelo ale smysl tohle téma dal rozvadet, a proto stary muž pravil: „Už se zas musím vratit k práci, a tak vám nezbyva, než se vydat po dalších stopách. Musím s tím pohnout, nebo si lidé budou myslet, že jsem velice špatný autor a nedokážu ani odpovedet na dopisy, nemyslíte?“

Stary muž si povzdchl, nahnřbil ramena a znovu obrátil pozornost k práci.

Vida, tohle je otázka, která by měla zajímat mnohé. Zní takto: „Až se odeberu do Sine pameti, a pokud tam zjistím, že jsem se naučil všemu, co jsem si předsevzal se na tomto světě naučit, přestoupím do roviny bytí v duchovním světě, nebo na sebe vezmu opet lidskou podobu, ale budu žít na jiné planetě, v jiné oblasti vesmíru?“

Pokud v Sini pameti, až se tam dostanete, zjistíte, že jste všechny stánovene ukoly splnili, nebudete se muset na tuto planetu vracet. Nemelo by to ani smysl, pokud jste opravdu *prošli*. Znovu si to můžeme znázornit na příkladu školního života. A *i* už jste vychodili vysokou či jinou školu, nema přeče smysl ji znovu absolvovat, když už z ní máte diplom. Pokud jste ji prošli úspěšně a jste s vlastním počínáním spokojeni, můžete na astrální úrovni bytí zůstat neomezeně dlouho, nebo se můžete přemístit nekam jinam, třeba do světa, kde molekula uhlíku nebude pravděpodobně předstávat základní kámen života, ale může to místo něj být třeba kremik nebo nějaký jiný prvek. A tam byste se mohli učít dal laskavosti místo utrpení, které musíte snašet tady. Tento svět je plný utráp, protože to je jedno z pekél. Radujte se však, nepotrva to naveky.

Tentýž čtenar se pta: „Vypada to na další úrovni bytí podobně jako na tomto světě, kde jsou lidé vystavováni utrpení, bolesti a strážním, dokud se nenaučí další životní lekce, aby pak mohli postoupit dale?“

Na tuhle otázku jsem ve skutečnosti už nekolikrát odpovedel, ale vračme se k ní tedy znovu. V podstate to tak není, protože jak se bytost postupně vyvíjí do vyšších a vyšších sfer, strádání ubývá. Vezmeme si příklad z života na tomto světě, kde dělník se nadre, čelí i poranění a nevybíravým slovům a podobně, zatímco předseda nebo generalní ředitel společnosti z ní mají největší prospěch. Tak tomu alespon bylo do doby, nežli začaly působit odbory a svým způsobem situaci převratily — a to ke škodě celého světa. V zásadě ale platí, že čím postoupíte vyš, tím rychleji budete dosahovat dalšího pokroku, a tím lepší podmínky k tomu budete mít.

Všimnete si, že ve svých uvahách ve skutečnosti vycházím ze základních fyzikálních zákonů. Nikdo snad nebude nic namítat proti tvrzení, že kopač,

ktery hloubi díry do země, odvádí spoustu náročné fyzické práce, pracuje v nevhodném prostředí, a pokud práci nevykonává radně, mistr s ním »vybehne«. Pracuje tudíž v poměrně nelehkých podmínkách.

Naproti tomu předseda společnosti či generální ředitel pravděpodobně useda do pohodlných vycpaných křesel, ale má spoustu »netelesné« práce. Je zodpovědný zajistit, aby měně kvalifikováni (dělníci) radně pracovali. Chce tedy zdůraznit, že čím výše se někdo dostane, tím větší na něm spočívá odpovědnost morální povahy.

Podívejme se na to dříve způsobem: nadeníci nejnižšího stupně si mohou vyrazit ven, opít se a třeba se i poprat, a nikdo se nad tím příliš nepozastaví. Vezmete si však osoby vyššího postavení - třeba takový vévoda anebo princ - kdyby se zúčastnili nějakého hospodského posezení a s někým se tam potom porvali, tak to by bylo asi nepřijatelné, že? A v naší situaci by se to ostatně ani nestalo, protože jak bytosti postupují výše a výše, roste v nich morální zodpovědnost, sílí morální a etická liden. Získávají větší respekt vůči sobě samým a svým schopnostem. Telesná práce je určena především lidem nižší úrovně, takže pokud k nim patříte, pak vás během života na tomto světě těžká tělesná práce zřejmě nemine. Až postoupíte výše, podmínky nebudou už tolik tvrdé a nepřijemné, ale poneseíte pochopitelně větší zodpovědnost, k čemuž vás těžká práce vyškolila.

Vida, tento čtenář se zřejmě rozhodl, že si opravdu přijde na své, protože otázek předkládal celý seznam. Jsou to však dotazy, o nichž se domnívám, že matou spoustu lidí. A proto se zaměříme na jeho další otázku: „Jaký konec čeka veškeré tyto planety, na kterých žijí lidé - na všechny tyto úrovně bytí? Až nastane čas, kdy všichni prošli všemi úrovněmi bytí a během nespočetných životů získali veškeré vedení, co si počneme dít?“

O tom na současné úrovni nelze ani diskutovat, a sice kvůli omezenému lidskému chápání, jež s sebou nese život v trojrozměrném světě. Pokud se vědomě přenesete do astrálního světa, budete přesně vědět, co se tam děje, a pochopíte i to, že co se pozemského života a lidského vedení týče — jsou nekonečné. Je to tak trochu podobné přežitku jídla. Jednoho dne se dobře najíte, druhý den si zbytek tohoto jídla přehřejete, a další den se zbytky vmichají do karbanítku či něčeho podobného, načež se tato hmota vrátí do země, vyroste z ní nové rostliny, které nasatí další lidské bytosti a koloběh pokračuje. Je to prostě nekonečný existenční cyklus.

Tazatel pokračuje: „Ve svých knihách píšete, že existuje mnoho vesmíru ve smyslu galaxií. Překrývají se tyto oblasti navzájem, nebo je odděluje temnota přízdného prostoru?“

Existují jich miliardy a triliony. Jak jen vám to ale přiblížit? Představte si, že stojíte na mořském břehu. U nohou vám leží všechna ta zrníčka píště plaže, a ta jsou samozřejmě spolu v kontaktu, ale sotva bychom rekli, že se překývají, že? Nektera jsou natolik nepatrná, že je spíš nazveme prachem, zatímco jiná jsou zase tvorená velkými kameny nebo dokonce skalami, a takoví pohoti se vyskytují dokonce i pod mořskou hladinou, stejně tak jako je tam i písek. Představte si všechna ta zrníčka písku a všechny kameny a skily na této planetě. Presto jejich počet v žádném případě nedosahuje množství galaxií existujících v celém hlavním vesmírném systému. A to jste za hranicemi tohoto vesmíru existují další a další, a tak to pokračuje dál až do nekonečna, dokud nedospejeme k číslu zcela se vymykajícím lidskému pochopení.

Tentýž pan klade další otázku, a já mu vyhovím, protože až doposud jsem odpovídal na takové množství otázek žen, že tazatel-muž je opravdu vítan a to i proto, že volí otázky opravdu smysluplné. Takže dale se pta: „V jedné ze svých knih popisujete, jak jste podnikl astrální cestu na rudou planetu se svým učitelem lamou Mingjurem Tundrupem a s kýmisi dalším, kdo se jmenoval Jigme. Když jste se dostali až tam, mluvili jste s jakými jinými lidmi, kteří vám sdělili, že se jedná o planetu umírající. Byli tito jiní lidé také v astrálním stavu či měli podobu lidskou, anebo jste se před nimi zhmotnili?“

Je třeba vyvarovat se zmatku z toho, jaký je rozdíl mezi astrální cestou a tou, která je podniknuta ve hmotném tele. Je jasné, že jsem na rudou planetu nejel autobusem. Když ale člověk podstupuje astrální cestu, může zůstat naprosto viditelný pro jasnovidce nebo naprosto slyšitelný pro telepatika. Ruda planeta, kterou jsem navštívil, byla obydlena, ačkoliv velice řídká, a její obyvatelstvo se skládalo z lidí vysoce vyvinutých, kteří ovládali jasnovidectví i telepatii tak přirozeně, jako lidé tady u nás běžně vidí a slyší. Takže nás ve skutečnosti normálně viděli a slyšeli, jako bychom měli pevné postavy z masa a kosti. Byli schopni s námi hovořit a my s nimi. My jsme viděli i celou jejich planetu a oni zase viděli nás. Navíc šlo o astrální cestu vědomou, kterou jsme měli plně pod kontrolou, ale to samo o sobě pro nás ani pro nás nepředstavovalo žádný rozdíl. Byli jsme prostě tam.

Tak, a teď je tu pro vás něco k zamyšlení. Klidně si tu myšlenku přečtete několikrát, podržte se přitom na hlavě, ale zapřemýšlejte nad ní: Může se vám stát, že jdete po ulici a před sebou vidíte jít nějakou osobu úplně normálně a přirozeně, ale - jste si jisti, že tam opravdu je? Víte urotě, že se nejedná o astrálního cestovatele, který podněcuje vaše smyslové vnímání do té míry, že máte dojem, že vidíte hmotnou postavu, zatímco ve skutečnosti může být v astrální formě a vibrovat na kmitočtu, který je s vaším sluchem do té míry, že jste si jisti, že tu postavu opravdu vidíte svým tělesným zrakem? Můžete k

tomuto uplne cizimu člověku pristoupit, šfouchnout do něj a zeptat se: „Poslyšte, jste to opravdu vy, anebo vidím něco jiného?“ Ale kdybyste to mohli udelat, a stalo se vám, že mu prstem projedete skrz tělo, asi byste se šokem skaceli, že?

A teď další drobná uvaha. Jisté jste toho už slyšeli spoustu o lidech, kteří cestují v letajících talířích, nebo abychom je nazvali účtější - v UFO? Napadlo vás někdy, že pokud by tito lidé, kteří z nich vystupují, byli natolik cizorodí, že bychom jim nemohli věřit, ani bychom je nedokázali spatřit? Zamyslete se nad tím. Pokud je něco přesvědčivější odlišného od toho, čemu člověk dokáže uvěřit, neuvěří tomu, a pokud je tomu tak, ani to neuvidí.

A ještě další malá poznámka: tito lidé mohou mít odlišný vibrační kmitočet, tedy takový, který se pro lidi nachází v pásmu neviditelnosti. Oni sice lidi vidět dokáží, ale lidé nevidí je. Myslíte si, že to zní bláznivé? No dobře, jaké stanovisko pak ale zaujmete ke skutečnosti, že psi dokáží slyšet zvuky, které neslyší lidé? Budete snad tvrdit, že tyto zvuky pro psy slyšitelné - na rozdíl od lidí - neexistují? Pes navíc dokáže slyšet tyto zvuky pro lidi neslyšitelné a zároveň i ty, jež lidé slyší. Psi zkrátka slyší obojí, tak proč by se nemohli lidé z jiných světů vyznačovat takovým vibračním pásmem, které rozpetí lidského vnímání přesahuje? Přemýšlejte o tom, a potom se podívejte, jestli náhodou necítíte, že vám někdo nahlíží přes rameno!

Zmíněný čtenář má ještě dvě další otázky, na něž je ale odpověď obsažena v jedné z předchozích knižecí. Ptá se: „Vyvinul se člověk z more - přes lidoopa až k člověku? A odkud se berou odlišné lidské rasy? Z vesmíru? Stojí za tím Zahradníci světa?“

Tak v tomto případě je to jednoduché. K získání těchto odpovědí si štaci přečíst titul Poustevník. Všechna jak a proč a nač jsou tam srozumitelně podána.

4. KAPITOLA

Človek, jenž mi mohl být i přítelem, se plahočil po betonových schodech pokrytých kobercem. Dech se mu krátil a prudce lapal po vzduchu, když se tento tloušťik vlekl kolem kamenných pilířů. Zastavil se až u dveří skrytých ve zšeřelém prstenku. S bušícím srdcem se na okamžik zastavil, aby se vzpamatoval, načež masitý prst zaboril do zvonku, který se za dveřmi v bytě hlasně rozezněl.

Odpočíval tam na lužku starc. Proud slunečních paprsků se rozléval po vodní hladině přístavu. Dole u brouzdaliště milujících matky pohledem chránily konečně výsledky svých milostných výkonů. Na větví stromu stojícího poblíž usedl pták a zpevem velebil radosti hnízdění. Den byl teplý, veselý a bez jediného mračna.

Zvonek zarinčel znovu a ozval se zvuk otevíraných dveří a tlumených hlasů. „Mohu s ním na okamžik mluvit? Je to nalehává?“ Nasledoval zvuk kroků a rozzářený návštěvník vpádl zpoza rohu do starcovy zorné pole. „Ced jste tohle?“ vypískl a mával vytiskem velmi bulvarně laděného francouzského týdeníku. „Je to článek o vás a hanlivý, až je to skandál. Chystají se o vás napsat knihu. Měli byste s tím něco udělat!“

Sluneční světlo přestal hrát a vzduch začal mrazit. Kolem se rozhostilo šero. Příjemný den byl ten tam. Ze zmuchlaných novin zlověstně vyzářovala *nenávist*, pramenící ze závisti. Tato *nenávist* pretrvávala už řadu let. Pocházela od autorů, jejichž knihy se neprodávaly tak úspěšně. *Nenávist* - zloba a zášť - koncentrovány jedním proti člověku mluvčímu a piščímu *pravdu!*

Návštěvník žmolal klobouk a tvaril se, jako by k informacím, které přinesl, chtěl ještě něco dodat. „Váš tisk vůbec nemáte rád, vidíte?“ zeptal se. „Ta frankofonní chaska o vás píše poměrně hojně. A televize nezůstává pozadu. Včera večer jeden literární kritik ukázal vaši nejnovější knihu a prohlásil, že nedokázal dočíst ani první stránku první kapitoly, načež se pustil do ostrých výpadů proti vám. V duchu jsem si říkal, jakým právem

tak utoči, když tu knihu ani nepřečel."

Stafec si povzdechl: „Existuje určitá, velice hlučná mensma, usilují o to poškodit nejenom me, ale i ono zvlášt ní dílo, o než se pokouším. Ale na tom, co říká jakýsi kritik, nezáleží. Vždyť je to jenom člověk, kterému chybí schopnosti k napsání knihy vlastní - a žarší na každého, kdo to dokáže. Zlomyslný sarkasmus pak zaměňuje za vtípnost. S *takovými* si starosti nedejte.“

JVěco na tom ale koneckoncu být musí,“ podotkl návštěvník. „Jinak by přeče sdělovací prostředky tak nenalehaly. Vždyť není koufe bez ohně!“ Stafec rozhorčene zafunel: „To je vidět, jak málo toho znáte, jinak byste tak hloupe nemluvil.“

Stafec pak dlouho ležel v posteli a jen tak vzpomínal na minulost posledních deseti až patnácti let. V té době žil v Anglii, v Londýně. Nesnaze začaly hned s vydáním jeho první knihy. Jedna švýcarská agentura nechala vytisknout v deníku *The Times* úplně zavádějící inzerát: *Vstoupili-li Lobsang Rampa do kontaktu s-----, dozví se cosi pro něj užitečného*. Lobsang Rampa intuitivně postfehl past, a proto pověřil zastupce, v tomto případě to byl pan Brooks ze společnosti A. M. Heath & Company, aby se s inzerentem spojil, a zjistil, co za tím vezi. Bylo to velice poučné. Zmíněná agentura nevhodnost svého postupu připustila, ale hájila se tím, že jednají z pověření jednoho německého spisovatele, aby o Rampovi zjistili, co se dá.

V tomto období byl stafec všude sledován, špehován, a život se mu změnil v utrpení. Právě v těch dnech se k němu a k paní Rampové přistěhovala jako adoptivní dcera dívka, které fíkali Blatouch. Později se s nimi tato adoptivní dcera přestěhovala i do Kanady. Lidé chlipných myšlenek ale začali : okamžitě v takovém kroku spatřovat sexuální perverzi - ve skutečnosti po- i chopitelné neexistující. Tato mladá dáma byla přijata jako plnohodnotný | člen rodiny, jako skutečná adoptivní dcera, ale takové uspořádání oplzli ■ lidé zjevně nedokázali stravit.

I Rodina se odstěhovala z Anglie — z té země pronásledování - a usídlila se v Irsku, v překrásné vesničce Howth u Dublinu. Získali tam několik opravdu dobrých přátel, kteří jsou jimi do dneška. Podněcovány spoustou smyšlenek rozvinuly sdělovací prostředky proti Lobsangu Rampovi nená- vistnou kampan, postavenou na čele řadě nepravdivých tvrdění. Historiky, ' které si navymyšlely, byly mnohem podivuhodnější než hola pravda, kterou . psal on.

Jednoho dne se na dosud pokojnou vesničku Howth snesla celá horda otravných anglických reporterů. Otráslí jejím klidem, vyvedli z míry koho mohli, a jeden novinář dokonce neváhal ukrást koš na smeti před domem Rampových. Prošť'oural ho, jak se dalo, a pak ho odhodil i s celým obsahem někomu jinému do zahrady.

V anglickém tisku začaly vycházet fantaskní zúřivé články a německý tisk začal jednat v souladu s britským. Lobsang Rampa s tím v té době nedokázal nic dělat, protože ležel po těžkém infarktu. Melo se za to, že ho nepřežije, a dokonce se zdálo, že sdělovací prostředky v to doufají, protože by to celému tematu dodalo ještě víc na senzáčnosti.

Novinari přišli až k domu. U dveří naríkali jak prostoduší chudáci, ale shaněli se jen po samých špatnostech, a když je nenašli, tak si je vymysleli. Pani Rampové bylo dokonce řečeno, že nehledají pravdu, ale vyhradné senzace. Hlavní reporter prisahal, že zabráni publikaci jakékoliv další knížky Lobsanga Rampa a hnedem vypadal úplně bez sebe. Lobsang Rampa měl problém spočívající v tom, že v důsledku onemocnění tak vážného, že byl až v ohrožení života, nestihl v dané lhůtě podat trestní oznámení proti hanobení tiskem. A protože tato šance byla zmařena, noviny na celém světě si dovoľují otiskovat jakoukoliv čítači z těchto puvodních anglických a německých článků. Zdá se, že vzhledem k tomu, že příslušný soudní proces nebyl zahájen do určité doby, dodatečně to už učinit nelze.

Britský tisk se zachoval nechutně a německý zase překypoval rozhořčením. Ale proč? Bezduvodně se vybičovaly až do postoje nesmyslné zúrivosti, přestože *PHbeh Lobsanga Rampa* je naprosto pravdivý a celá rodina to bez výjimky a za všech okolností vždy potvrdila. Lobsang Rampa je opravdu tím, kým tvrdí, že je. Jeden konkrétní reporter otiskl zprávu, v níž uvádí, že pani Rampová se »přiznala«. Není to pravda, vždyť se neměla k čemu přiznávat.

Ten příběh je pravdivý. Lobsang Rampa je vším, čím tvrdí, že je, a umí všechno to, o čem píše. Protože ale v důsledku nemoci nemohl předstoupit před soud a hájit svou pověst, novináři teď jako necitliví pošetilci kopírují původní klamné články a ještě si pokaždě něco ze své bujné fantazie přidají navrch. Zdá se, že frankofonní tisk se vyžívá v představách o sexuálním aspektu celé záležitosti a nebere na vědomí, že o žádný takový aspekt tu nejde. Jedna se o naprosto nevině a úplně »čisté« společenství dvou žen a jednoho muže žijícího jako poustevník.

Starý muž nad tím vším přemýšlel a pozastavoval se nad všemi nesnáze, způsobenými nejenom jemu, ale jimž budou muset čelit i ti, kdo přijdou po něm, aby se pokusili pomoci tomuto utrapěnému světu. Přemítal rovněž, kdy přijde ze strany tisku další litok.

Lobsang Rampa žil ve Windsoru v kanadském Ontariu. Aniž by to však tušil, v Kalifornii v USA se kdosi za něj vydával, a pokoušel se kolem sebe shromažďovat stoupence, které nabádal k užívání meskalínu a peyotlu s tím, že je to pro jejich psychický vývoj prospěšné, a v této souvislosti dotyčný »Lobsang Rampa« tvrdil, že drogy jsou naprosto neškodné.

Zatímco skutečný Lobsang Rampa žil v ontarijském Windsoru, ten falešný působil v Los Angeles. Nevyhnutelně se losangeleský podvodník dostal do novin, a způsobilo to ohromný poprask. Teprve když se prokázalo, že Lobsang Rampa v Kalifornii vůbec nebyl, vrava postupně utichla, ale tisk nikdy nezveřejnil ani náznak omluvy či alespoň konstatování, že došlo k omylu.

Stafec se prevalil na posteli a ozvalo se šuštění papíru. Úplně náhodou se vynorily tři nebo čtyři dopisy. Jak na neletmo pohledl, myšlenky se mu zas rozbehly.

Před dvěma až třemi měsíci začaly přicházet dopisy typu: „Tak kde jsou me knížky? Kde jsou ty knížky, co jste mi slíbil?“ Zmatenému Lobsangu

Rampovi se zdalo, že dopisy nemají hlavu ani patu, dokud jednoho dne nepřišel dopis z Colorada, v němž se dočel, že v severním Coloradu působí muž žijící v jeskyni, který se veřejně prohlašuje za Lobsanga Rampu, a radi lidem, ať klidně pije otravné alkoholické napoje a berou jakékoliv drogy. Tvrdil, že to je prospěšné. Rovněž lidem doporučoval se obrátit na „ustfedi“, odkud zdarma obdrží zasilku Rampových knih. Tato pošta byla adresována Lobsangu Rampovi na drivejší adresu do Montrealu.

Rozhnevaný Lobsang Rampa se spojil s coloradskou policií a vyvinul na tamejšího náčelníka policejního útvaru značný tlak, aby si uvedomil, jak špamou vizitkou pro americký právní rad by bylo, kdyby takoví podvodníci mohli nemšene působit dál. A tak byl zadržen další šejdir.

A takovychto případu se stala rada. Stafec se ve vzpomínkách vrátil i k dopisům, které v jednu dobu začaly přicházet od letušek, a v nichž se mu dekovalo za slib venovat jim zasilku svých knih - a kdeže ty knihy jsou. Z další korespondence vyplynulo, že se objevil nový podvodník, který se za letu, během než konaly službu, vydával za Lobsanga Rampu a okázale na sebe strhával pozornost spolucestujících. Před lidmi se ne- stoudně vychloubal a natrasal, pel na sebe samou chvalu, a každému sli- boval knížky zdarma. K žádnému jejich rozdávání však nedošlo. Až teprve letušky a cestující, kteří se na mne obrátili písemně, dali podnet k tomu, že pravda o čele této darebnosti vyšla najevo. Sdělovací prostředky ale nikdy neberou takové příhody v potaz. Nikdy je nenapadne, že by se mohlo stát, že ze zavisti začnou lidé někoho pronásledovat jak hejno ko- maru. Za této situace pak dochází k tomu, že sdělovací prostředky jdou na ruku prave škudcům, a hlasají do světa zásadně zlo, a nikdy ne dobro. Aby zlo napravily, pro to neudělají nic. Mam pocit — pomyslel si stafec v duchu - že v mém případě novináři překonali i sami sebe v nenávisti a zaujatosti, s níž citovali z mých knih a mých článků způsobem, předsta- vujícím formu útoku proti mně, a když jsem si stěžoval, odpověděli: na to má veřejnost právo, s tím nic nenaděláte, to je v rámci našich pravo- modů.

Televizní stanice se zachovaly stejně. Před časem mě například jedna oslovila a pozvala do vysílání. Reklí, ať jim přijdu povypřavet o svém životě a povedet pravdu o Příběhu Lobsanga Rampy. A to ja jsem opravdu vital a chystal se sdělit, že ten příběh je skutečný, že Příběh Lobsanga Rampy je pravdivý, že prostě popisuje, jak se to opravdu stalo - o nic víc a o nic méně. To ale oni slyšet nechteli. Nalehali, abych namísto toho pfečed předem připravené prohlášení, a to jsem odmídl, protože v podstate chteli, abych své knihy prohlásil za podvrh. To ale není pravda, má díla jsou práva. A to je důvod, proč jsem se do televize nedostal.

Podobných situací se odehralo vícero. Ubezpečovali mě všemi možnými zárukami, že mohou napsat či povedet, co budu chtít: „Přijďte se svým vlastním příběhem, přijďte do televize a povezte, co budete chtít. Nebudeme vás prerušovat.“ Ve chvíli, kdy ale člověk nabídku přijme - se opět ukaže, že jim na pravdě nezáleží, že jdou jen za senzací a ldamem, vylučně za tím, co v lidech podporuje emoce toho nejhoršího rázu. A přeče jsem se svými knihami

snažil sdělit alespoň jedno poselství, a to je především sdělení, že vše, co jsem napsal, je pravda. Me knihy obsahují mé vlastní skutečné zkušenosti.

Navštěvník se ale mezitím ošival dal, šoupal nohama a pohraval si s prsty. „Víte, měl byste nějaký článek napsat vy sám,“ prohlásil nakonec. „Proč tisku neficel, jak se podle vás věci mají? Je tady přečten pan Telka - člověk s tak dobrými kontakty ve sdělovacích prostředcích, tak pročpak ho nezavolat? Určite rad otiskne váš příběh přesně tak, jak ho povíte. To se rozumí samo sebou, že vám to zaridím! Znam se s ním velice dobře. Přijde za vámi a pak uvidíte, jak snadno se s ním dá vyjít. Tak udeláte to?“

Stafec se zamyslel. Uvažoval o článku v těch zatracených frankofonních novinách, načel se v jednom okamžiku rozhodl a prohlásil: „Ano! Povezte tomu chlapíkovi, at' tedy připelaši se svými otázkami. Přiveďte ho sem ke mně a ja mu odpovědní naplním obe uši!“

Navštěvník se blahosklonne usmal, otočil se na podpatku a odklusal. Dvnitř vesla rodina, jediným pohledem zhodnotila starcovu zachmufenou tvar a zeptala se: „Tak copak se deje? Zase nějaký maler? Copak to v životě neskončí?“

Co je však pravda? Jak vy sami pravdu chapete? Rozpoznáte ji, když se s ni setkáte? Jak byste vy sami posoudili pravdivost nějakého sdělení? Přijmete rádeji tvrzení člověka schopného svou pravdu prokázat, nebo spíš u veri te slovu lidí, jako jsou reporteri od novin, kteří pasou jedine po senzaci? Na vine nejsou však pouze novinari sami, ale i verejnost. Prave pred nekolika tydny jsem se dozvedel o zcela verohodnem pripadu muže z USA, který se domníval, že dostal dobrý napad. Rozhodl se přinašet lidem dobro, a tak založil noviny dobrou zasvěcené, středem jejichž pozornosti byly ty lepší stránky každodenního života. A zakratko tyto noviny zkrachovaly... Lide totiž dobre zpravy slyšet nechteji, zajimaji je pouze ty špatne. Lide nebaži po tom se dozvedet, jak dobre si nekdo počina, ale jen co dela špatne.

V současné době se treba mnoho lidí snaží poškodit povest Churchilla a dalších jemu podobných velikanu, protože jim to jaksi pomaha cítit se sami o něco *větší*, když na Churchillovi něco najdou. A nezaleží na tom, je-li to pravda či ne. Bude-li se určite tvrzení opakovat stale a v dostačující mire, verejnost tomu uveri. Dovolte mi ale zamyslet se nad pojmem pravda.

V dnešní době, kdy už si stežují i čtrnactiletí, že nedokáží komunikovat s šestnaailetými, musíme nejprve definovat pojmy, aby čtenář pochopil, co se mu spisovatel snaží sdělit. *Co je to tedy pravda?* Pravda, tak jak ji chapu ja, je konstatování faktu, udalosti, které se staly, průběhu deju, jež dosud trvají, věci, jež nejsou vytvořem představitosti, nýbrž kvalitou bytí v souladu se zkušeností — s tím, co se doopravdy stalo. *TO* je pravda.

A prave to me knihy popisují: kvalitu bytí v souladu se zkušeností. A - ja - jsem prožil — *všechno* — co — je — v mych — knihach — napsano. Proto me knihy jsou *pravdivé*.

Oproti tomu představitost, je schopnost vytvářet mentální obrazy toho, co nikdy nebylo ve skutečnosti prožito. Nemam mozkové schopnosti toho druhu,

který by mi umožnil psát románovou literaturu. I moje astrologické usporádaní takový projev mozkové virtuózy ty naprosto vylučuje. Jsem proto doslova *nucen* psát výhradně pravdu.

Promínte, že se ponekud opakuji, a to i za cenu rizika, že mi zas nějaký potměšilec napíše: „Tohle všechno jste nám už povedel jinde.“ Lide takové věci piší. A je jich tolik, takových, kteří se naprosto nedokáží vžít do postoje jiných. Sami toho v životě příliš neprožili, a tak si libují ve zlomyslnosti - a jak už jsem zmínil - snaží se kdekoho strhnout na vlastní ubohou úroveň.

Občas v novinách nastane okurková sezóna. Příliš mnoho nového se nedeje. Válka skončila, nejžhavější sexuální symbol se oženil, zemřel či něco podobného, a tudíž otrávení reportéři reagují na otrávené vydavatele, podrážděné přetrvávajícím zahalčivým bezvětrím tak, že zosnují nějaký »skandal«, který se ve skutečnosti vůbec neudal. A tak se stává, že čas od času je nějaký nebohy učitel osočen z hnusného zločinu, a postaven na prany? na základě důkazu z doslechu - za něco, v čem je naprosto nevinen.

Jelikož jsem byl zlovolným anglickým a německým tiskem falešně obviněn, osočen, souzen a odsouzen, a další noviny v jiných zemích tyto materiály prostě převzaly, zmíním se o této aféře podrobněji, protože jak se dočtete na dalších stránkách, tisk se stále ještě pokouší mě »oddělat«, což se ostatně nepřetržitě děje už plných patnáct let.

Ve své naivitě jsem se domníval, že každý, kdo je z něčeho naráčen, má právo na konfrontaci se svými žalobci, a právo se hájit, ale se vši vážností prohlašuji, že mi tisk pokaždé bez výjimky odepřel možnost předložit svou verzi věci. Odmítli mi dát jakoukoliv příležitost se bránit. Je to, jako když se nějaký veliký surovec, zaštitěný mocí umožňující mu promlouvat k široké veřejnosti, snaží umlčet jedince, který může jen šeptat. Dobrá — budu vám tedy šeptat. Vyslechnete mě?

Jsem autor, který opravdu neměl v úmyslu se jim stát. Před mnoha lety jsem se v Anglii dlouho bezúspěšně pokoušel sehnat práci. Byl jsem příliš starý, příliš *odlišný*, příliš to nebo příliš ono. Obešel jsem (jak se ostatně v mých knížkách můžete dočíst) různé pracovní úfady a celou řadu podivných míst — a všechno to pořádkem bylo nanič. Pak jsem byl osobně představen zástupci autoru, o němž mi bylo řečeno, že by pro mě mohl! mít *neco užitečného*. A tento agent, o němž není žádných pochyb, že pošilhal po výnosném obchode, mě odmítl zaměstnat, ale pravil: „Slyšel jsem o vás. Napište knihu o svém životě!“

Znechuceně a přiznám se, že i značně rozhněvan, jsem z jeho kanceláře odešel s pocitem, že i tentokrát si ze mě někdo vystřelil. Nic na světě mi nebylo vzdalenejšího nežli představa napsání knihy. Považoval jsem to za úplně nesmysl. Nezaměstnanost a hlad, který ostatně byl jejím důsledkem, mě však nakonec donutily, abych s tím největším odporem napsal *pravdivou* knihu o svém životě - fikam *pravdivou!* Obnažil jsem svou minulost, již jsem tolik toužil utajit. Vytáhl jsem ji tedy na svědo, a napsal o ní knížku, abych se najedl.

Objevila se ale závist. Skutečnost, že jsem měl úspěch, rozzlobila určité

velice bohaté lidi: zkratka a dobře, když jsem se vážně roznemohl do te míry, že o nejaké obhajobe nemohla být ani řeč, byl jsem napaden a falešně obviněn.

Nikomu se však nikdy nepodarilo moji udajnou nepravost *prokázat*. Na každého *odborníka*, který tvrdil, že jsem podvodník, připadli tři nebo více dalších lidí, kteří se zase postavili za moji naprostou bezuhonnost. Nikdy jsem nebyl obviněn před soudem, jen stále pretrvávají ony narážky tisku a dalších stran, které jsem, když to všechno začalo, nemohl vyvrátit, neboť jsem byl prave po infarktu.

Tisk, televize i rozhlas pokažde odmítly uveřejnit mou verzi pravdy. Odmítli uveřejnit či odvysílat me prohlášení, že moje knížky jsou naprosto pravdivé. Místo toho stále dal celou záležitost manipulují a vrší lži na Iži, až veřejnost nakonec skutečně neví, co si má myslet.

Pripadam si opravdu jako ten člověk, o němž jsem se vám před chvíli zmínil, že založil hodné noviny, ale jehož odvážný podnik ztroskotal, protože lidé jsou spíše zvedaví na skandaly a radši si navzájem ubližují. Sdelovaci prostředky vědí, že pokud bych prokázal, že mluvím naprostou pravdu, pak by to vyšší jejich nakladu neprosperovalo. Pro tisk je užitečným zbožím jen skandal, vražda, znásilnění a tak podobně.

Lidé často říkají: „Ja vím, že to je pravda, protože jsem to četl v novinách.“ To je, jako když se o člověku vyjádříte špatně a pak ho pověsíte dřív, než stačí cokoliv říci na svou obranu. V mém případě tento postoj nadelal skutečně velké zlo. Doufal jsem, že budu moci promluvit na zasedání Spojených národů, a napomoci tak Tibetu. Tvrdím však, že i navzdory okolnostem, me knihy Tibetu a jeho kauze pomohly velice mnoho, protože se lidé jejich prostřednictvím s touto zemí seznámili a jeho *podivné* obyvatelé to v jejich očích *polidštilo*.

A přesto - navzdory pomoci, kterou jsem mohl poskytnout — se ne- kteri vysocí statní úředníci v indickém exilu o mne vyjádřili nelichotivě. Z důvěryhodných zdrojů se dozvídám, že jim bylo naríženo mě buď zdiskreditovat nebo se rozloučit s pomocí poskytovanou určitými náboženskými organizacemi. Vnucuje se otázka, jak se mohou tito takzvaní náboženští představitelé distancovat od někoho ze svých vlastních rad? Na druhou stranu však i předseda Mao a general Čankajšek, kteří jsou oba Činane, se snaží jeden druhého znemožnit. Dokonce i tady v Kanadě, kde nyní žijí, pan Stanfield prekonává sam sebe ve snažení poškodit pana Trudeaua, stejně tak jako ten starý brach Tommy Douglas, který podražil nohy a snaží se ublížit kdekomu. Jako by tu vzniklo nové *riziko z povoldni*.

Podívejme se ale na další takový případ: v Severním Irsku se mezi sebou vraždí křesťané, nebo? ze dvou jejich tatejších skupin se každá domnívá, že pouze ona má pravdu. Přitom obe strany jsou Irove, obe složene z křesťanu, obe jak se zda, věří ve stejnou věc, a přesto proti sobe bojují až ke vzájemnému vraždění. A tisk k tomu plamennými články jenom přileva oleje do ohně. Jestliže se *kodní* křesťané chovají tímto způsobem, není tak

nepochopitelne, že Tibečane v Indii, vystaveni značnému politickému a náboženskému tlaku, mohou na rozkaz shora zavrhnout jednoho ze svých rad, leč žijícího někde jinde, *pro dobro vetsiny?*

Presto všechno jsou me knihy pravdivé. Lide ale často ztracují smysl věci. Nezáleží přeče na tom, zda jsem se narodil ve Lhase nebo v Londonderry. Na autorovi nezáleží, ale na tom co píše — ano. Pomohly vám tyto knihy nějak? Pomohly komukoliv? Poučil se z nich někdo o něčem? Pokud ano - pak stalo za to je napsat. Ty - milý čtenari - za tento brožovaný výtisk - zaplatíš par drobných. Tato nevysoká částka te však automaticky neopravňuje stavet se do role žalobce, porotce i soudce, včetně vykonavatele rozsudku, a presto se nekteri z vas takto chovají, a ještě i s chuti.

Ale tak už to je, že záleží na vas, čemu se rozhodnete verit. Ja proste jen prohlašuji, že moje knihy jsou pravdivé. A není to jenom tak naplano. Trvam na tom i proto, že tisíce lidi mi napsaly, že z mych knih opravdu načerpaly pomoc. Nekoho odvratily od sebevražedných umyslu, jinde po- sloužily při umírání příbuzným pisatelu, jiným zas pomohly zahnat strach ze smrti atd. atd. Nemate pocit, že si za to zasloužim alespon trošinku ohleduplnosti a slušnosti, místo aby mi novinari ve dne v noci strašili u dveri? Jak se dočtete dale, nakonec to dospelo tak daleko, že me dostali z Montrealu.

Uvedu citat z listu *The Gazette of Montreal* ze čtvrtka 15. června 1972. Titulek článku zní: „Tibečane v Quebecu se ze všech sil snaží udržet tradice žive. Cizinci v zemi zaslíbené.“

„Budeme tady cizinci jeste dlouho,“ zamumlala tlumene Lynne Borjee-ova nad šalkem čaje. Pak rychle pohledla na svoji přítelkyni Kesang Ichhemoritovou, a jak začala lovit ten správný anglický výraz, objevil se jí na tvári zamyšlený tisev.

Dvaadvacetiletá Kesang je zamlkla, plachá dívka s vystoupilými lícními kostmi a s nakažlivou grimasou. Pripouští ale, že montrealským novinám neverí.

„Když jsme sem přišly, napsaly o nas francouzské noviny článek, v němž mimo jiné stalo, že ani nevíme, co to jsou plavky, a že se chodíme koupat v plašenkách. Trebaže jsme z jiné země, hloupe přeče jen nejsme.“ Ani Lynne z te historky není nadšena: „REPORTERA, KTERÝ TEN ČLÁNEK NAPSAL, JSME V ŽIVOTE ANI NEVIDĚLY,“ odpovída.

Na čí strane tedy stojí v tomto případě pravda? Na strane novinare nebo tibetských uprchlic?

Setkavam se skutečne s nejruzejšími druhy prapodivnosti. Například naš stary přítel pan John Henderson, jehož jsem už zmínil v minulosti, mi poslal vystrizek, z nehož udaj ne nemohu příliš citovat, protože muj vydavatel se obava, abych nahodou neporušil nečí tisková práva, a člověk preci jen s vydavateii musí vychazet, že? Takže zkratka, pan Henderson mi poslal vystrizek z listu *Charlotte Observer* ze dne 26. srpna 1971. Už titulek je sam o sobe dost prekvapivy: „Japonci tvrdí, že Ježíš zemrel, a byl u nich pohrben ve věku 112 let.“ Podtitulek: „Ježíš nebyl ukřižovan. Diikazy. Japonci tvrdí, že

Kristus na križ obetoval bratra a potom uprchl.“ Autorem článku je John Justin Smith. Na první pohled se zda, že tento muž je u Charlotte Observeru zamestnan jako reporter. Bylo by ale velice zajímavé pro ty z vas, kteří žijete v USA, si tento výtisk sehnat a článek si přečíst dopodrobna. Obsahuje velice obsírné detaily a je to velmi verohodné čtení.

Mam v Japonsku dobrou známou Kathleen Muratovou, již tuto svou knížku, kterou prave čtete, venuji, protože prošla plameny soužení a vyšla z nich očištěna; ta pro me v Japonsku vedla v této záležitosti určité patrani. Ale vy si pokud možno sežente tento novinový výtisk, protože nektère z vas určité velice zaujme. Musim ale mít na paměti vydavatelovo nabadání (pro pana krále!), a tak bude nyní asi nejlepší zodpovedet zase pár dalších otázek. Mam jich tu několik opravdu velice dobrych. Například tuhle: „Mohl byste, prosim, vysvetlit, jak umeni a další tvurči činnosti zvyšují člověku vibrační kmitočet? A jak blahodarné takové vibrace jsou?“

Ve skutečnosti se každý a všechno, jak už jsem vysvětlil dříve, sklada z vibrací. Ty jsou buď kladné anebo záporné. Nevim, kolik z vas mělo kdy v ruce ladičku, ale muže nam posloužit za příklad. Když vezmete ladičky dvě, z nichž první držíte jedním koncem oproti stolu a druhou rozezníte, až začne vydávat bzučivý zvuk, načez ji položíte na tentýž stůl kus od te první, shledáte, že se ta první rozezní v souzvuku s onou druhou. Když si v nejbližším obchode s hudebninami dvě takové ladičky koupíte — jsou docela levné - budete si to moći vyzkoušet a zjistíte, že tento jev je nadmiru zajímavý.

Když přicházíme do styku s vibracemi příjemnými, sami se o něco příjemněji rozvíbujeme, což znamená, že se nam vibrační kmitočet zvýší a my se cítíme šťastnější, ušlechtlejší a vnímavější. Setkame-li se však s něčím, co nam vibrace snižuje, zmocňuje se nas špatná nálada, oduševnělost klesá a náš spirituální růst se zastavuje.

Malování je konec konce jen mrčíte usporadání příslušných materiálů tak, aby se nam líbilo a zvyšovalo nam tím vibrační kmitočet. A proto umeni, ač už se jedná o obraz nebo hudbu, nam muže duchovní úroveň zvýšit tím, že nam pozvedne vibrace. Pamatujte si, že vysoké vibrace jsou příznivé a kladné, zatímco nízké jsou záporné a nepříznivé.

I další otázka je dobrá a hezky navazuje na předchozí. Jedna pani se táže: „Vefim, že tohle je otázka, na niž by si mnoho lidí pralo uslyšet odpoveď - a tyka se strachu. Vysvětlil jste, že strach není nic jiného než nerušená představivost zapasící se silou vůle v boji, kde síla vůle již předem prohrává. Jakou má vlastní strach příčinu?“

Vrátme se zpět k tématu umeni. Když hledíme na něco krásného, tak se z toho těšíme, líbí se nam to, a vychutnavame to. Když ale spatříme něco strašného - rekneme na příklad obraz pekelných muk — at' už mají podobu jakoukoliv, je-li to opravdu něco strašného, nechutného a odporného, vibrace nam to sniží a hned nas napadne: „Nedej bože, aby se něco takového přihodilo mne!“ - což okamžitě v našem vibračním usporadání uvede do chodu úplnou

retezovou reakci, a ta neprijemna vibrace zvana strach, živi pak sama sebe a vytvari strachu čím dal tim vic.

Totež se stava, když lide museji jit v pulnoci pres hfbítov a neco se pohne. Vlasy se jim zžeji a ocitnou se ve velkem pokušeni dat se na uprk, protože predstavivost jim snížila vibrace a jsou tudíž cidivejší k vjemum pochazejícím z nižšího astralu, jako jsou treba vjemy duchu, kteri již odložili telo spočívající v rakvi a tak podobne. V tu chvíli jsme schopni uverit, že by se nam neco mohlo prihodit, treba že se nejaky takovy duch objevi, zezadu nas napadne a pokouše či neco podobneho. Jak o tom premyšlime, pfestavame uvažovat racionalne, takže strach už jen roste a roste. Jinými slovy — vibrace se čím dal tim více snižují a my jsme vydešenejší a vydešenejší.

Strach není nic jineho než nerizena predstavivost. Chcete-li obavy prekonat, *budte si proste jisti*, že se vam nic nestane. Nic se vam zkratka stat nemuže. Reknete si, že jste nesmrtelna duše, a ačkoliv se muže stat, že nekdo vam dočasne poškodi odev - neboli telo, vam - vaši duši - nijak neublíži. Čím mene se strachu bojíte, tím mene ho budete mít, takže nakonec se naučíte ukaznit se do te miry, že strach pro vas prestane existovat. Ve vašem myšlenkovem usporadani už pro nej nebude místo. Potom teprve poznate, co to je spokojenost a vyrovnanost, a budete chodit se vztyčenou hlavou a rovnými rameny (pokud ovšem nežijete na pojizdnem kfesle!)

A tedsi poslechnete otazku další: „Popsal jste, jak mohou drogy napachat hluboke škody na duchovni strance uživatele. Lze tyto škody napravit ještě behem života? Tvrdíte rovnež, že člověk by nemel drogy brat za žadnych okolnosti, ale jiste budete souhlasit s dm, že spouste lidi umožnily prožit stav mimotelnych zkušenosti, jakož i dosahnout duchovniho osvíceni. Proto si myslím, že se milíte, když tvrdíte, že užívání drog je škodlive. Mohl byste se k tomu vyjadrít?“

Ano, pani, ja si opravdu stojím za nazorem, že drogy škodi. Tvrdím, že jsou nastrojeni dabra, protože když je užíváte, umele zasahujete do sveho vibračního usporadani a temer si znemožnujete (fekl jsem *temer*) duchovni rozvoj bez další pomoci techto podpurnych pripravku.

Drogy jsou opravdu hrozne a v každem pripade vam zanafadi astralni telo a naruši zdravi toho hmotneho.

Domnívate se snad, že by atleti meli dostavat drogy, aby dokazali behat rychleji či skakat vyše? Myslite si, že by lide meli užívat tabletky Benezdrinu, aby vydtželi dele jit? Pokud ano, mela byste si prečist nektere policejní zpravy. Pro vaši informaci se zminim o dalkovych ridících nakladních vozu. Tito muži každý den urazi skutečne velike vzdalenosti a to je pochopitelne vyčerpa. A tak si rada z nich postupne navykne brat drogy. Policejní zaznamy i statistiky pojišť'oven hovorí jasnou rečí o tom, že tyto drogy zpusobují nehody, umrti, jakož i duševní poškozeni. Pokud by farmaceutické firmy mohly s drogami volne obchodovat, prodavaly by jich širokou paletu, vždyf je to jejich obchod a zdroj vydelku. Je ale nehorazne prodavat dal latky, jako je LSD, prašky proti unave a podobne, když už je jasne prokazano, kolika lidem

poškodily zdraví. Proto si myslím, že drogy by se měly zcela určitě zakázat.

A cožpak ti, kteří drogy už brali, jakou oni mají nádeji? Nádeji mají stoprocentní, ovšem za předpokladu, že s naprostou důsledností a bez výjimky přejdou na abstinenci a drogy už vícekrát nepožijí, že budou rozumně jíst a pít a budou sami k sobě ohleduplní. *hi* nikdo neříká, že je beznádejný případ. Každému muži byt pomoheno, jedíže o to skutečně stojí. Takže pokud někdo z vás drogově závislý chce opravdu přestat, tak přestane, a až přestoupí *na druhou stranu*, shledá, že jeho astrální tělo se mezitím už vzpamatovalo z psychického šoku, který mu drogová závislost způsobila na tělesné úrovni.

Teď bych se chtěl také zmínit o sebevraždách, protože v poslední době jsem stále šokovanější z množstvím lidí, kteří mi píší, že berou drogy a ne-vidí ze své situace jiné východisko než sebevraždu. Tak to tedy proboha ne! Sebevražda je něco opravdu velice špatného a pokud ji spacháte, ublí-žíte si a budete se muset znovu narodit do podmínek mnohem horších. Mate-li nesnáze, které vás vhánějí do livah o sebevraždě, proberte svoji situaci s knězem, či třeba dokonce s Armádou spasy, nebo si v telefonním seznamu najdete spojení na linku důvěry či jiné podobné pečovatelské sdružení, prostě někoho s kým budete o svém problému moci pohovorit. Dovolte, abych to znovu zduraznil, jak jsem to už dříve učinil několikrát - *o sebevraždě nikdy neuvazujte — aniž nikdy nespachejte!* Pokud to uděláte, poškodíte se. Pokud se sami zabijete, znamená to, že jste se zrekli pomoci. Zůstanete-li nazívu, nějaké řešení vašeho problému se vždycky nakonec najde. Sebevražda tím řešením není, protože, jak už jsem řekl, budete se muset vrátit do podmínek ještě horších.

A teď další otázka: „Proč se lidé rodí v odlišných znameních zverokruhu? Když se například někdo narodí v Bžku, jak může chápat problémy někoho narozeného ve znamení Raka, Lva, Stíra nebo nějakého jiného? Nerozumím o co tu jde, že se rodíme v rozličných znameních. Mohl byste nám to vysvětlit?“

Ano, na tuto otázku odpovědět mohu. Každý člověk musí projít veškerými znameními, tedy všemi dvanácti. Všichni také musí prožít všechny kvadranty každého zverokruhového znamení. V jednom životě se třeba můžete narodit hned na začátku znamení Vah, zatímco v nějakém dalším (není však řečeno, že to musí být hned ten následující) se můžete narodit uprostřed Vah a v nějakém příštím se zase narodíte na konci tohoto znamení. A tímto způsobem musíte tato znamení projít všechna. Musíte si tedy odžít každé znamení i veškeré jeho aspekty tak, abyste z každého získali vyčerpávající zkušenost.

Otázka: „Povězte nám něco o budoucnosti. Čeka nás všechny tady na Zapadepropad nebo se nám život v dohledné době vyjasní? Právě jsem totiž koupil pozemek ve Skalístech horách ve State Washington a nechávám si tam postavit dům v nádeji, že si tam budu žít v pohodě. Budu?“

Musíme mít na paměti, že všechno probíhá v cyklech. Představte si, že se díváte na ohromné kyvadlo. Právě se nachází v nejvzdalenejším bode své vychylky. Dejme tomu, že toto kyvadlo máte přímo před sebou a náleza se v nejvyšším bode prave strany. Pak začne klesat, až dospeje k bode nej- nižšímu

a opet se vyda vzhuru. Život - veškera existence - mají takovou podobu. Nastane Zlatý vek, ale v tech podmínkách začnou lidé byt prespfi- liš spokojeni sami se sebou, až se veči začnou postupne horšit, a všechno nabude sestupne urovne, stejne jako když klesa kyvadlo. Když už je temer dole, společnost zaživa popreni veškerych svobod a zavladne komunismus, kdy lidé už nemohou takovou diktaturu vydržet. Začnou tudíž ze všech sil bojovat za svobodu, a jak se postupne kyvadlo zveda zas nahoru, lidé začnou cilevedome usilovat o větší duchovnost, odloží malicherná haštereni, zanechají boje, a situace se začne zlepšovat. Za čas začne byt život docela příjemny, potom začne byt mimoradne dobrý a zlepšování stale pokračuje. Tak společnost opet postupne dospeje do Zlateho veku, kdy se Ude vyžívají v sebeuspokojení, jsou příliš samolibí a příliš št'astní. A tak se uvelebi, pro- tože už dosáhli všeho, a není proč se díl namahat. Když vtom se kyvadlo opet pohne smerem dolu, a lidé si začnou všimat nastupujících nesnází, znovu se objeví komunismus, a tak se to cyklus za cyklem opakuje.

Nynl jsou na naši planete nesnaze. Kyvadlo stale jeste klesa a klesat bude, než se zas dokaže vyhoupnout nahoru, ale buďte dobre myslí, komunismus, který svet zakusi, nebude už tak krutý, jako byl ten počateční, když se tento kult d režim objevil poprve, protože pokažde se i sparné podmínky o trochu zmírní. Čeka nas tedy nejtemnější hodina před usvitem, po niž prozari oblohu první svetelne paprsky, zažehnavajíd chmury a zlo, rozbreskne se, a opet nastane Zlatý vek. Na kond jeho trvání však znovu zavladne noc, přinašejid s sebou utrpení a zlobu, dokud se znovu nad svetem nerozední, a život bude stale zarivejší a zarivejší, až se za rostoudho sebeuspokojení a samolibosti situace začne opet zhoršovat. Tak to pujde stale dál, až do skonání sveta, protože Zeme a veškere další planety prochazeji temito stridavými cykly dobra a zla - zla a dobra. Vyplati se ale byt optimistou, protože nikdo nikdy není sám, ani opušten. Nadeje trva stale, to mejte na pameti. Dokažete byt natoUk dobrí, jak budete sami chtít, a kdykoliv vam muže byt pomozeno, pokud o to opravdu budete stat.

5. KAPITOLA

Bylo stále obtížnější vypravit se v pojízdném kresle do parku nebo na promenadu. Jak jsem projížděl, porůznu se kradmo poodhrnovaly zablony a zvedavci třeba jen po očku sledovali, jak je mijím.

Lidé si zadnali šeptat: „Ano, ano, to je on, — mate pravdu, je to on.“ Jini — ti bezprosřednější, me oslovovali primo, a hlasili, že o mne slyšeli ve francouzské televizi, d o mne četli ve francouzských novinách. Nekteri se dokonce nechali slyšet, že to na ne pusobi jako uplne spiknutí, které si klade za dl napachat co nejvic škody.

Vzrustal i počet lidi, kteri v me blízkosti jen tak nahodne fotografovali. Bylo však pozoruhodne, s jakou cílevedomosti všichni mirili fotoaparát mym smerem. Jednou se dokonce stalo, že jsem v pojízdném kresle je) po chodniku, když vtom se z dalky prihnalo auto, a se zaskrípením brzd prede mnou zpomalilo. Ridič pak dal popojížděl vozem vedle mne moj rychlosti - a co bylo velice nebezpečné — kamerou me pritom filmova a zároveň se pokoušel dal uridit vuz po verejné silnici!

Nazral čas, kdy šuškanďa a roztrpčení z toho plynoucí nabyly nesnesitelnych rozmeru.

„Poradím se i s panem Telkou,“ prohlásil jsem tehdy, „ale vzhleden k tomu, že už se stalo tolik prípadu ruznych podvodu, a to nejenom z strany tisku, ale všeobecne od nejruznejších lidi, budu napříšte použivá magnetofon a porizovat si nahravky toho, co bude řečeno. Vyskytnou-l se pak pozdeji opet nejake spory, budu schopen prokazat, jak to opravdť bylo, aniž by se to dalo svest na špatnou pamet’, anebo slušné řečeno »n novinarskou licenci.«“

Za par dni na to protlal vzduch hluk a rev podobny startu tryskovehi letadla, kosmicke lodi či nečeho podobneho, a ulici prosvíštel velice rychl moderni vuz pana Telky. Prudce zatočil doprava a v prizemi vjel do garáže. O nekolik minut pozdeji už bylo slyšet rychle kroky a prudke *zabrzdeni*, po nemž nasledovalo klepani na dveře, a pan Telka vešel. Rozumi se samo sebou, že

jmeno pan Telka není prave. Na tom skutečném ale nezáleží, protože s touto knihou to nijak nesouvisí. Vzhledem k tomu, že jak televize, tak tisk i rozhlas jsou si ve svém vyderačském působení velice podobné, rozhodl jsem se použít pseudonym. To je dobře uvést na pravou míru, jelikož se mi v minulosti už stalo, že mi čtenáři psali a ptali se na pani Hensbaumovou a Rosie Hippsovou a další podobné lidi, anižby je napadlo, že jsem jejich skutečná jména prostě pozmenil.

Takže pan Telka vešel dovnitř. Vyměnili jsme si pár pfatelských slov na uvítanou, načež mi oznámil, že pro mě má celý seznam otázek. Odpověděl jsem mu: „Vždyť! se podívejte, jak jsem nemocný. Opravdu nevím, jestli bych vydržel tak dlouhou zátěž, jakou by představovalo několikahodinové interview. Proto Vám navrhuji následující řešení: dejte mi všechny ty otázky, a já na některé odpovím hned tady a teď, zatímco ty ostatní zodpovím písemně.“

Pan Telka moudře pokyval hlavou a z kapsy vytáhl celý stoh papíru. Některé byly plné všelijakých klikyhaku, protože to už byl zkratka jeho styl, a všechny ty otázky položil přede mnou na postel.

„Než se do toho pustíme, pane Telko,“ vysvědl jsem, „chci se všim durazem předeslat, že dotyčný materiál budu považovat za chráněný svým autorským právem, neboť mám v úmyslu ho zaradit do knihy, kterou v angličtině hodlam napsat. Je Vám to jasné, doufám?“

Pan Telka se zatvářil poněkud kysele a opačil: „Jak to tedy mám ale udelat, když na ten materiál budete mít autorská práva. To ho pak nebudou smet ani použít, že?“

„Ale ovšemže ano, pane Telko,“ odpověděl jsem. „Jak říkám, můžete veškerý tento materiál použít do knihy, kterou se chystáte napsat ve francouzštině, jak jsem to pochopil, zatímco já ho zaradím do své anglické knihy, čímž se vyhneme střetu zájmů.“

Pani Rampová, která pozorně naslouchala, moudře pŕikyvla, načež i pan Telka prohlásil: „Tak dobře, takhle to bude v pořádku.“

Znovu jsem promluvil: „Ten obrazek z francouzských novin, který jste s sebou přinesl, ve mně docela budi lítost, že nejsem ve francouzštině zbehejší. Je pozoruhodné, že mě ti chlápíci označili za *laskavehopodvodníka*. Ve skutečnosti nejsem ani laskavý ani podvodník, ale jejich výroky jsou svým způsobem i poklonou, protože v dnešním světě se laskavosti vyskytuje tak málo. Arabové a Židé bojují proti sobě, i křesťané nahlížejí svým bližním do vnitřnosti, po Montrealu vybuchují bomby a tisk i televize se ke všem chovají nevybíravě. Myslím si, že je to opravdu pochvala být pojmenován *laskavý*, i když ve spojitosti s *podvodníkem*.

Ale koneckoncu to jenom ukazuje, jak je tisk ve skutečnosti nepresny, protože jsem vždy zastával názor, že nezáleží na tom, kdo co napíše, za předpokladu, že to, co napíše, je lidem ku prospěchu a píše pravdu. A proto fíká, že na mne samotnem nesejde, nesejde na tom, kdo jsem a jaký jsem. Pokud me knihy nekomu přinašejí určité dobro — a dopisy, které dostavím, to potvrzují - pak moje přesná totožnost či jestli se podepisuji A, Y anebo Z, nic z toho není opravdu důležité. Tohle interview určité zase nahraje všetečnosti publika. Vy jste podle všeho přesvědčen, že to je dobrý nápad, ale já si tím nejsem tak jist.“

Jedna z mých námitek je následující: „Jsem naprosto pravdomluvný, a přesto tisk pokaždé moje výroky překrouť napr. tím, že je vytrhne z kontextu, a pretvori v něco úplně jiného, co jsem v životě nerekla, a ani nemel na mysli.“ Tvrdím, že vše, co jsem napsal, je pravda. Jak může někdo překrouťit něco takového? Klidně se ale vsadím, že tisk už to nějak zariadí, aby se mu podarilo me tvrzení zkreslit. Proč se sdělovací prostředky raději nezameří na nějaký průzkum? Penez by na něj mely určité dost. Mohly by třeba patrat po verohodných případech transmigrace. Píše se o nich dokonce i v bibli, a v průběhu dějin se po knihovnách celého světa na- shromažďilo mnoho zápisu o případech skutečně autentických (při užití slova »skutečně« musím byt opatrný, protože nějaký slabomyslný novinář by mohl vyrukovat s tvrzením typu:

vida, použil výrazu *skutečný*, z čehož lze usoudit, že svůj případ za skutečný nepovažuje.“ Ale to vůbec není pravda). Trvám na tom, že jsem prošel skutečnou transmigrací v pravém smyslu toho slova.

Take se ptáte, jak je to s tím povoláním instalatéra. Je na tom snad něco špatného byt instalatérem? Jsem přesvědčen, že čas od času se vám instalatérské či třeba zamečnické služby naramně hodi, ba dokonce Vám někdy mohou přinést užitek mnohem větší než služby novináře. Stačí, abyste se v te nejmenší místnůstce zamkli tak, že se nemůžete dostat ven, a to je pak potřeba víc než jednoho novináře, aby vás odtamtud vytáhl.

Nicmene — at' už tomu uveríte či nikoliv (a opravdu mi na tom nezáleží), nikdy jsem instalatérem nebyl. Pokud bych jim byl, mohl jsem na tom byt dneska mnohem líp, protože pokud se nemylim, jsou instalatéri placeni neobyčejně dobře. Každopadne si učťuji dost!

Když už jsem se zmínil o hrozbě uvezení na toaletu, před časem jsem se v te souvislosti dozvedel o přepadu, který me naramně pobavil. Týka se jednoho novináře s velice špatnou povahou — jeden z mých nelitostných pronásledovatelů — který se vypravil na jakousi loď, aby tam s někým natočil interview, ale nikdo ho tam nevidel rad. Je neoblíbený dokonce i mezi

kolegy. Když si někdo vyslouží takovou odpudivou pověst i mezi novinari, tak to už opravdu musí být pekny exemplar. Tomuto reporterovi se stalo, že si musel odskočit, a v okamžiku, kdy v této male místnustce prodleval, par jeho kolegu mu dvefe zablokovalo tak, že se nemohl dostat ven. V dusledku toho čele interview zmeškal, což bylo jenom dobre, protože psat neumí, ani nechape vahu pravdy, což by se ostatne dalo vztahnout snad na všechny novinare, nemyslíte?

Vrat'me se ale ke zminenemu povolani instalatera. Ne, o tom opravdu nic nevim, protože, jak už jsem rekl, moje vypraveni je pravdive, a v *Pribehu Lobsanga Rampy* o tomto useku života tohoto tela sdeluji všechno, co vim. Podivejte se na to takhle: jdete do kina a zhlednete tam film, který se z nejakeho zvláštneho duvodu odvíjí pozpatku, lepe řečeno odvíjí se od časoveho bodu *nyne* smerem k tenkrat. Z toho byste určite byli zmateni, protože váš smysl pro čas by se pokrivil, neboť všechno by bylo opačne. Ale predstavte si, že se snažite rozpomenout se na nejaky film, který jste videli, dejme tomu pred dvaceti lety. Kolik si toho z nej za takovou dobu jeste pamatujete? Možna, že vas ten film ani nezajimal! I kdybyste dokazali plesne popsát, co se v tom filmu, odvíjejicim se pozpatku, odehrava, nemusí to nutne do posledni podrobnosti odpovidat tomu, jak se udalosti opravdu sbehly. Mam totiž uplne eidetickou pamei na to, co se přihodilo *mne* - to znamena mne osobne. Vubec bych ale nedokazal vyličít životni príbeh človeka, jehož jsem nikdy nepotkal a potkat ani nechci.

Co to vlastne transmigrace je? Mam za to, že každý vi, o co se jedna. A pokud ne, tak z naboženstvi asi moc dobrou znamku nema.

Transmigraci se rozumí presun duše z jednoho tela do druheho. Ve svetovych dejinach zustalo dochovano mnoho a mnoho pripadu, v nichž se lidska duše oddelila od tela, ale drive než telo opravdu podlešlo smrti, duše prevzala telo jiné. Není na tom nic složitého.

Pokud si to chcete predstavít na nazornem príkladu, mužeme použít srovnani s autem, které zastaví a řidič vystoupí. Do vozu místo nej nasedne řidič jiný a odjede jim. Řidiče lze v tomto pripade prirovnat k lidské duši. Takže duše, která je tedy tím prvním řidičem, z auta - predstavujicího lidské telo - vystoupí, zatímco další duše, což je ten druhy řidič, do auta nasedne a odjede. Stejne tak jako muže existovat vuz rizený postupne fidiči dvema, stejne tak se muže vyskytnout i telo obydlene nejprve jednou duši a pozdeji zase jinou. Ani na tom není nic tak divného.

Pokud to napomůže lepšímu pochopení, lze použít i príkladu nasledujicího: predstavte si, že máte nabity akumulátor, pfičemž nabiti v tomto pripade predstavuje duši, a to se behem provozu postupne vybiji, takže

akumulátor musí byť znovu dobit, a teda dostane dušu novou.

Problém je v tom, že tady na Západe jsou lidé zamerenejší na vydělávání peněz a ubližování sousedům, zatímco ve východní části světa převládá úplně jiná koncepce smyslu života. Na Dalním východě se lidé o duchovní stránku bytí zajímají mnohem víc a duchovní záležitosti mají váhu větší než světské.

Co mohu ještě dodat k one záležitosti s udáním profesi instalatéra a jak vůbec to začalo? Příznějme si, že v Anglii existuje spousta snobů, a pokud je někdo instalátérem nebo vyvaží odpadky, na žebříčku společenského postavení stojí velice nízkou. Předpokládá se o něm, že nemá žádné vzdělání, hrabe se v umašteném svinstvu, a i zákazníkům, kteří neplatí účty, odpovídá: „Ano - pane - ne — pane.“ Proto nejlepším způsobem, jak někoho v Anglii znemožnit, je prohlásit o něm: „Ach tamten, to je instalátérův syn!“ nebo dokonce: „Vždyť on je to instalátér!“¹, přičemž předpokládám, že druhá varianta je ještě horší než první. Nemohu se ubránit usměvu při pomýšlení, že zakladatel křesťanství byl tesař, což ve srovnání s instalátérem není nic honosnějšího.

Byl mi připomenut příklad velice dobře dokládající tento druh myšlení. Lord Hambleton je velice významná a vzdělaná osobnost, a přesto se našel někdo, kdo i o něm promluvil pomlouvačným způsobem a poznamenal: „Ach ten chlapec Smith, co prodává ty knížky.“ To nicméně ještě nic neubírá na skutečné velikosti lorda Hambletona, jehož další příjmení je Smith, a který je koneckoncem největším a zřejmě i nejvýznamnějším prodejcem knih v celé Anglii.

Prožíváme epochu Kali — věk rozkolu, kdy se málo opovrhlihodný *prostý člověk* a jeho přisprostlá manželka, samy pudr a ličidla, snaží poplenit všechno, na čem opravdu záleží. Pošklebují se tradicím, vysmívají se kultuře, a na vzdělávání jim kvůli televizi a tisku nezbyva čas. Velice povrchní vzdělání mají i lidé od tisku, kteří si žijí nad poměry a nad svoje intelektuální schopnosti. Lidé slyší fantastické historky o tom, jak bydlí hollywoodské hvězdy, a začnou je napadat myšlenky zavanejší komunismem, a sice že i oni by měli mít takové bydlení, které však ve skutečnosti existuje spíše jen v horečnaté představivosti lidí od filmu.

Jednou z nejhorších stránek naší současné civilizace je skutečnost, že velmi hlučná menšina dokáže o člověku vytvořit takový obraz, že vypadá jako podvodník, nebo jako že je nenáviděn a podobně. Totež se děje i se stávkami. Společně se par vytržníku s klaksony a vyburcují normální lidi k úplně zbesilosti. A par svalovců z nějaké bezpečnostní agentury klidně dokáže nesmyslně zbit člověka, který se pokusí postavit na stranu služnosti. A tak průměrný člověk, toužící dozvědět se pravdu, nakonec ze strachu přeče jen naslouchá spodně, hlupákům a tisku.

Ale reknete sami, ma-li člověk velkou firmu, nebo je třeba předsedou dozorčí rady, je opravdu bezpodmínečně nutné, aby se s ním zacházelo jako s posledním z celého stada? Když například někomu patří celé noviny, má být považován za pouhého přepisovače výroku jiných, či jak takovou činnost dnes označit? Nebo když někdo vlastní velkou firmu vyrábějící elektrospotřebiče, postavíme ho do jedné roviny s monterem nebo instalatorem, nebo je přesně jen hlavou celé firmy? Je až neuvěřitelné, jak jsou lidé dnes nevyslovně snobští. Kým byl Mojžíš? Byl pouhým nalezcem, bezdomovcem, kterého někde našli a sebrali. A kým byl Ježíš? Přesně synem těsare. A vidíte, jak už jsem řekl předtím, je to řemeslo ještě starší než instalater.

Abychom se vrátili zpátky do současnosti, sdělovací prostředky rovněž zahájily podle jejich mínění užitečnou kampaň za postupné odbourávání majestátu královské rodiny. Cožpak se tak často neodvolávají na princeznu Margaretu jako na paní Jonesovou a na toho neobyčejně ušlechtilého muže, kterým je princ Philip, jako na pouhého cizince, jemuž se podarilo být osvojen britským válečným loďstvem či tak podobně? Není to podivné? Proč bychom tedy pak takového vydavatele novin nemohli označit za pouhého pisatele do bulvarních platků, když bulvarní plátek vydává?

Znovu opakují, že všechny mé knížky jsou pravdivé, a abyste vedeli, mám k tomu náležitý zvláštní důvod — a já vám ho povím. Transmigrace je skutečnost, žádný vymysl, a podobným způsobem jako já, přijde na tento svět působit mnoho lidí. Pokud by se mi podarilo uchranit kohokoliv z nich takového utrpení, pekla a pronásledování, jakému jsem byl z nenávisti vystaven já, potom toto mé vlastní strádání bude více než opodstatněno.

Lidé, kteří podstoupili transmigraci a promluvili o tom, začali být považováni za poněkud vyšinuté. Několik takových osob dokonce uvrhli do ústavu pro choromyslné. Pokud se někdo jeví druhému člověku jako divný, tak se ho začne bát, a ten koho se bojíte, toho zároveň nenávidíme. Pozorovali jste někdy psa, přibližujícího se k jinému psu, který je nějakým způsobem divný? Všimli jste si, jak kolem něj krouží, vrčí a porad se bojí, že o něco přijde? Podobným způsobem se ke mně chovají lidé, protože cítí, že jsem jakýmsi způsobem odlišný. Proto se snaží tvrdit, že jsem podvodník, což je dano tím, že jim připadám odlišný do té míry, že v jejich očích prostě podvodníkem být musím. Ale já jim nejsem, abyste vedeli. Jsem v této roli nyní takový osamělý řvač, protože jsem sám - ale po mně se objeví další, kteří na svět přijdou touto cestou, a ti budou pokračovat odtud, kde já jsem přestal v důsledku špatného zdraví a chudoby - obojího způsobeného pronásledováním.

Lidé pronásledují a bojí se toho, čemu nerozumejí. A lidé také nenávidí ty, kdo je berou do říší, kam dosud nevkročili. Ctenáři mívají odpor k těm, kdo

piši o vecech presahujících jejich omezenou zkušenost. Lide se pokou- šejí zničit i to, co se vymyka jejich představám a vžitým vzorcům, o čemž ostatně svědčí i znesváření křesťanů v Severním Irsku, kteří se pokoušejí zničit všechny ostatní křesťany, jejichž představy se mohou mikroskopicky lišit od jejich vlastních. Dokazují to i snahy amerických belochů uvrhnouti do otroctví, případně zničit americké barevné menšiny, protože neodpovídají vzorci belošské populace. Ti, kdož přinášejí pravdu, chodí po trnitých cestách. To jenom tvůrci sadistických a pornografických děl jsou veleben a zahrnováni zlatem. Bez ohledu na důsledky, dal tvrdím, že všechna moje díla jsou pravdivá.

Mou ženu oslovili novináři s nabídkou, aby napsala něco pro senzační čtenáře, něco, co půjde na dračku. Nemělo to však odpovídat skutečnosti. Vysvědili jí, že pokud by to bylo napsáno po pravdě, nebylo by na tom vůbec nic senzačního, byla by to jen pouhá pravda. Jeden z techťáků jí nabídl značnou peněžní částku, pokud popře všechno, co tvrdím a postaví proti tomu snůšku všelijakých výstředností. Chtěl, aby se tam psalo o sexuálních orgiích, o podzemních chrámech a oplzlých obřadech. Moje manželka pochopitelně odmítla. To však ukazuje na to, že mezi novináři se pohybuje určitá menšina, která skutečnost doslova falšuje. Ti snášejí pravdu přímo nesnášejí, nebo je nezajímá.

A jaký úžasný zájem se rozpoutal o můj sexuální život! Zrovna na tuto otázku mohu odpovědět velice snadno — žádný pohlavní život nevedu — žiji jako poustevník. Člověk by mohl říci (ačasto to vysloveno i bylo), že ve své vlastní domě bydlím jako nodežník, ale mravní zásady u nás opravdu nepředstavují žádný problém. Každý z nás chová k ostatním respekt a vědomí, že ne každý po sexu prahne. My ho přenecháváme těm ostatním.

Těd bych rád zmínil drobnost, která by vás mohla pobavit. Ozvala mi jedna dáma - francouzská Kanaďanka — s triumfálním prohlášením, že pochopila, že jsem opravdu podvodník, a sice z toho, jak jsem se v jednom filmovém dokumentu laskavě díval na svoje kočky. Jestli já mám rádo svoje kočičky? Pochopitelně! Tyhle dvě malé osobky miluji skutečně neřádně šouvanou laskou. Ostatně kočky mám vůbec rád všechny, což už nemohu říci o lidech.

Asi musím být osel, že jsem se na takovou životní pouč nechal nalákat, jen co je pravda. Přesto mě ohromuje, s jakou nehorázností mě novináři tak ostře napadají, když přitom mě knihy ani nečetli. Chce-li někdo mě literárně dít kritizovat, za předpokladu, že o dané tematice něco ví, proč si ho dřív aspoň nepřečte? Snad je to proto, že po jeho prostudování by se ukázalo, že na něm není nic odsouzeníhodného. Nicméně, ať klidně pokračují, a tisknou kritiku dál, nebudu proti za předpokladu, že bude připojena následující vsta:

Ja, T. Lobsang Rampa, se vši rozhodnosti prohlašuji, že moje knihy jsou pravdivé, a ja jsem tím, kým tvrdím, že jsem. Prohlašuji, že i další lidé sem přijdou pomocí transmigrace. Doufám, že se jim dostane přijetí vřelejšího než mne.“

Propanakrale, už jsem si myslel, že jsme se všemi temi pošetilými otázkami skončili. Ale je-li tak životně důležité je zodpovědět, jak vy tvrdíte, pane Telko, tak sem s nimi. To budou nejspíše dotazy kritiku, že? Kritikové mne ale nevádí, tedy takovi, kteří kritizují z neznalosti a nevedomosti. Takže, co je to za otázky? Jak zní ta první?

Otázka: „Lidé píšou a říkají, že jako Tibetan nevyvádíte.“

Odpověď: „Opravdu? A kolik lidí určité narodnosti vypadá opravdu tak, jak by podle obecných představ vypadat mělo? Vezmeme si například takovou malou zemi, jakou je Anglie. Da se tvrdit, že všichni obyvatelé tam vypadají jako typičtí Angličané? Postavme vedle sebe nevysokého tmavého Walesana a dlouhého světlovlasého Skota. Jsou si snad podobní? Presto jsou oba Britové, že? Zrovna tak můžeme vzít někoho z Manchesteru a srovnat ho s někým z Cornwallu - opět jsou oba Angličané, a presto mohou vypadat každý úplně jinak.“

Nebo si vezmeme za příklad Indů z vysokých kast. Některí z nich mají kuži natolik svědou, že je klidně možné je zaměnit za Evropany, a skutečně se to stává. Avšak podle pokrivené představitosti je typický Ind malý tmavý mužik, obvykle odený do hadru. To je však nesmysl. Je zcela pošetilé tvrdit, že pro každou rasu existuje klasický prototyp. Například John Bull, typický hrdina anglických kreslených filmů. Existuje však takový člověk? Anebo strýček Sam — existuje někdo takový jako on? Ne! Proto lidé, kteří prohlašují, že někdo nevyvádí jako Tibečan, jen prozrazují neznalost života a životních sil. Průměrný Tibetán podle lidových představ obyvatel Západu je mongolského původu, ale čím vyšší kasty l'ibet'an je, tím bude světlejší a bude mít *evropštější* vzhled.“

Otázka: „Co nám můžete sdělit o převtělování. Lidé píšou, a prohlašují, že princip převtělování nedokážou přijmout.“

Odpověď: „Je to však fantastická věc! O reinkarnaci navíc učila, nebo i dodnes učí, většina náboženství. Pro názornost připomínám, že původní Kristovo učení se velmi a velmi lišilo od dnešního podání. Jak se věci mění, je vidět i z toho, že Vatikán často vydá nějaký výnos přetvářející způsob vykládky, a může se i stát, že člověk po staletí považovaný za světce, jím přestane být. Dogma po staletí přijímané za platné, se papežským výnosem přes noc změní.“

Totež se děje i s převtělováním. Kristus ho hlásal. Učil, že lidé se opako-

vane vraceji a pote odchazeji tam, kde »v otcove dome je mnoho pribytku«. Priblizne kolem roku 60 však knezi rozhodli jeho uzeni pozmenit, a do- speli k nazoru, ze hlasat prevtelovani neni rozumne, protoze by to lidi svadelo k tomu, aby si v zivote bezstarostne uzivali s tim, ze to v pristim zivote splati - tedy v budoucnosti pohodlne vzdalene. Proto byl princip reinkarnace z krescanske viry vypusten. V puvodnich dokladech, jako jsou napfklad Svitky od Mrtveho more a podobne dalši zaznamy, se ale všude o prevtelovani uči. Neni to usmevne, že bych mel krest'anskou viru kresfany učit ja, nekrest'an?

Mnoha naboženstvi hlasaji, že lide se na tento svet museji vracet, jako se deti školou povinne po prazdninach opakovane vraceji do školy. Nejdrive navštevují materskou školku, a když jim školni rok skonči, odchazeji a zastavaji doma, aby si odpočinuly. Když jim prazdniny vyprši, znovu se »rodi« do školniho zivota. Pokud si behem minuleho školniho roku počinaly dost uspešne, postupuji do vyššihho stupne. Když se jim podari vychodit i tuto tridu, pro školni zivot »zemrou« a vrati se zase zpatky domu, aby se opet po naležite stravenych prazdninach vratily do školy. A tak porad pokračuji, a do školy se opetovne vraceji, až ji absolvuji celou. Na konci každeho uspešneho školniho roku pokažde odchazeji »domu na prazdniny«, a po nich postupuji do ročníku vyššihho, až celou školu, neboli zivot na tomto svete, »vychodi«. Po takovemto navratu domu se už do školy - tedy na tuto planetu - vracet nemuseji."

Otazka: „Mam tady pred sebou francouzsky časopis, kde stojí psano, že jste instalater a že jste jim byl po cely zivot. Co na to odpovíte?“

Odpoveď: „Vida, tak už jsme zase zpatky u instalatera. Kež bych si tak za svoji praci mohl alespon učtovat současne instalaterske tarify! Za takove penize by se mi žilo docela slušne. Takže, prosim vas, ne, instalater nejsem, nikdy jsem nebyl, a ani nechapu, jak to nekdo o mne muže ještě tvrdit s odvolanim i na současnost, když jsem stridave upoutan bud na lužko nebo na pojizdny vozik. To jenom dokazuje, jak jsou novinari velmi nepresni.“

Otazka: „Ude rikaji, že jste naramne bohaty a žijete v nesmrnem prepychu.“

Odpovec: „No tak to se kolem sebe poradne rozhlednete! Zda se Vam, že tu nejaky prepych vidite? Nerikal jste pred časem zrovna Vy, že od podlahy tahne zima, a že bych si na ni potreboval dat nejaky koberec? No, a vidite, zadnji koberec dodneška nemam, pane Telko, a když už jsme u toho, nevlastnim ani televizi, ba ani auto. Je tohle nejaky prepych? Asi to k nemu ma hodne a hodne daleko, že.? Takže s konečnou platnosti odpovidam: Ne, v prepychu nežiji, ani nepobiram pohadkove prijmy, jak se zrejme domnivate, lepe řečeno, abych k Vam byl spravedlivy, jak se domnivaji nekteri Vaši

kolegove. Tak za prve — než mi nekterí angličtí vydavatele vubec něco zaplatí, strhnou mi ze skromných autorských honorarů plných 50 %. K tomu je nutno připočítat honorar literárním agentům, což však svým způsobem představuje i určitou investici, protože třeba můj agent, pan Stanley Knight mi dokáže ušetřit velikou spoustu práce, a udržuje me na správné cestě!

Pokud mi knížka vyjde i v zahraničí, může se k tomu vázat i dvojnásobný poplatek agentům, a k tomu všemu ještě přistupují daně. A to jsme se doposud nezmiňovali o všemožných vydajích s napsáním knížky spojených: psací stroj, prepisování, kopírování a tak podobně.

Jestli někomu vadí, že bydlím v jednom z bytů v tomto konkrétním domě, tak dovoluji, abych upřesnil, že žít tady vyjde levněji než v mnoha jiných podobných domech. A bydlení v místě, jako je toto, přináší radu výhod. Obejdou se bez auta, které, jak už jsem se zmínil, nevlastním z toho prostého důvodu, že si ho nemohu dovézt. Jednou opravdu skvělou výhodou bydlení v tomto domě je, že tu funguje vratnice, tedy působí tady hlídači, kteří obyvatele chrání před nežádoucími návštěvníky a nezvanými hosty. Když sem někdo přijde a nedokáže prokázat, že jsem skutečně ochoten ho přijmout, je mu prostě odepřen vstup, a to má pro mě skutečně vysokou cenu.

Pokud Vás ale opravdu zajímá, jak nakládám s onou nevelkou částkou peněz, které vydělám, povím Vám to. Vkládám ji do výzkumu. Badám totiž v oboru lidské aury, kterou má každý člověk kolem těla. Nema smysl zacházet do podrobností, protože jsem toto téma do hloubky rozvedl ve své knize Škola esoteriky. Kdyby lidé uměli lidskou auru vyfotografovat, dokázali by v předstihu určit, které nemoci se tělo chystá napadnout, a toto včasné zjištění by umožnilo nemocí předejít, nebo ji hned začít léčit. Nemoc se totiž na barvách aury projeví mnohem dříve než na hmotném těle. Vlastní výzkum i zařízení k němu potřebné stojí spoustu peněz, a protože jich za tento výzkum utrácím tolik, zbyva mi jich pro vlastní potřebu už jen opravdu málo. Někdy to nestačí ani na lékařské potřeby.

Mimochodem, dovoluji mi teď na okamžik odbočit od kladených otázek a připojit pár vlastních úvah. Nechapu, jakým právem jsou mi kladeny všechny ty osobní a nemístné otázky. Píši pravdivé knihy, což ale neznamená, že nad rámec oněch pár drobných, jež čtenář za mou knížku zaplatí, získává spolu s ní i povolení zkoumat můj soukromý život. Proč bych nemohl napsat některému z mých čtenářů a vyzvat ho, aby mi řekl, kolik vydělává a jak s těmi penězi nakládá? A proč bych se ho nemohl rovnou pozeptat na jeho sexuální život? Myslíte si, že by mi odpověděl? Nevadí, vraťme se k vyše zmíněným otázkám, protože jsem slíbil, že jste nějaké zodpovím.“

Otázka: „Tvrdíte, že jste mnich. Jak to, že tedy žijete se dvěma ženami?“

Odpovec: „Tak tohle je otázka skutečně absurdní. Proč bych nemohl žít se dvěma ženami? Cožpak třeba i papež kolem sebe nemá ženy? Abyste vedeli — má. Jedna z nich mu například dělá hospodyni. Proč rovnou neprohlásit, že bydlím se čtyřmi ženami? Dvě z nich jsou siamské kočičky — a ony damami skutečně jsou. Vždyť už jsem přece o svém sexuálním životě promluvil - lepe řečeno o tom, že žiji bez sexu. Co jste k tomu mohu dodat víc než třeba to, že i sám Gandhi měl kolem sebe ženské ošetřovatelky? Kristus žil obklopen ženami, a má-li věřit bibli, dokonce se stykal s prostitutkami. Takže co je na tom špatného stykat se s ženami? Jsou to snad také lidé, ne? V Tibetu se někteří mniši dokonce i žení a žijí se svými manželkami v lamasériích. Porad mi nejde na rozum, jak se někdo může ptát takhle hloupe.“

Otázka: „Proč jste se přistěhoval do Kanady? Anglické sdělovací prostředky uvedly, že jste odešel do svého kanadského úkrytu. Opravdu jste se sem přijel jen schovat?“

Odpovec: „Proč jsem se přistěhoval do Kanady? A proč ne, vždyť nekde přece žít musím. Kdybych se byl odstěhoval třeba do Timbuctoo, zas by se našel nějaký šfoura, který by se ozval: »A proč vlastně Lobsang Rampa žije v Timbuctoo?«

Koneckoncu, proč vůbec v Kanadě žijí ostatní lidé? Je na ni snad něco špatného? Zřejmě žijí v Kanadě ze stejných důvodů jako vy, protože tady zkrátka žít chci. Rozhodl jsem se pro kanadskou státní příslušnost a nyní jsem pravoplatným občanem této země.“

Otázka: „Jak to, že jste takový nespolečenský? Pročpak žijete jako poustevník? A proč se nestýkáte s lidmi? To se snad bojíte, nebo co?“

Odpovec: „V tuhle chvíli mám sto chutí všeho nechat a od srdce se zasmát. Čas ale kvapí, a tak pokračujme ve snažně rozumné odpovědi na blahovou otázku. Žiji jako poustevník, neboť jsem vážně nemocen a unavený nesmyslnými otázkami i pošelými lidmi, kteří je kladou. Lidé mě navštěvovali, ale sobectví mnohých mě dokonale otrávil. Pronašli uvahy o tom, co pro mě mohu udělat, a že oni by ráčili, abych pro ně udělal to nebo ono. Malokdy se někdo zeptá, co by případně on mohl udělat pro mě. A další věc: jste předtím, než jsem se poučil vlastní tvrdou a horkou zkušeností, jsem se s radou zajemce sešel, ale mnozí pak o celém tomto setkání vypovídali úplně scestně. Někteří na tom zkusili vydělat peníze tím, že sdělovačím prostředkem nabídli překroucené informace, a prodali jim je za pěkný balík. Teď už jsem dospěl k rozhodnutí, že za žádnou cenu nehodlam necitelné zvedavosti lidí vycházet vstříc. Nejsem žádná obluda v kleči ani nějaká podradná cirkusová atrakce. Proto už zajemce, kteří se se mnou chtějí setkat,

neprijímám a přijímat nebudu.

Není to však v žádném případě proto, že bych ze setkání s lidmi měl strach. Proč bych ho měl mít? Všechno, co jsem jim chtěl sdělit, je napsáno v mých knížkách. Tak proč bych se měl scházet s lidmi, když nechci? Řeknete samé, pane Telko, zdaleka přijmete kohokoli, koho jenom tak napadne se zastavit na kus řeči a mrhat Vaším časem? Proč bych se měl s lidmi setkávat, když tolik jich mě potom začne kritizovat, nebo se pokouší z toho něco vyrazit? Zřejmě panuje jakási domněnka, že když píšete knihy, které si kdokoli může za babku koupit, zároveň bych měl být i ochoten zodpovědět jakoukoliv poštelou otázku jako nějaká teta Sally, a sejit se s jakýmkoliv, třeba i duševně vyšinutým člověkem, který se dokáže dopotáčet k mým dveřím. S konečnou platností prohlašuji, že lidé ke mně nemají právo volného vstupu, a nemohou si prostě ke mně jenom tak přijít, jak je to napadne.

Víte, někdy to má až komicky nadech. Když jsem ještě žil v předchozím bytě, objevil se u mých dveří jakýsi muž. Bylo už po půlnoci. Dotyčný pocházel z jedné země Středního východu a s sebou měl radu zavazadel. Utáboril se u dveří, a když se otevřely, pokoušel se prodat dovnitř se slovy: »Přišel jsem s vámi žít jako váš syn.« To je lahůdka, co? Když jsme se ho konečně zbavili, znovu jsem na něj narazil druhý den dopoledne, kdy odcházel zjevně spokojen.

Za několik měsíců jsem od něj dostal vyderačský dopis, v němž mě žádal o 2 000 dolarů, a neuvěřitelně hrubou výzvu, abych přestoupil na jakousi podivnou víru, o níž jsem do té chvíle v životě ani neslyšel, a abych o ní začal psát. Velmi vlezle na mě nalehal, abych se pustil do psaní knih této víry v obdivcích. Já jsem to pojímal jako podivinství, ale on to bral naprosto vážně. Ještě štěstí, že jsem nikdy nebyl snadno zastrašitelný. Naneštěstí pro něj u přibližně šestého dopisu nedopatřením uvedl zpáteční adresu, zatímco všechny předchozí byly důsledně anonymní. Spojil jsem se proto s oddělením poštovní inspekce USA, jakož i s policií! dotyčné oblasti. Tento muž žil ve Spojených Státech ilegálně. Už tam nežije!

Když už jsme u toho, zmíním ještě další příhody tohoto druhu. Vyskytli se i lidé, kteří se na mě písemně obrátili údajně v nejvyšší nouzi. Prohlašovali, že se na ně valí ty nejhroznější pohromy, a že jediné, co bych je dokázal zachránit. Nakonec se mi jich zželelo a uvolil jsem se s nimi sejit. Jedna žena se okamžitě začala pokoušet vhrnout mě do postele, což jsem odmítl, čímž jsem si z ní udelal nepřítele, a od té chvíle mi začala ubližovat, kde se dá. Jiní zas přiznali, že si celou tu historku o nouzi vymysleli, protože jim bylo jasné, že bez nějakého důvodu bych je nepřijal. Kvůli takové proradnosti se s lidmi už nescházím.“

Otazka: „Provozujete v Anglii obchody s dotykovými kameny a se zvukovými nahrávkami. Jak můžete tvrdit, že jste chudý, když vám tato podnikatelská činnost vynaší peníze?“

Odpovec: „Zadnou obchodní činnost v Anglii ani nikde jinde na světě nevyvíjím. Nemám žádné obchodní zájmy jakéhokoliv druhu, s výjimkou psaní knih, a o tuto činnost se mi stará můj skvělý a spolehlivý literární agent pan Knight.“

Otazka: „V novinách byl otištěn dopis, o němž se tvrdí, že přišel od dalajlamy, a v němž vás označuje za podvodníka. Co vy na to?“

Odpovec: „Tisk učinil radu účelových prohlášení o tom, že nějaký tajemník v dalajlamových službách tvrdí, že nemluví pravdu, ale sám dalajlama ani jeho tajemník nikdy nic takového nerekli. Zmíněný dopis například uvádí, že: »neřekl bych vám důvěryhodnost«, což je přečte jen něco poněkud jiného. Podívejme se však na tuto záležitost z trochu jiného úhlu. Každý, i nepřilíživě důvěrný člověk, ví, že osobnosti na vysokých místech mají tajemníky víc. Představitelé jednotlivých zemí jich mají každý několik, a ti často mívají i určitou pravomoc psát, co považují za správné, jelikož jejich zaměstnavatelé nemají čas se veškerou korespondencí zabývat osobně. Pokud je pak takovému tajemníkovi někdo osobně nesympatický, nevynechá tu skvělou příležitost dát své nevraživosti průchod. V tomto konkrétním případě naprosto souhlasím s tím, že jeden dalajlamův tajemník mě skutečně nemá rád, a proto trusí poznámky typu »neřekl bych vám důvěryhodnost«, což se ovšem pořád ještě liší od toho, co se z takového prohlášení snaží udělat tisk.

Mimochodem, sam jste mi zrovna vyprávěl o tom, jak nějakí dva *lamové* diskutovali o případu Lobsanga Rampy, přičemž jeden z nich se vehementně staval proti mně, zatímco druhý se zase horoucně staval na stranu moji. Přesto však se tisk - pochopitelně — přiklonil k názoru *opozice*. Proč?

Jeden velice známý americký spisovatel, jenž dalajlamu v Indii navštívil, se na mě po návratu obrátil se zvláštním vzkazem v tom smyslu, že jakmile bude Tibet zas svobodný, dalajlama mě v Potale rád uvítá. Takže mu nevklaďte do ust slova, která nevyřídí. Radeji podezření zamerte na pochybné tajemníky. Nevíte, proč by to dělali? Možná, že ja to vím.

Tec bych jste rad venoval pozornost temat, které se doposud mezi vašimi otázkami neobjevilo, ačkoliv tuším, že otázka nevhodných mate celou naruč. Zda se, že tisk dělá veliký zmatek v otázce moji identity. Proč ale? Vždyť se podívejme na nektěre podobné a velice zname případy. Kdo byl ve skutečnosti Shakespeare či Bacon? A kdo byl Mojžíš? Uvádím tyto tři pouze proto, že jsou tak obecně znami. A na ukazku toho, jak pozoruhodná nektěra prohlášení tisku jsou, připomínám článek o Kristu, který se odebral do Japonska pote, co »odešel od svého bratra«. Co si o tom všem myslíte? Veríte

tomu všemu? Preče to stojí v novinách. Pokud však chcete verit všemu tomu neradstvu, jake o mne tisk piše, tak proč byste pak už nemel rovnou uverit všemu tomu, co piše o komkoliv."

Otazka: „Kolik je vam let? Proč odmitate sdelit sve stari?"

Odpovecf: „Proste to odmitam. Netyka se to nikoho jineho než me. Muj všk, který je vyšši, než by si kdo myslel, ni jak s mym psanim knih nesouvisi a žadny novy dukaz o ničem neprinaši. Necitim ostatne potrebu žadne dukazy predkladat, protože nadbihat tisku je to posledni, na co pomyslim. Obyčejni, slušni lide, kteří me knihy čtou, mi veri, ale jak už to v živote chodi, určita mimoradne hlučna menšina tak vyvadi, že se to zda až k nevire - pokud ovšem človek není sam jejich obed. Nicmene odpovidam - ne — svuj vek neuvěřejnim, a to z jedineho prosteho duvodu, že zkratka nechci!"

6. KAPITOLA

Zodpovidani dotazu už starce začínalo nadmiru zmahat. Ležel vzepreny v posteli, zatímco pan Telka sedel v nohach postele, prohraboval se ve velkém stohu listu, a k tomu stále jeste nachazel po kapsach další utržky papiru s otazkami. Znovu a znovu se ho zmocnoval zachvat inspirace a to potom sahl po tužce a sestavoval další a další otázky. Když pan Telka zrovna nesepisoval otázky, tak si čmaral. To byla jeho silna stranka, a tyto čmaranice toho o nem hodne prozrazovaly!

„Tak pojďme, budeme pokračovat s temi otazkami," ozval se stavec, „jakou tam mate další?"

Otazka: „Když jste tak mocny, a tolik toho umíte, tak proč nedokažete vylečit sam sebe?"

Odpoved: „Tak to je opravdu vrchol absurdnosti. Poslyšte: pred patnacti lety jsem byl velice pečlive vyšetren v jedne z nejproslulejších londynských klinik, kde lekari dospeli k zaveru, že mi zbyva tak nanejvyš pul roku života. Odebral jsem se tedy do další stejne tak vyhlášene londynske nemocnice, kde byl první odhad jen potvrzen. A to se stalo pred více než patnacti lety.

Pred dvema a pul roky mi bylo tady v Kanade řečeno, že mam pred sebou jeste tak dva až tri mesice života. A to byla predpovecť vyslovena pred dvema a pul roky! Dovolte mi jeste dodat neco, co si možna ani neuvědomujete: všechno to pronasledovani ze strany sdelovacich prostredku mi zdravi jeste vic podryva. Ani to nejsilnější lečení virou však nedokaže, aby nekomu znovu vyrostla amputovana ruka či noha, a ani ta nejsilnější vira, ani lekarska veda nesvedou, aby vyrostla odstranena plíce. Proto si myslim, že tohle je pošetila otazka nerozumneho člověka."

Otazka: „Francouzsky tisk tvrdí, že s nejvetší pravdepodobnosti jste opsal Blavatskou. Je to pravda? A pokud jste neopisoval od ni, tak určite od

Alexandry David-Neelove. Je to tak?“

Odpoved: „To už je opravdu komicke sezeni, neni-liž pravda? Ne - od nikoho jsem nic neopsal a me knihy ani neobsahuji na nikoho odkazy. Od pani Blavatske jsem nikdy nic nečed, stejne tak jako neznam nic od teto Alexandry David-Neelove. Cerpam vyhradne z osobnich zkušenosti a znalosti a mam za to, že to je zcela postačující. Proč si však neprečtete pani Blavatskou a David-Neelovou, zda se nahodou jejich knihy nepodobaji mym. A pokud ano, tak to mi prosim vas, pfijďte povedet, protože v tom pfipade me to zajimat bude!“

Otazka: „Tady je članek z francouzskych novin, v nemž stoji, že jste byl poveren Hitlerem, abyste se vypravil do Tibetu, naučil se tam, co se da, a pak se vrátil zpátky a stal se jeho poradcem, abyste mu tak pomohl vyhrat valku.“

Odpoved: „To snad nemyslíte vážne, že na neco takoveho mam vubec odpovidat! Ja tedy odpovim, ale mam pocit, že jste snad pročesal všechny dostupne blazinec, ve snaže najít ty nejvetši šilence, aby mi položili ty nejztreštenejši otázky.“

Ne, Hitler me nikdy nepoveril, abych se vypravil do Tibetu. Chcete-li se dozvedet pravdu, ryzi pravdu, a nic vic než pravdu, tak si přečtete všechny knižky, které jsem vydal, a dozvite se ji.“

Otazka: „Mohl byste se vratit k nekterym dotazum, které vam čtenari kladou, napriklad k prevtelovani? Lide to nechapou. Totež se tyka transmi-grace. Ani te lide nerozumi. Mohl byste to tedy vysvetlit lepe?“

Odpoved: „Ja už opravdu nevim, co mam dal vysvetlovat. Jak už jsem fekl, přečtete-li si moje dilo, o všech techto zalezitostech se tam poučíte, jim jsou ostatne me knižky venovany. Začtou-li se tedy lide do mych knih, dozvedi se, jak je to s transmigraci i reinkarnaci a s aurou.“

Otazka: „Nerekl byste neco alespon o pfechazeni z tela do tela? Jake to je?“

Odpoved: „Povim vam, co udelam. Dam vam vynatek z *Pfibehu Lob- sanga Rampy*, mužete si ho dat vytisknout, a získat tak černe na bilem, prevypraveno primo pro vas, jak to v mem pripade probehlo.“

Otazka: „Proč jste tak dlouho všechno zamlčoval napriklad o zmenach, jež přijdou. Proč jste s tim nevyšel na svetio?“

Odpoved: „Tak to tedy okamžik, tady mam zrovna vytažek z *Tretiho oka*, jehož autorske pravo se datuje rokem 1956, a ten Vam tu predam. Snad abyste ho laskave otiskl v plnem zneni, aby všem bylo jasne, že už od roku 1956 vychazim na svetio a neholduji žadnemu zamlčovani.“

Otazka: „Jak to, že se tecf jmenujete Rampa? Jak jste se pfejmenoval?“

Odpovec: „To se budete divit! Prijel jsem do Jižni Ameriky, konkretne do Uruguaye, kde se jim zdalo k nevíre, že človek muže mít dve jmena, tedy umelecky pseudonym a občanske jmeno, a tak mi odmítali predavat poštu,

ktera byla na jedno z techto dvou jmen adresovana. Vyzvali me, abych se rozhodl pro jedno z nich a tak jsem podstoupil pravni akt prejmenovani presne podle platnych smernic. Je to naprosto zakonny krok, a podle nej je nyní, me jedine jmeno Tuesday Lobsang Rampa. Mužete klidne i nahlednout do prislušne uredni listiny a dokonce ji zverejnit v tisku.

To snad nemyslíte vážně, že tady máte další balík otázek? Ja jsem se domníval, že už jsme celou tu Vaši zásobu vyřídili. Na druhou stranu vám řeknu, že bude lepší zodpovědět všechny ty otázky tady a teď, protože potom už nebudu ochoten na žádné dotazy odpovídat. Takže pokud čtenáři nechtějí uverit, tak ať mi prostě neverí. Je to, jako když člověk vede konek k vodě. Mužete ho tam přivést, ale nemužete ho donutit, aby se napil. Stejně tak mužete člověku poskytnout naprosto nezvratný důkaz, ale nemužete ho přimět, aby vám věřil, pokud sám nechce, nebo pokud je ustrnulě myslí. Jak tedy zní další otázka?"

Otázka: „Mnoho lidí se vás ptá na vážné věci, ale nedostanou žádnou odpověď. Ptají se například na proces transmigrace. Co to tedy ve skutečnosti je? Jak probíhá?"

Odpověď: „Ale propanakrale, vždyť už jsem tohle téma probral tolikrát, že už ho nemohu ani vidět. Všechno je to v mých knihách dávno popsáno a počad nechápu, co je na tom tak těžkého si ty knihy přečíst. Proto jsem je přečte psal! Takže v čem spočívá transmigrace? Je to v podstatě vzájemný« stěhování dvou duší. Jedna z nich vyjde z jednoho těla a přestoupí do druhého, které pro ni v téže okamžiku uvolní její původní držitel. Není na tom vůbec nic složitého a děje se to velice často. Začneme ale z větší

^{v/y}
síře.

Máme-li věřit v Boha nebo v nějakou svrchovanou bytost, ať už jakéhokoliv druhu, pak musíme věřit i v její zásadní dobrotu, v její nezbytnou spravedlivost. Vyjdeme-li z tohoto předpokladu (a mluvíme o tom všem jen v hrubých rysech - když jste v těchto věcech tak neznaly), pak pravěm bu dme očekávat, že tento dobrotivý Bůh bude spravedlivý ke všem. Proč by se za těchto okolností měl někdo narodit do velmi vysoce postavené a májetné rodiny, mít všechno co si zamane, nepotýkat se s žádnými problémy; a s žádným pronásledováním ze strany tisku, ba ani s žádnou nenávistí, za tímco nějaký jeho vrstevník se může narodit třeba vážně nemocen a chudý a ještě navíc, pokud se z nějakého hlediska jeví nepřiměřeně, může mít na krku pobudu od novin? Oba žijí a oba zemrou - ale jeden jako vítěz a druhý poražený. Máme-li ovšem uverit ve spravedlnost boží, tak by to tak být nemělo, Každopádně existují padlé důkazy a doložené případy, kdy k výměně těl došlo. Jak známo, těla jsou jenom jakési nástroje nebo schránky. V dnešní

dobe se zapadni veda už konečně temnotou prodírá k pochopení pravdy, již obyvatelé Východu znají po mnoha staletí, a sice, že člověk je nastrojěn vyššího bytí, a je řízen duší neboli nadvědomím, ať už toto řízení nazveme tak nebo onak. Dohodneme se na výrazu »duše«, protože pokud jste nestudoval tuto tematiku ani trochu, mohlo by vás to svest na sčestí. Ono už ke svedení na sčestí samo o sobě stačí, že patříte k novinářskému cechu, ale neodbihejme. Takže když člověk existuje v odhmotněném stavu duše, nalezá se v podmínkách mnohem velkolepejších, kde nelze trpět bolesti či strádání následkem pomstychtivého pronásledování. Muže se ale ukázat, že se takový člověk potřebuje naučit něco dalšího, co lze opravdu vstřebat jen prostřednictvím určité dávky utrpení, ačkoliv utrpení může být někdy i přehnané. Z vlastní zkušenosti vím, že se to opravdu stává. Nicméně duše si vybere tělo, do něhož má na tomto světě vstoupit. Když máte v umyslu vydat se na cesty, vyberete si k tomu dostatečně silný vůz, který vás bezpečně převezí třeba i lesními cestami. Sáhnete po vozidle, o němž se ví, že je spolehlivého typu, protože chcete auto přirovnatelné k dobremu těžkému koni. Pokud se však chcete raději zúčastnit závodu, budete potřebovat něco mnohem temperamentnějšího, protože závodní auta jsou opravdu jiskrná. Právě tak jak si vyberete příhodný typ auta vzhledem k zamýšlenému použití a k účelu, jehož chcete dosáhnout, stejně tak si i duše vybere tělo umožňující jí získat soubor zážitků, jimiž má projít či které má překonat.

Když se člověk nachází na *druhé straně života*, lze užit celou řadu možností, které na tomto světě mohou nastat. Je to téměř totéž, jako kdyby se člověk ocitl uprostřed maleho lesíka, ale domníval se, že stojí v hlubokém hvozdu, protože pro stromy obklopující ho kolem dokola, nikam daleko nedohledné. Treba ten lesíček obteka feka nebo dokonce stojíte na zalesněném ostrůvku, představujícím celý váš svět. Když ale nad ním přeletíte vletadlem, najednou zjistíte, že se jedná jenom o docela maličkou remízku Atenu ostrov, znamenající celý váš svět, je v nečích državách pouhou tečkou. A tak budete nahlížet na pozemský život z jeho *druhé strany*.

Zavistiví spisovatelé a slabomyslní novináři jsou každopádně přiteži, když člověk žije na tomto světě, ale však oni sami budou v nějakém příštím životě vystaveni potížím stejné povahy. A to je o něčem poučí, a pokud ne, budou se prostě do těžké situace vracet tak dlouho, dokud nepochopí.

Abychom ale příliš neodbočili od tématu transmigrace, vraťme se zpátky k našemu pokladu aut.

Rekne, že jste na vylete a dojeli jste až do nějakého vzdaleneho místa. Náhle nastanou okolnosti nutné vyžadující, abyste vykonali cosi, k čemu je potřeba vozidla zvláštního druhu. Muže to být třeba vůz závodní nebo i

buldožer. Jde ale především o to, že vy - duše vozidla, ze svého sportovního auta vystoupíte a vy-duše si presednete do... tak co si vybereme? Formulí anebo buldožer? Rekneme, že přejdete do buldožeru. Posadíte se dovnitř a provedete určité úkony, aby se buldožer probral k životu. Vy-duše stroji sdělujete, co je potřeba vykonat. Rozjedete se, a z této činnosti získáte celou radu dojn^u, zvláště pak pokud stroj pustíte z příkreho svahu! Vaše situace se však za takových okolností bude velice podobat duši prebirající jiné tělo.“

Otázka: „Nu dobře, ale proč by měl člověk vůbec chtít do jiného těla přestupovat? Na to se právě lidé ptají - jaký to má smysl do jiného těla vůbec přecházet?“

Odpověď: „Měl jsem za to, že už je to úplně jasné, že jsem to vysvětlil dostatečně. Vezmeme si ale jako ukázkou právě tento případ, na nějž s takovou nalehavostí poukazujete. Máme tu člověka, který velice zoufale potřebuje jiné tělo, aby mohl pokračovat v plnění poslání, které mu stanovili jiní, které si vůbec sám nevybral, není mu po chuti, ale jež plní na nárad jiných. Hrozí mu, že jeho vlastní tělo se vinou lidské krutosti zhroutí. Je už staré a příliš opotřebované, zkratka nevyhovující ukolu, jenž mu byl svěřen.“

A teď se podívejme na ono druhé tělo. Obyvá jej člověk, který už život nemůže ani vidět. Je to velice vnitřní muž, jehož citivost byla ubita mnoha nešťastnými událostmi, které ho v životě potkaly. Cítí se životem poražen, hotový ztroskotanec, chcete-li, ale to, co může navenek vypadat jako selhání, v jeho případě neplatí. Může být v tomto životě i vítězem, zatímco vy všichni, kdož jste splnili jeho poslání bránili, budete každopádně poraženi. Zkratka a dobře — druhé tělo obsahovalo duši, která měla pozemského života už plně zuby, která se nějaký čas předtím dala naštěstí a nyní si uvědomila, že v tomto životě svoje poslání už nedokáže dovršit. Dotyčný uvažoval o sebevraždě, pral si smrt, vzal si do hlavy, že zemře, byl nešťastný. A přesto jeho tělo vibrovalo kmitočtem v zásadě harmonickým s druhým hroučícím se tělem — prostě bylo s ním slučitelné.

Dovolte mi na okamžik odbočit a připomenout vám, že může dojít i k tomu, že se vám nějaké auto velice líbí, ale pak si presednete do jiného, a to vám bude velice připomínat vůz, z něhož jste právě vystoupili, ale vy už prostě jedete dál. Avšak i když jste si ze svého auta přisedli třeba do nějaké slavné značky X, můžete zjistit, že vaši povaze jaksi nevyhovuje. A tak navzdory tomu, že tělo funguje tak, jak by běžně fungovalo v případě kohokoliv jiného, pořád jste s ním nebudete naplno sžiti, nebudete se v něm cítit úplně spokojeni, nybrž si stále budete prát něco, co se k vám víc hodí, něco s vaší přirozeností slučitelnějšího. Nepůjde o to, že byste toužili po lepším mechanickém řešení či honosnější výbavě, ale po čemsi lepším ve smyslu

slučitelnosti. A v tomto případě tato konkrétní osoba mohla navázat styk s obyvatelem dotyčného tela a všechno se připravilo. Jelikož se ale o tom všem dočtete v *Přibehu Lobsanga Rampy*, nevím, proč bychom měli dal toto téma rozvádět. Proto to bylo napsáno, diskutováno a podloženo radou dalších případů transmigrace, které se v minulosti udaly.“

Otázka: „Ano, to se zda být vysvětleno dost zřetelne, ale co není stále vůbec jasné, je to, proč došlo k převzetí právě tohoto konkrétního tela.“ Odpověď: „Priznává se, že Vaši otázce vůbec nerozumím. Řekneme, že bylo použito tělo Y a opuštěno tělo Z. V tom případě se mě ale opět tážete na to: proč bylo použito právě to tělo — to jsem se Vám zrovna pokusil vysvětlit. Tedy: protože obě těla měla shodný základní vibrační kmitočet, protože byla všestranně sluchitelná, protože jejich »ovladání« bylo podobné a z tohoto důvodu bylo snadné i okamžité převzít, protože tělo už bylo připraveno k uprázdění a protože člověk, který je obyvatel, o to tolik stál, že se už nemohl dočkat. Co ještě lze dodat? Vyznam tohoto případu spočívá ve skutečnosti, že tělo bylo k dispozici ve správnou chvíli a pro správnou délku, proto nebylo třeba ho shánět a bedovat jako ten džentlmen ve starých dobách, jenž volal: »Můj kůň, můj kůň, království za kůň!« *Kůň*, lepe řečeno *dopravní prostředek* už byl přichystán. A to je všechno, co mohu dodat. Skutečnost, že onen člověk byl ženatý, představovala pouze vedlejší okolnost, a po pravdě řečeno, nepřikládala se tomu zvláštní důležitost. Jak se později ukázalo, dopadlo to všechno naprosto uspokojivě.

Mimochodem, mám pocit, že se mě ptáte na spoustu věcí. Proč bychom to na chvíli nemohli otočit a zeptal bych se Vás na pár věcí zase já? Tady je otázka, na niž bych opravdu rád slyšel odpověď: Vy a já jsme poměrně dobří přátelé a já se domnívám, že v přátelství je i věrnost, Vždycky jsem se Vám snažil pomáhat, ale od chvíle, kdy jsme se pustili do tehle záležitosti, do tehle reportáže, Vaš postoj se vyhroutil do nepřátelství. Já jsem však stále tentýž člověk. V současnosti se neobjevuje nic nového, co by se nevědělo před těmi dvanácti nebo třinácti lety, co se znamená. Tak proč jste se tolik změnil? Doslechli jsme se, že nějaká závistivá osoba a její nezralí pobočníci se o mě chystají napsat knížku, protože tato konkrétní osoba nelibě nese, že moje knížky jdou na odbyt. Ale porad mi vrta hlavou, proč se Vaš postoj ke mně tak změnil, proč se ke mně chováte tak nepřátelsky. Já se k Vám přece tak nechovám a snažím se hledět do větší hloubky, skrz onu povrchovou skorapku halid většinu lidí. Mám tedy nějaký obsažený komentář, který bych mohl uvést v knížce, již chystám pro anglicky mluvící čtenáře? Víte, po celá léta jsem bez přestání napadán slabomyslnými lidmi neznalými témat o nichž pojednávám a kteří si ani nikdy nedali tu námahu mě knižky si poradně přečíst. Před několika

lety například jakýsi chlapec spáchal v Anglii sebevraždu. A jenom proto, že byl u něj nalezen výtisk Skoly esoteriky, byla tato kniha označena za *vražednou četbu*. Ja ale přeče s veškerou rozhodností ve všech svých knihách tvrdím, že se velice durazně stavím proti sebevraždam. Není to cesta vedoucí k řešení, je to naopak cesta zpátky. A přesto mě tisk, jehož jste členem, napadl vytkou, že nabadám k sebevraždam. Navazal jsem s anglickým tiskem kontakt, a vyzval jej, aby mi bylo ukázáno alespoň jediné místo ve kterémkoliv z mých knih, kde jakýmkoliv způsobem povzbuzují k sebevražde nebo ji ospravedlňují. Novinári se vyzvy nechopili. Chopíte se jí vy? Prečetl jste počtively všechny mé knihy? Veškeré podstatné údaje o mne jsou uvedeny v titulu *Pnbeh Lobsanga Rampy*. Četl jste ho? Jestliže ano, tak proč se Vaše chování ke mně natolik změnilo? Skoro to na mě dělá dojem, že mě máte za nějaký zvlášť odpuzivý zápach, který právě odněkud přitáhl pes. I já mám svou citlivost, tak jako Vy, a možná dokonce větší. A teď je to na Vás, miček je na Vaší straně.

Na okamžik však obraťte pozornost na otázky, které, jak se zdá, tolik matou hlavinky novináru.

Prate se, proč si vy své vystupy z těla nepamatujete.

Dostávám nicméně spousty dopisů, v nichž mi ohromně množství čtenáru mých knih píše, že teď už si svoje vystupy z těla dokaží zapamatovat. A tak jak se člověk dostává vpřed, začíná si i pamatovat. A když se vám to zapamatování podaří jednou, podaří se vám potom už pokaždě. Jde o to, že během pozemského života se nepředpokládá, že si člověk bude své vycházky z těla pamatovat, jakož se ani neočekává, že si bude pamatovat, kým byl v minulém nebo i předminulém životě. Ma to své opodstatnění, protože byl-li kdo v nějakém vzdáleném životě králem, zatímco dnes je žebrákem, takové zjištění by pro něj bylo nesnesitelné, a mohl by se z něj stát i žebrák nadmiru arogantní. Snad právě proto kdesi stojí psáno, že ti, kdož okusí vody z řeky Lethe, se napijí zapomnění na pozemský život, aby mohli žít přítomnosti a připravovat se na budoucnost. Neco jsem o tom četl. Jedna se o laskavé opatření přírody nebo chcete-li Boha, že je lidem poskytnuto dočasné zapomnění na minulost, aby mohli žít přítomnosti a budoucnosti.

Začal jsem tuto úvahu myšlenkou, že má-li verit, že Bůh je dobrotivý, předpokládá to nějaké odškodnění těm, kdo se narodí jako žebráci a trpící. Jinak, pokud každý žijeme jenom jedinkrát, jak mi, pane novináři, vysvětlíte, co je to za boží spravedlnost, že někdo se narodí jako veliký bohač, má skvělé postavení a moc, má všechno, co si zamane a žádné nesnaze, zatímco jiný se narodí zmračený a třeba postižený i duševně a k tomu všemu jste chudobný? Pokud by skutečně existoval jen jeden život, pak by bylo naprosto zřetelné

pachano bezpravi na tom, jemuž toho život tolik uprel a pľesprilšne proteřovani toho, komu se dostalo vřeho v tak hojne mire. To je ovřem jen jedna stranka ře zalezitosti. Existuje i rada dukazu o pravdivosti prevtelovani, zjiřtenych indickymi nabořenskymi systemy. Křestanstvi, abyste vedeli, je nabořenstvi pomerne moderni ve srovnani s nekterymi nabořenstvimi Indie, která jsou ve skuteřnosti jeho predchudci. Je znamo, ře Kristus prevzal Jeřiřovo telo - *A Duch Pane vstoupil do Jezde* - nařeř Kristus odeřel na pouřf. To skuteřne udelal, vypravil se totiř na Dalny vychod, prořel Indii, prořel Tibet, setkal se s mudrci te doby, a na zaklade studia vřech ostatnich nabořenstvi sestavil takove nove nabořenstvi, které se jevilo pro spoleřnost te doby jako nejvhodnejři. Tudiř křest'anstvi, jak bylo Kristem usporadano, predstavovalo vlastne smes vychodnich nabořenstvi a nabořenstvi mytologickych.

Avřak pribliřnř roku 60. mnoho kneři, kteří se spolřili v odhodlani postavit si na nabořenstvi kariery, zařalo mit pocit, ře na lidi ztraceji vliv, neboť křestanstvi bylo tak proste a řiste. Vnesli proto do nej zmatek, a rozhodli se uřit, co se jim zlibilo, coř v mnoha pripadech byl pravy opak toho, co uřil Kristus. Ten k řenam nechoval řadnou nenavist a vubec si nemyslel, ře řeny jsou neřiste. Ve skuteřnosti, kdybyste prostudovali puvodni zaznamy, zjistili byste, ře Kristus byl řenaty a mel rodinu. Tato skuteřnost je ale peřlive, velice peřlive tajena, a křest'anřti *odbornici* pred verejnosti takove informace udrřuji v tajnosti, neboť se domnivaji, ře jinak by křestanstvi ztratilo řast svoji mystiky.

Stale jeste Vam vrta hlavou, jak je to s pľevtelovanim? Nebudu se tu pokouřet nic dokazovat, ařkoliv dukazy existuji, a to naprosto nevyvratitelne. Behem poslednich let jsem vřak dořel k poznani, ře řloveka, jenř dukazy odmíta, nelze proste pľesvedřit o niřem. Je to, jako kdyř vedete napojit kone. Muřete ho k vode dovest, ale napít se uř ho nepřinutíte. A pokusíte-li se o to, bude se jenom dusít. A proto tvrdím, ře dukazy o pľevtelovani existuji, a ti, kdo se pusti do studia vychodnich nabořenstvi, se jich doberou. Avřak od tech, kterym je zateřko alespoh si moje kniřky pľeřist dřiv, neř mř odsoudí, se sotva da ořekavat, ře se ponofi do zkoumani hinduismu, brahmanismu, buddhismu atd. Nejlepi, co v takove situaci muřete udelat, je pustít to k vode a nechat řas plynout. Horke řivotni zkuřenosti bezverce nakonec pouři, ře tyhle zalezitosti maji do sebe pľeř jen vic, neř si doposud mysleli.“

Ted nasleduje otazka, o niř se domnivam, ře jsem ji uř zodpovedel.

Otazka: „Kde delam chybu? Proř nas nikdo neuři, ře řijeme opakovane znovu a znovu?“

Odpoved: „AJe ovřemře jsme se timto tematem uř obirali ař do omřzeni.

Takže, jak ta otázka zní? Proč nás nikdo neučí, že žijeme znovu a znovu?

Ale učilo se to, a mám dm v tuto chvíli na mysli křesťany. Drive to bývalo součástí křesťanské doktriny. Lide často rozumují nad vetou: *v dome meho otceje mnoho pribytku*, aniž by chápali, co to opravdu znamená. Myslí se tím, že existuje mnoho existenčních rovin, neboli mnoho úrovní astrálního života.

V pradavných dobách, v samých počátcích křesťanství, kdy z některých indických náboženství teprve vznikalo, se o převtělování učilo, jakož i o celém jeho mechanismu, tak jako se ostatně dodneška učí ve východních zemích. Naneštěstí křesťané pohlížejí na křesťanství jako na jedinou doktrínu nebo učení, které lze vůbec vzít v potaz. Takže když se zeptáte: *Proč nás nikdo neučí* —? mohou jen odpovědět: *ale oni vás učí*. Potíž je v tom, že někteří vaši učitelé se snaží celou věc zatemnit. Křesťanství není nejrozšířenějším náboženstvím co do počtu vyznavačů, a proto ani ne tím nejdůležitějším. Pustíte-li se do studia jiných náboženství, zjistíte, že o převtělování se v nich opravdu učí.

Katolička víra naneštěstí obnaší i přesvědčení, že je scestně přijmout pravdu jakékoli jiné podoby, než jakou představuje velice přísna doktrína, sestavená kněžími k uchování si vlastní moci. Ztropili hotovou akrobacii kolem toho, aby uvažování vlastní hlavou vypadalo jako smělný hřích, a začali kazat, že se musí verit všemu, co kněží hlasají—od A až do Z — i kdyby to bylo tak směšné, že normální člověk tomu prostě uverit nedokáže. Katoličským kněžím se nicméně povedlo veřejnost oklamat, zhypnotizovat do stavu hrůzy, kdy už si lidé ani netroufli uvažovat zdravým rozumem. Zda se, že i samý současný papež je toho názoru, že s katolickou církví mnohé není v pořádku, a zřejmě proto provádí celou tu řadu změn, nemyslíte? A dokonce i dalajlama připustil—v tisku, mám dojem — že není převtělením Cenzizho. Doufám, že se nemylí, že podrobně popsal okolnosti, za jakých byl vybrán, aby se tímto dalajlamou stal. Každopádně, pustíte-li se do studia, zjistíte, že důkazy o převtělování opravdu existují, a jsou k dispozici těm, kdo jsou k přijetí této pravdy zralí a nechodí po světě se zalepenými očima.'

Otázka: „Proč žijeme zavalení problémy?“

Odpověď: už začnete chodit do základní nebo do nějaké vyšší školy, budete stále mít nějaké problémy, a budete se muset s nimi vypořádat. Proto přece do té školy chodíte, abyste se něco dozvedeli a naučili se problémy řešit. Pokud se dostanete do ti?idy napřildad s matematickým zamerením, budete řešit slovní úlohy typu: »Sekač počne louku za tolik a tolik dní. Jak dlouho bude posekání takové louky trvat třem a půl mužem a jednomu psu?« A tak podobně. To všechno jsou otázky k řešení. Dokud ještě chodíte do školy, může vám řešení takových příkladů připadat jako úplná hloupost, ale později zjistíte,

že ho lze aplikovat na situace jiné, jež se nam přihodí ve skutečném životě, venku za školní zdi. Stejně tak se vyskytují všelijaké problémy i tady na této Zemi, a čím je člověk vyvinutější, tím složitější problémy mu život předkládá k řešení. Až ale přestoupí do vyššího stupně života existujícího za hranicemi této planety, aniž by pomyslel na návrat sem cestou nového vtělení, pak zjistí, že to, co se řešením problému tady naučil, se mu hodí i v jiných oblastech.

Pokud by tady na Zemi neexistovaly žádné problémy, nemelo by vůbec smysl tu žít. Kdyby lidé mohli celý den jenom tak posedávat a pohrávat si s penězi či jinými věcmi, které za ně lze koupit, ničemu by se nepriučili, jenom by marně čas. Místo toho je však člověk staven před problémy. Čím více postupuje kupředu a vyvíjí se, tím složitějším problémem bude čelit. Tímtež způsobem by absolvent vysoké školy hravě vyřešil úkoly určené prvňákům či dětem z mateřské školky, zatímco takové dítě z mateřské školky by bylo nad líkolem určeným vysokoškolákům naprosto ztraceno. Proto potíže, na něž člověk v životě naráží, nejsou důkazem, že se jedná o člověka zleho, nebo že je nucen platit za hříchy spáchané v minulosti, nýbrž je to prostě jen známkou toho, že už je vyvinutý dost na to, aby byl podroben zkoušce primárního obtížného úkolu.

Takže když utrousím, že mi přideláváte problémy, pane Telko, no tak se prostě jen učím je řešit. Zachováte-li se však vůči mně nespravedlivě, budete to muset bez zbytku splatit. Chcete-li peníze, ale nemáte-li chuť si je vydělat prací, tak už si je lze jenom od někoho vypůjčit, ale pak se musejí vrátit i s úrokem. A proto se vši vážnosti tvrdím, že veškerá nenavist, již vůči mně projeví všichni ti pohlouplí lidé, kteří mě odsoudili, aniž by vyslechli moji obranu, se jim vrátí včetně úroku. A to není žádná smyšlenka, to je skutečnost, jak každý sám zjistí. Stejně tak každý pozná, až jemu nastane těžká hodina, že věrnost a přátelství jsou penězi k nezaplacení. A pokud on sám věrnost a přátelství neprokáže, tak až jemu nastane čas strádání, také mu nikdo věrnost ani přátelství neprojeví, ačkoliv by mu v nesnázích obojí tolik pomohlo. Až tahle knížka vyjde, klidně si do ní na tomto místě dejte záložku a schvalně sledujte, jestli se Vám přihodí nějaké nepříjemnosti a lidé, v které jste verili, Vám neukáží záda.

Víte, v mém případě jde především o to, že jsem nic špatného neprovedl a za všech okolností jsem mluvil pravdu a nic nezamlčel. A přesto novináři, mezi něž patříte i Vy, se sami ustanovili žalobci, soudci, protou i popravci četou. Jeste však nejsem mrtev, jeste mám v sobě mnoho činnorodého života. Už jenom dodám, že by nebylo od věci, přečíst si vaši kresťanskou bibli, kde v Exodu, kapitola 22, verš 21, stojí: »Hostu nebudeš škodit, ani ho utlačovat, neboť i vy jste byli hosty v zemi egyptské.« Místo Egyptu, by tam klidně

mohlo stat treba Kanada, že? Jsem presvedčen, že by to

vi «

Tady je další otazka, která je ke mne vznesena prostrednictvím tisku.

Otazka: „Odchazeji zvirata do duchovního sveta a setkame se s nimi znovu? Maji i ona duši a inteligenci?“

Odpoveď: „Jestli maji zvirata inteligenci? Propanakrale, zajiste, že maji: Nektera z nich jsou dokonce inteligentnější než nekteri lide. Moje siamska kočička Kleopatra je na mou duši ta nejinteligentnější osobka, jakou jsem kdy poznal. Vykazuje skutečne velmi vysokou inteligenci a stupen chapa- vosti. Tadalinka je zase vyjimečne jasnovidna a telepaticka, což o většine lidi prohlasit nemůžete, že?“

Ano, zvirata odchazeji do duchovního sveta. Vyjdeme-li z predpokladu, že Buh existuje, — a jak bychom mohli existovat bez nej? — potom musime uznat, že i velka a mala zvirata maji určitá prava, jako je treba pravo, aby je Buh bral v uvahu, protože lide jsou pouze jednou vyhranenu formou zvirat, a to formou mnohem krutejší než je mezi zviraty obvykle. Rika se treba, že pouze lide a pavouci se dopoušteji znasilneni. To stojí za zamyšlení, nemyslíte? Nicmene zvirata odchazeji do astrálního sveta stejne tak jako lide. I ona se rodi opakovane, ale každý živočišny druh se prevteluje podle prislušnosti k vlastní skupine. To znamena, že lide se neprevteluji do zvirat a zvirata se neprevteluji do lidi. Každý predstavuje neco jineho. Ale i v tomto pripade plati, že kdo všechny moje knihy radne prečtel, dočed se tam o kočkách a čím se zabyvaji v tomto živote.

Jedini, kdo upiraji zviratum duši, jsou krestlane. Většina jich však prokazuje malou ohleduplnost i k duši vlastní. Ublížuji svym bližnim všemožnym způsobem, a jsou vždycky ochotni nad druhymi nejak vyzrat, což zvirata nedelaji. Ta zabijejí vyhradne proto, aby se nasýtila, nevraždí pro peníze a nepachaji další podobne zločiny. Ziji podle zakona přírody, jak jim opravdu žit prinaleží, ale v živote jste jiste neslyšeli o zvirati, které strili koroptve nebo kachny jenom tak pro zabavu, nebo se žene po silnici a sraží slabší zvirata jenom tak z dlouhe divile. Toho se lide ovšem dopoušteji. Takže odpoveď na tuto otazku je: ano, zvirata duši maji, stejne tak jako inteligenci. A pravdou je i to, že pokud se člověk a zvire chteji na *druhe strane života* znovu sejít, mohou to udelat, ovšem za predpokladu, že si to preji oba, protože člověk není žádnym vládcem stvoreni. Na jinych svetech a jinych urovnich byti nejsou lide považovani za neco vic nežli jsou na tomto svete červi.“

Otazka: „Proč se neschazíte s lidmi? Proč nejste společenšejší a druž- nejsir

Odpoveď: „Tohle jsem přeče už zodpovedel. Vysvedil jsem snad už, že každý ma pravo se rozhodnout, zdali se chce s lidmi setkat anebo ne, a uprimne řečeno, proč bych se mel setkat s lidmi, jako jsou novinari, když

muj názor na ne je ten, že udelají co mohou, jen aby dokazali, že jsem podvodník a že píšu lži. Když si panečku člověk uvedomí, že prave tisk, dela tohle. Kdo vlastne jsou, že se povyšují na soudce? Drive než novinari nekoho označi za lhare, meli by si byt jisti, že sami mají svedomi čiste. To jsme to dopracovali, když už i papež a biskup a další stejne tak vyznační lide musí vznest k usku vyzvu, aby byl pravdivější. A preste prave tihle lide se me snaží soudit. Vždyt je to k smichu!

Existuje však velice dobry duvod, abych zustal, jak se tak rika »samotačem«. Mam odlišne schopnosti, odlišne vlohy a skutečne umim všechno to, o čem ve svych naprosto pravdivych knihach vypravim (prominte, že se opakují). To všechno ale zaroven znamena, že mam sensibilitu jinou než prumerny člověk. Nedokážu nektere věci, jež normalni člověk bere jako samozrejmost, ale jelikož žiji sam, rozvijim jine smysly. Vysvetleme si to nasledujicim zpusobem: když nekdo oslepne, vyvine se v nem zvyšena citlivost hmatova i zvukova, ktere postiženemu do určite miry ztratu zraku kompenzují. Když lide žiji v houfu, všichni se postupne sladi na *uroven stada*, zatimco když nekdo odejde na delší dobu do ustrani, zjistí, že se mu smysly vytríbí - zlepši se mu zrak, sluch, ale i čich. Stopafí žijící v divočine mají vyjimečne oštre smysly. Nekteri australští domorodci dokaží napríklad vystopovat kudy nejaky člověk prošel, a to i po nekolika dnech a v situaci, kdy nikde nejsou patrne žádné stopy ani vubec nic jineho, pro prumerneho belocha neobvykleho.

Takže ma-li člověk v sobe vypěstovat a uchovat si zvláštni schopnosti, mel by žit sam. Pokud se s ostatnimi styka priliš, jeho senzitivni schopnosti se otupují. Zvyšují se treba u mnichu žijících v klauzure, u nichž se postupne vyvine telepatie a jasnovidectvi, ačkoliv to budou nazvat spiše rozmlouvani s Bohem či nejak podobne. Ve skutečnosti však k temto jevum dochazi prirodzenou cestou.

Chcete-li se tedy tlmo zpusobem vyvijet, je treba, abyste čas travili o šamote, a to je to hlavní. Možna je zahodno vysvetlit, že když se ocitnete ve společnosti velkeho množství lidi, nekteri budou mít ošklivou auru, jini zas peknu, nekteri budou plodit kladne myšlenky, jini zas zaporne a všechno to bude promichane, což vede k vyčerpání nervove energie. Kolikrat se vam už ostatne v živote stalo, že jste se po pobytu ve společnosti mnoha a mnoha lidi citili jako vysati, vyčerpání a v udumu? Predstavte si, že se napríklad zúčastnite večírku, kde je spousta lidi, a všichni pijí, klabosi, tančí a pohybuji se z místa na místo. Dokud jste ješče tam, můžete se citit i v pořadku, ale pozdeji na vas padne unava a citíte kocovinu či neco podobneho a domnívate se, že to je zpusobeno vyhradne alkoholem, ale není. Tento váš stav vyvolalo

vyčerpani nervove energie v dusledku pobytu ve společnosti tolika lidi navzajem konfliktnich aur.

Predstavte si, že mate celou hromadu magnetu a nahazite je všechny na jednu hromadu. Některe k sobe prilnou, zatimco budou odpuzovat jine, a to pochopitelne podle polarity, tedy podle toho, jestli jsou nabity kladne či zaporne. A s lidmi je tomu podobne, protože *schranka* zvana člověk, je jen pouhe električke zarizeni. Vyvíjí mozkové vlny — což se v dnešní dobe už doznava, a pripouští se, že myšlenky mohou byt vyjadřeny roztresenými čarami rozbíhajícími se po papire, stejne tak jako lze snadno zmeřit električke napeti mozku. Všechny tyto hodnoty se ovšem dostanou navzajem do rozporu, jsou-li mezi různými lidmi příliš promíchány.

Každý člověk ma nějakou zakladní notu — opravdu to lze nazvat notou v hudebním slova smyslu, až na to, že některé frekvence přeče jen neznejí příliš melodicky. Rekneme tedy, že každý člověk vydava zvuk, takovy staly zvuk se spodním hukotem. Neco podobneho jste mohli slyšet, pokud jste se někdy priblížili ke včelimu ulu. Ale lidé bzučí, tikají a šumi, ale jsou na to tak zvykli, že to naprosto nevnímají. Da se říci i to, že každá rasa ma vlastní odlišný pach.

Beloši mívají pocit, že když se priblíží k černochům, cítí, jak pachnou. Černoši zase byvají příliš zdvorili, než aby opačili: »Ty smrdíš ještě mnohem hur!« Pravdou však zustava, že každá rasa se vyznačuje svým typickým pachem, k nemuž se ještě pridava osobní pach každého jedince. Zároveň člověk vydava i určity ton zachytitelný přístroji, složený opet ze zvuku rasy, k níž prisluší, a z jeho toniny osobní. To muže vytvačet harmonii či nesoulad. V případě nesouhry se s takovým člověkem da jenom velice obtížně vyjít a jeho protejšek z nej ma pocit velkého energetického vysávání a pokažde, když se v jeho společnosti ocitne, vníma, že mezi nimi zavladne nešťastný osobnostní stret.“

Otazka: „Co si opravdu myslíte o meditaci?“

Odpoved: „Meditace je nadmiru realna a velice nezbytna vec. Americké vyzkumy nedavno prokazaly, že když se člověk ponori do meditace, nastava značná zmena jeho všeobecných metabolických reakcí. Mení se složení krve i jeho celkový stav, což se da postroji velice snadno zachytit. Na meditaci jsou nejhorší všechny ty nesmysly, které se o ni piší. Všechny ty kulťy, dalkové kursy, atd. atd. jsou naprosto zbytečné. K tomu, abyste se naučili medítovat, takovy balast opravdu nepotřebujete. Jedina pomoc, které se komu tím dostava, je pomoc bankovnímu kontu takovycbto učitelu meditace. Meditace je uplne pfirozena, je přirozena jako dychání anebo přemýšlení. Všechny ty fantastické historky, které kolují o tom, jak medítovat a co vlastne je podstatou meditace, snad dokaží odradit každého. Jedním z největších problemu je

skutečnost, že všude v okultních disciplinách působí tolik podvodníků. Ale i v tomto případě si za to lidé mohou sami, protože kdyby společnost jako celek byla vnímavější, dal by se provést přesný výzkum zaměřený na zjištění toho, co je v tomto oboru nefalšované a co nikoliv. O tom jsem hluboce přesvědčen. Vysíláme kosmonauty do vesmíru, což je hola zbytečnost, protože by se totéž dalo zjistit pomocí astrální cesty a to jste s výsledky mnohem uspokojivějšími. Zkratka a dobře, na jedné straně se lidé posílají do vesmíru a na druhé se vůbec neinvestují žádné peníze do výzkumu posmrtného života, anebo třeba toho, zda opravdu existuje astrální cestování. Já vím, že ano, ale dalo by se to experimentálně dokázat pro poučení obyčejného, prostého člověka. Kdyby si vědci uchovali názorovou otevřenost, pak ti mezi nimi, kdož mají nějaké skutečné schopnosti, by se určité rádi zapojili do spolupráce, v níž by je mohli prokázat.

Představme si situaci, kdy samozvaný *badatel* zastrašuje skutečného senzibila nátlakem tohoto typu: »Tak mi teď předveďte, co umíte, ale počítejte s tím, že se tak jako tak budu snažit vám dokázat, že podvádíte. Tomu co děláte, já stejně neverím, a uvidíte, že vás z toho podvádění nakonec usvedčím.« Za takovýchto okolností nelze dokazovat nic, protože některé okultní vědy jsou opravdu nesmírně křehké, velice citlivé a musí se provokovat za určitých, přesně stanovených podmínek. Taky byste na fotografa z ničeho nic neuderili slovy: »Tak a teď půjdu do temné komory s tebou a budu bedlivě sledovat, co děláš.« Nevrazili byste tam a nerozsvítili věškerá světa, nybrž byste si byli vědomi, že byste mu tím všechno zničili, a že takhle nepopsatelně hloupe se chovat neda. Pokud se tedy máme k nějakému důkazu dopracovat, je třeba vědci s pochopením. Tím se v žádném případě nemíni, že by měli všemu verit, ale že by neměli být předpojatí, a měli by být otevřené mysli — připraveni zjištěné výsledky přijmout. Je to právě brutalita současného výzkumu, která senzibily šokuje natolik, že spolupracovat odmítají. A hlavní zodpovědnost na sebe bere tisk tím, jak palcovými titulky vytrubuje svůj tvrdě skeptický postoj. Ale sdělovací prostředky nebudou ochotny uverit ničemu, i kdyby to bylo prokázáno. I když se něco takového prokáže nad veškeré pochybnosti, vsácte se, že tisk bude nalehat, že v tom určité musí být nějaký podvod a je jenom škoda, že zatím se stále ještě nedari zjišťovat, kde a v čem spočívá.

Nicméně jednou dožraje čas, kdy bude už neúnosné se dal vyhybat náležitěmu výzkumu stavu smrti a toho, co následuje po ní. Tisk tvrdí, že duši nelze zvažovat, ale kdo jí chce vážít, když patří do jiné dimenze. V tomto případě je tedy použito špatného metru. Každý z nás se skládá z hrstky vibrací podobných radiovému signálu, jenž lze ve skutečnosti charakterizovat jako

vibraci, kmitočet neboli vlnovou delku. Lide existují na části určitého spektra. Když žijeme na této planetě, máme určitou váhu, a když vrazíme do něčeho, co považujeme za pevné, cítíme, jak nám to klade odpor. Když se však přeneseme do jiné dimenze, zjistíme, že předměty, které tady dole na tomto světě jsou pevné, představují takové bytí. Mohou se natolik odhmotnit, že už je vubec nelze vnímat. Podobný děj se odehrává i na druhé straně této stupnice. Duše se oddělí od těla, ale tím přestupuje do jiného časového a rozměrového rádu, a tudíž jí hrubé nástroje trojrozměrného světa neumožní zachytit.

Až se objeví vědci ochotní naslouchat rádam okultistu, jakých ovesňovacích metod používat, pak se opravdu uspokojivé důkazy dostaví, protože praví okultisté skutečně existují. V jejich radách se pochopitelně vyskytuje i spousta podvodníků. Mezi nimi jsou však i tisíce pravých okultistů, kteří skutečně dokaží to, co tvrdí, že umí. Ti by se měli těšit ochrany, zatímco podvodníci by měli být vymyceni.“

Otázka: „Jak byste doporučil, aby se člověk učil meditoval?“

Odpověď: „Ve svých knihách jsem už tomuto tématu venoval hodně prostoru. Není na tom nic těžkého. Největším problémem jsou v této souvislosti lidé neschopní uvěřit, že je to opravdu snadné. Dávají se do toho s takovou vervou, a tolik se o to snaží, že si nakonec dosažení výsledku dočista znemožní. Chcete-li se dozvědět jak meditoval, přečtete si o tom v svých knihách. A koneckoncu - neškodilo by ani tisku si moje knihy přečíst dřív, než začne formulovat jakékoliv názory, vždyť jinak přeče ani nemůže vědět, o čem mluví.“

Otázka: „Co vlastně představuje takové astrální cestování, o němž se opakovaně zmíníte? Existuje opravdu?“

Odpověď: „To tedy rozhodně ano - nade vši pochybnost. Je však velice nesnadné, vysvětlit jeho princip někomu, kdo není ochoten uvěřit. Je to, jako kdyby se vidoucí člověk pokoušel vysvětlit slepci od narození rozdíl třeba mezi oranžovou a růžovou barvou nebo mezi dvěma odstíny zelené. Jak byste si poradili s ukolem popsat člověku, jenž nikdy neviděl, rozdíl mezi zelení kapusty a zelení hlávkového salátu? Nebo jak byste mu pomohli pochopit rozdíl mezi barvou pomeranče a barvou citronu?“

Už jsem tu popsal, že lidské tělo lze přirovnat k motorovému vozidlu, zatímco duši neboli astrální tělo, jak tomu chceme říkat, můžeme přirovnat k řidiči tohoto vozidla. Když s vozem někam jedete, po návratu vypnete motor a auto někde necháte stát. Vystoupíte z něj a někam odejdete. Stejně tak to probíhá i při astrální cestě.

Představte si situaci, kdy je vaše hmotné tělo vyčerpáno. Jste novinari, honili jste se za nějakým skandálním případem, a pak jste se zúčastnili

dlouheho večírku. Pote už vas unava zmohla, a tak jste se vratili domu a ulehli, což se da prirovnat k zaparkovani vašeho vozu. Proste jste telo zaparkovali do postele. Potom jste vypnuli zapalovani, jinymi slovy jste ulehli ke spanku. Avšak ridič, tedy vaše duše neboli astralni podoba, a? už je nazvete jakkoliv, v takove situaci z tela vystoupí a nekam odejde. Odebere se na uroven byti, kde za techto okolnosti pobývají i ostatni jedinci. Do sveho tela se pozdeji pochopitelne vratíte, protože jste s nim propojeni tak zvanou sribrnou šnurou, kterou lze prirovnat k nosne vine radioveho programu, na niž se bežny program vysila.

Vystoupíte tedy ze sveho hmotneho tela a odcestujete nekam do astralniho sveta. Tam se můžete sejít s člověkem, s nimž mate na pfišti den domluvenou schuzku v tele z masa a kosť a proberete s nim určite zalezitos- ti. Když se pak vratíte do hmotneho tela a ocitnete se ve společnosti tohoto člověka, napadne vas: »Bože, jak je to divne, prisahal bych, že všechno tohle jsem už jednou zažil!«

Pokud jste tohle udelali, že jste se v astralu s dotyčnou osobu sešli, pak vaše setkani na hmotne tirovni probehne velice hladce, jako by jeho prubeh byl stanoven už predem, což pravdepodobne opravdu byl. Rada tech nejuspešnejších lidi sveta tajemství astralnich cest zna, ať už vedome nebo podvedome. Dokaži na astralni urovni timto zpusobem navazovat kontakty, čímž si predbežne stanoví a prichystají, co je treba na pozemske urovni a ve hmotnem tele vykonat v nejbližších dnech. Vzhledem k teto dukladne priprave se jim pak dari vyhnout se problemum, všechno jde hladce a veškera rozhodnuti jsou presne stanovena a všechno *do sebe zapada*, všechno jde jako hodiny.

Takže neco takoveho jako astralni cestovani rozhodne existuje. Je to docela jednoduchá zalezitost a muže je provozovat každý, kdo si uchova viru a neztratil trpelivost pri nacviku nekolika zakladnich kroku postupu. Pokud však k teto technice začnete už od sameho začátku pristupovat s neduverou, nechuti a tak podobne, pak si z astralni cesty nezapamatujete nic. S veškerym durazem ale tvrdím, že astralne cestuje každý. Ostatne byste si snad ani nedokazali predstavit chlapika, který zaparkuje auto, a pak v nem sedi dal až do druheho dne, že? Musel by prinejmenším na divili vystoupit a protahnout si nohy. Musel by vystoupit, aby si opatril neco k jidlu a další. Timtež zpusobem každý člověk vystupuje z tela a podniká astralni cestu, ale mnoho lidi si zažitky z ni nepamatuje, ať už proto, že se jich bojí, či proto, že v takove věci neverí.

Nekterym lidem se zdají sny. Velice často sny predstavují racionalizaci skutečnych udalosti. Člověk je treba pochybovačný typ a možnosti astralni cesty by proste neuveril. A tak jako řešení složiteho problemu podvedomi

tohoto skeptika vytvori neuveritelny dej snu, opravdu podivnejši než cokoliv, čo by sa mohlo ve skutečnem živote prihodit. Sny za techto okolnosti predstavuji buď rozumove zpracovani zažitku astralni cesty anebo nevedomo poletovani myšlenek tela, jehož duše čili astralni podoba je mimo, je na tak daleke ceste, že mentalni procesy spiciho organizmu probihaji bez jakehokoliv dohledu.

I v tomto pripade tvrdim, že astralni cestovani mužete provozovat vedome. Každý to muže ve spanku delat, ale ne každý si to pamatuje. Nepriliš trenovani lide mohou astralni cestu nastupovat z bdeleho stavu. Je to nesmirne zajimave. Nejhorši na tom je skutečnost, že si s sebou nelze nic brat, což nekdy muže byt ponekud neprijemne.

Pokud vim, chcete mi položit jeste nejake další otazky, že? Ja na ne tedy hned odpovim, protože jak už jsem rekl, hodlam pak tento material včlenit do anglicky psane knižky, na niž pracuji už asi mesic. Takže jak zni prvni otazka?“

Otazka: „Jake zauj imate stanovisko ke znečisteni životniho prostfedi, kde vidite jeho příčiny, nebezpečí, dusledky a jeho řešení?“

Odpovec: „Znečisteni životniho prostfedi je skutečne velice važny problem, zpusobeny vylučne pusobenim lidi. Priroda sama žádné znečisteni prostfedi nevyvolava, ona se naopak snaží ho nejak pfekonat. Na prvnim miste stoji fakt, že človek zbavuje prostfedi kysliku. V Brazílii se postupne myti dešfove pralesy; odhaduje se, že bude-li to současným tempem pokračovat, do triceti let bude na teto planete ve vzduchu o tretinu mene kysliku nežli je dnes. To je velice važne, protože čím mene kysliku, tím více znečišteni. Lidstvo se dm dopouští hromadne sebevraždy.

Když se kaceji lesy, vznikaji další problémy. I Američane si povšimli, že když vykaceli zalesnene plochy, vysledkem byl vznik poušti. Stromy vedle toho, že atmosferu zasobuji kysllkem, take udržuji povrchovou zeminu pohromade. Koreny stromu pronikajl hluboko do povrchove vrstvy zeminy a stmeluji ji tak v kompaktni vrstvu, aby nemohla byt odvata. Stromy rovněž napomahaji udržet v pude vlhkost a uchovat ji tak živou. Když se však stromy pokaci, hllnu už nema čo držet pohromade, priroda čele dane oblasti se meni a je čím dal tím vyprahlejší. Puda vysycha a jelikož chybi vlhkost, zrnka zeminy k sobe nedokaží prilnout. Když se pak zvedne vitr, žádné vetricam ho nezastavi a tudíž bičuje tvar puste zeme a pudu z ni odfoukava. Zanaši ji do rek, odviva ji do more, a vysledkem je, že za kratky čas v mistech, kde dosud vzkvetal urodny, zdravý kraj, se rozklada hola poušť vytvorena človekem. Jednim z dalších největšich problemu na tomto svete je strašne svinstvo, predstavovane ropou. Je to skutečne prokleti. Neni nad parni stroje. Para nic

neznečišťuje, její vlaha se vrací do země a přináší jí užitek, zatímco strašlivé emise ropných produktů otraví všechno, ale úplně všechno. Stačí pozorovat vzletající nebo pristávající tryskové letadlo. Podívejte se na to zvířectvo, jež chrlí zezadu a mastným nanosem pokrývá všechno, co míjí.

Před šedesáti lety se používala motorová vozidla poháněná parou, například starý Stanleyův parní vůz, jemuž se dnes už nic nevyrovná. Tento automobil skýtal neobyčejně pohodlí a byl výjimečně rychlý. Byl velmi výkonný a nikdy za žádných okolností neznečišťoval vzduch ani zemi. Avšak vysoké zájmy lidí šilicích po penězích parní automobily odstranily, a místo toho odstartovaly jednu ze složek sebevraždy lidské rasy tím, že rozbehly výrobu spalovacích motorů, způsobujících rakovinu a všechny další druhy chorob, k nimž je současně Udstvo tak nachylné.

Pokud lidstvo s touto svojí nesmyslnou honbou za penězi bude dál chrlit všechny ty dábelské chemikálie a syntetické výrobky, pak zanedlouho veškerý život z této planety vymizí. Mnoho syntetických sloučenin je skutečně smrtelně jedovatých. Řeky i jezera máme znečištěné do té míry, že jsou to vlastně už jenom masy plovoucích jedů. V mnoha oblastech se lidé už nemohou v řekách ani vykoupat nebo si z pláže jít zaplavat do moře, protože znečištění je příliš hrozné. Lode směřující do přístavu potkávají ohromné plochy plovoucích odpadků, a namořníci už nepotřebují žádné radio, aby zjistili, kdy se blíží pevnina, protože už mnoho mil od země pozorují, jak mořská voda ztrácí barvu.

Ptáte se na možné řešení. Řešení existuje, na všechny naše problémy se nějaké řešení najde. Lidé se budou muset navrátit k náboženství. Nezáleží na tom k jakému, pokud to opravdu náboženství bude, protože to dáva lidem potřebnou duchovní kázeň, s jejíž pomocí dokaží své počínání usměrnovat. Lidé skutečně věřící by nikdy neupřednostnili peníze oproti zdraví svých bližních. Usilovali by o uchování života spíše než o pouhé hromadění peněz. Musí nastat návrat k přírodě, k přirozeným věcem. Lidé se musí opět navrátit na venkov, a ne aby se jako stáda ovci hrnuli do velkoměst. Vždyť dosud se vyskytují rozlehlá území doslova neobydlená, protože lidé už nechcejí obdělávat půdu. Radejí se zuby nehty drží v nějaké smradlavé továrně a vyrábějí jedovaté produkty, jimiž se potom tráví. To se bezpodmínečně musí změnit. Zemědělci mají nízké společenské postavení. Je zapotřebí jim ho zvednout, aby mohli znovu do svých hospodářství přilákat pracovní síly.

Před dávnými časy, když tato planeta prožívala své mládí, bývala zdejší atmosféra velice odlišná od té současné. Lidský život v dnešní podobě by v takových podmínkách nemohl existovat. Zúfivé sopky chrlily sirné páry a nad bublajícími močály to pachlo metanem a dalšími plyny, které vyražely z

podzemi do vzduchu, jenž byl tehdy take o mnoho těžší a hustší než dnes. Jak plynulo století za stoletím, vzduch se menil a pročišťoval. Jak se po zemském povrchu širilo rostlinstvo, atmosféra se naplnovala stále větším a větším množstvím kyslíku, a lidský život se začal rozvíjet tak, aby tohoto kyslíku dokázal co nejlépe využít. Nyní je nám však kyslík odpiran a místo něj se nám dostává znečištění, plicní choroby jsou na postupu, a vůbec - zdraví se celkově horší. A tak pokud nenastane návrat k prostšímu životnímu stylu, ropné výrobky nebudou postaveny mimo zákon a nedojde k zakazu některých z těchto cfabelských syntetických chemikálií, lidská rasa může zakratko vymřít. Dalo by se to stihnout i do roku 2000. Místo toho se však jednotlivě země předhánějí, která dokaže vzduch znečistit více. A nazývají to společenským pokrokem. Souperi mezi sebou, kolik pokacet lesu, aby se z nich získal papír na výrobu úplně zbytečných novin. Už dlouho tvrdím, že tisk je tou nejhorší silou působící na této planetě, a jsem o tom pevně přesvědčen. Jedním ze způsobů, jak se jeho škodlivý dopad projevuje, je ohromné množství papíru, které spotřebovává. Papír pro noviny — se získává ze stromů, lépe řečeno z jejich dužiny, a čím větší bude po novinách a jejich senzacechtivém obsahu poptávka, tím větší bude i poptávka po stromech. A tak lidé pronikají stále hlouběji do divočiny, kde vyhledávají dosud nedotknuté lesy.

Jak dřevorubci postupují krajinou, nechávají za sebou bezútešně zrušovanou měsíční krajinu. Ta vzniká v místech, kde byl korenový bal vyrvan ze země, a odkud byla odváta půda, takže se tu tyčí jenom obnažené skály. Pokud tento trend nebude zvrácen a stromy nebudou vysazovány, místo aby byly káceny, tak rovnou můžete dát lidskému životu sbohem, lépe řečeno dát sbohem veškerému veškerému životu do té doby, než vznikne nový lidský typ schopný žít v těchto podmínkách zamoreni. A netýká se to jenom života lidského, nýbrž života veškerého. V morích a rekách vlivem znečištění vymírají ryby, ve vzduchu hynou ptáci, kteří se tímto rybami sytili. Všechno se ale vrací zpátky, a proto je třeba se vrátit zpět k naboženství a k půdě. V dnešní době však lidé spechají do práce ve večně honičce za penězi. Jejich děti — budoucí pokolení — se ocitají víceméně opuštěné na uličkách, kde se musejí všelijak prodoukat a přežívat pod nadvládou silnějších, kteří shodou okolností byvají zrovna ti nejhorší.

A tak se postupně životní podmínky zhoršují a zhoršují a zhoršují. Chceme-li vytvořit nadherný ovocný sad, volíme selektivní prořezávání, prvotřídní rouby a pečlivě vybrané sazenice. I chovatel, který chce vytvořit ten nejlepší rodokmen, ať už jde o kone, o kravy či cokoliv jiného, musí chov řídit. Nekvalitním plemenům není umožněno se rozmnožovat a plodit další bytosti sobě podobné, a přesto lidé — u *panove tvorstva* žijí podle radu úplně

opačného. Čím víc je kdo lidský odpad, čím podlejší morální zásady zastává a má ubožejší inteligenci, tím více mívá děti, a tím opuštěněji tyto děti vyrůstají, protože rodiče na ně kvůli vydělávání peněz nemají čas. Tento neprirozený stav věci vyvolávají ziskové zájmy. Je-li jednou nastolena hromadná výroba, musí být v oběhu spousta peněz, aby si vyrobené zboží mohl kdo kupovat. Pokud v rodině pracuje pouze muž, buď nevydělá dost peněz, aby si rodina mohla koupit, co potřebuje, či spíše to, co se domnívá, že potřebuje, nebo továrny nemají dost levných pracovních sil, a tak je ienam vymývan mozek, aby začaly mít pocit, že s penězi nemohou vyjít. A tak matka i otec, manžel i manželka pracují v továrnách, a zanedbávají děti, důsledkem čehož je, že kvalita rasy upadá a upadá. Je to, jako když se chov zvířat zkaží vinou namátkového množení.

Jediným řešením by mohla být nějaká celosvětová vláda skládající se z vůdce světa. Naboženští představitelé by měli přestat vést boj mezi sebou a místo toho by se měli pokusit udělat něco pro společnost. Měli by hlasat, že spása nepřichází z továrny, nýbrž ze zemědělské půdy. Pokud však nedojde k obnově náboženského citění, pak tato planeta nemá šanci.“

Otázka: „Jaký je Vaš názor na studentské demonstrace, na všechny ty protestní akce na vysokých školách a tak podobně?“

Odpověď: „Jsem přesvědčen, že tihle vysokoškoláci se chovají velmi naduté. Podívej se na tuto otázku zblízka. Chodí-li studenti do školy — a univerzita zůstává přece jen pouhou školou — potom to znamená, že neznají vše, co by měli, jinak by školu navštěvovali nepotřebovali. Zásadně nad tím, jak se tito studenti — školní dečka — odvažují domnívat, že jsou schopni uvést svět do pořádku. Mám za to, že by měli čas trávit učením, aby se teprve po úspěšném dokončení studia a po složení zkoušek, kterými to prokaží, mohli pustit do naprawy světa. Do té doby se o něm také dozvedí o trochu víc, aby se s ním mohli smířit a utišit se.

Vůbec nijak nesympatizují s těmito školními dětmi, které si myslí, že jsou tak chytré, že mohou *dat na frak* Churchillovi a lidem jeho věhlasu.“

Otázka: „A co si myslíte všeobecně o stávkách a odborech?“

Odpověď: „Myslím, že by se stávkovat nemělo. Za stávkami totiž cítím zvrácený způsob vydírání. V době, kdy tyto radky píšete, se nalezám v Montrealu, které je opravdu chorým městem v chorem kraji, kde jak se zdá, jsou stávky a násilí na denním pořádku.

Podle mého názoru stávky způsobují finanční ztráty jak zaměstnancům, tak i zaměstnavatelům. Místo stávek by měly vzniklé problémy řešit arbitrážní soudy, které by zákonnou cestou upravovaly spory v průmyslu. S několika odborárenskými předáky jsem se v životě setkal, ale spíše bych je označil za

najate zastrašovače. Mam pocit, že každý fadovy odboraf ma z techto nasilniku strach, a pokud by se ke mne nektery z nich jenom približil, uvedomil bych policii. Stejne mam pocit, že odborarske hnuď se provozuje pro užitek svych vudcu. Alespon z toho, co jsem slyšel, vyplyva, že čím více toho odboraršti predaci ziskaji pro sve členy, tim vic si toho narokují pro sebe. Objevují se případy ovlivnovani soudcu, případy, kdy nevinni pracovníci jsou napadani železnými tyčemi. Jak lze za takovycho okolnosti existenci odboru ospravedlnit? Jsem toho názoru, že by odbory stejne tak jako stavky, mely byt postaveny mimo zakon.

Pred mnoha a mnoha lety meli pracující v Anglii system o mnoho lepší, a sice cechy, které pri nich staly. Tvrdím, že všem pracujícím by mely pomahat specializovane cechy a nikoliv odbory. Jinými slovy, jsem zasadne proti odborům.

Zrovna nedavno došlo ke stavce v nemocnici, o niž mi nejeden z mych pratel mezi lekari povedel: »Ale ano, my si uvedomujeme, že behem stavky v dusledku neposkytovani nemocničních služeb zemrelo nekolik lidi. Ale co mužeme delat? Vime o tom, ale pokusime-li se z toho udelat soudni pfípaf, odbory vyzvou lidi ke stavce znovu, a bude to ještě horši.« I ja jsem behem nemocnični stavky potreboval lekarske ošetrení, ale kvuli ni mi hc v nemocnici nemohli poskytnout, takže je možné, že jsem proti takovym stavkarum zaujaty. Stejne však doufam, že jednoho dne pri nejake další stavce na ni doplati nekdo z rodiny stavkujících.¹¹

Otazka: „Nasili ve svete - co si o nem myslite? Co se proti nemu da delat?“

Odpoved: „Nasili ve svete ma opravdu jednoduche vysvedeni. Lidem se vštepuji falešne hodnoty. Naboženstvi upada a lide už neveri v proste věci, jimiž život oplyva. Poslouchaji rozhlas, v televizi se divaji na strašne věci a bulvarni tisk jim predklada krvave podrobnosti. Tak lide stale více upadaji do vlivu rozhlasu, televiznich programu a jsou pochopitelne stimulovani tiskem libujícím si v krvacích. Lide se divaji na televizni program, kde vidí nejaky bajny dum v Hollywoodu a napadne je: »Proč by takovy dum meli mit zrovna oni a pročpak ne ja? I ja bych takovy mel mit. Taky chci Cadillac, obytnou loď, rychlou loď a letadlo.« Začnou byt nespokojeni. Nespokojenost plodi jen další nespokojenost, až se nakonec daji dohromady gangy a začne se loupit, dochazi k unosum lidí a lide se soudi i pro všemožne domnele příčiny. Ted prave se jedna *sportovkyne* soudi se svym klubem o nekolik milionu dolaru. Pomyslete - nekolik milionu dolaru! Vic než kolik by dokazala vydelat za deset životu! Lide však nabyvaji naprosto premrštenou predstavu o vlastní cene. Když se jedna o vznašení požadavku, tak se zda, že milion dolaru v

dnešní dobe skoro nic neznamená. Ale v tom má zase prsty tisk. Ponouká lidi k takovým ztřeštěnostem, protože kdyby lidi takové šílenosti nenapadaly, nebylo by tolik o čem psát. Před lety mi bylo řečeno, že novináři pravdu nechťejí slyšet, že je zajímavá jen to, co si lidé myslí, že by číst měli. Chtěli po mně nějakou senzaci, a řekli, že nevadí, když jim interview neposkytnu, že bude *vysněno*.

Tady je drobný příklad: Minulý týden se v tisku objevila obšírná čítáče, pocházející údajně od jedné Tibetanky. Noviny tvrdily, že jim poskytla interview, v němž prohlásila celou radu neuvěřitelných věcí. Žena si ale stěžovala, že se s žádným novinářem ani nesešla! Vůbec žádný novinář ji neoslovil. K žádnému interview nedošlo, všechno proběhlo v reportérově fantazii. Jelikož jsem se i já stal podobnou obětí, úplně ji verím a zásadně neverím tisku.

Ještě co se násilí týče, je způsobováno nedostatkem rodičovského dozoru. Otcové a matky pracují v továrnách a potom hned pelaši do hospody, vsadit si do loterie, či kamkoliv jinam, zatímco děti - ať už manželské nebo nemanželské — jsou ponechány samy sobě na pospas na ulicích, kde jsou zkaženy těmi silnějšími a většinou horšími druhy, takéž odchovanými tímto divokým proudem.

Znovu zdurazňují, že svět může zachránit jediné náboženství. Lidský tvor podleha upadku a stále méně dokáže rozlišit co je správné a co špatné. I náboženství dnešní doby se opírá o představitele na hlinených nohách, neschopné náboženskou věc hlasat. Místo toho spíš fušují do politiky a pravděpodobně tak získávají i nějaké větší peníze. Kneží by ale měli dělat kneze a dost. Měli by pečovat o lidskou duši a nestarat se o politiku.

Takže na Vaši otázku odpovídám, že nenastane-li navrát k náboženství a neprosadí-li se nekompromisní cenzura sdělovacích prostředků, je stále upadající lidstvo bez šance.“

Otázka: „Co si myslíte o válce ve Vietnamu?“

Odpověď: „Ze srdce bych chtěl Vietnamcům poblahoprat. Mám za to, že je velice zábavné, že ti, jež Američané považovali za ubohé nezdělané a barevné lidičky, dokázali vzdorovat nejdříve síle celé Francie a nyní i veškeré síle Ameriky. Pokud si Vietnamci zachovají dobrou mysl, tak Amerika Vietnam neporazí. K čemu to je shazovat stovky tisíc tun bomb na močály? Způsobí to příšerný blativý strikanec, to je pravda, ale příliš jiné škody to nenadělá. Skutečný druh války je ten, jež vedou Vietnamci, a sice válka partyzánská. Kdyby Vietnamci byli opravdu natolik zvráceni, jak Američané tvrdí, byli by Američany z Vietnamu vyhnáni, jako by jim horelo za patami, protože Američané, jak se zdá, svoje postavení velice zneužívají. Vietnamci se

včnuji svym konkrétnim ukolum ve snaže, aby zeme dal žila tak, jak chtějí oni,
a ne jak chtějí Američané."

7. KAPITOLA

Pan Telka sebou malinko škulbl, když stárec poznamenal: „Tak a je to. Už jsem odpovedel na všechny otázky, které jsem si k zodpovězení vybral.“

Pan Telka se neklidně zavrtil, zašoupal nohama, prohrabl se svými klyháký, načěž utrousil: „Propanakrale, proč si přeče jen neporidíte nějaký koberec? Mne je tu u vás taková zima! Koberce se dají poridit i levně, abyste vedel. Počkejte, poradím Vám, kde byste je sehnal i velice lacino.“

Stárec si povzdechl a opačil: „Vždyd)^ jsem Vám to už vysvedoval, že nevyhledávám žádný prepých, a proto o žádný koberec nestojím.“

Pan Telka se zavrtil znovu a pravil „Co musíme udelat, je, že sem přivedeme televizní štáb a natočíme o Vás nějaký hezoučky film. Všichni Vás chtějí videt v televizi.“

Stárec při těch slovech div že nespádl z postele. „Proboha to ne, nemám o televizi zájem. Na te přiblíble skřince ani na těch tupcích, kteří se na ni divají, mi vůbec nesejde. Jsem přesvedčen, že hned po tisku jako největší prokletí dnešní doby následuje televize. Predstíra, že lidem ukazuje lepši stranky života, ale ve skutečnosti jim přináší jen znepokojení.“

Pan Telka odpovedel: „V tom případě bych sem mohl přijít jen se svou kamerou, osvedením a magnetofonem a Vy byste řekl pouze pár slov. Opravdu jenom pár slov. To by mi velice pomohlo, kdybyste udelal alespon tohle, a nijak by Vás to nezatižilo.“

Stárec se nad tím zamyslel a uvedomil si, že už toho všeho začína mít plné zuby. Zase si jednou připadal jako ten, kdo poda prst, a utrhnou mu celou ruku, ale nakonec přeče jen odpovedel souhlasně: „Tak dobrá. Pod podmínkou, že přijdete pouze Vy sam s kamerou a nahravačem, ale pamatujte si, přivedete-li sem televizní štáb, vůbec Vám neotevru.“

Druhý den kolem prosvištel silný vůz pana Telky, až bylo citit naraz

vzduchové vlny a slyšet hlasité šustění. O pár minut později se přihnal kamennou chodbou, ve tváři namahou celou rudou, ovesněnou kamerami, svědčí a s magnetofonem v ruce. „Už jsem tady, jsem tady!“ prohlásil durazně, jako kdyby to nebylo naprosto zjevné.

Velmi zručně nachystal světla i kameru a uvedl do chodu magnetofon. Vypadal jako ta legendární McNamarova kapela či jako nějaký jednoruký žonglér. Šveda se prudce rozčarovala, a objevila se siamka Kleopatra, jež si ke starci přisedla, aby se také dostala do zaberu. A po slečně Kleopatře byla k debutu ve filmu ženským rukama pristrčena i tlustá kocka Taddy, která nerada vidí kamery a cokoliv dalšího, narušujícího její stálost životního rytmu, sestávajícího se z běžných okolností z jídla a odpočinku a z odpočinku a jídla. Tedy ale tlustá kocka Taddy nemohla odolat pokušení vejít na scénu a stát se součástí filmu.

Starec řekl pár slov anglicky, načech pan Telka konečně odklusal; jako vždycky přitom vypadal, jako by byl na tryskový pohon. Na poněkud otřesenou domácnost se opět snesl mír. Později byl tento film uveden v televizi na francouzském kanálu a opět jenom mimoradně malá skupina učinila mimoradně ošklivá prohlášení. Pan Telka i starý muž začali tonout v zaplavčím dopisu, z nichž přibližně 99 % bylo priznivých a projevujících zájem. Jen jeden — dva lidé s omezeným rozhledem, chtěli začít delat potíže, protože starec promluvil anglicky a ne francouzsky, a prohlásili, že když není ochoten mluvit francouzsky, neměl by se ve francouzsky mluvící televizi objevovat.

Je velká škoda, že francouzští Kanadáni s takovou svěřeností prosazují používání svého jazyka. Na druhou stranu chtějí provozovat obchody, snaží se o obchodování s USA a s dalšími zeměmi, ale kladou si jako podmínku, že americké a ostatní firmy se budou vyjadřovat výhradně ve francouzštině. Můj skromný osobní názor je ten, že francouzština by měla v Kanadě z obchodního styku vymizet, a měla by být uchována pro potěšení té menšiny, která chce nějakou formou francouzštiny dále hovořit. Mám za to, že je-li kdo Kanadán, měl by být Kanáčanem především; a měl by se dorozumívat přirozeným jazykem této země, jímž je angličtina a nehádat si na pseudolingvistu. Přiznávám, že nechovám žádné sympatie k těm francouzským Kanáčanům vyznačujícím se neobyčejně agresivním chováním a nalehavostí, s jakou se nestoudně prosazují bez ohledu na pravdu; a pocítily ostatních.

Situace se rychle zhoršila. Starec začínal mít pocit, že kdykoliv se vypraví ven, za každým sloupem číhá nějaký novinář či někdo podobný a u dveří se objevovalo čím dál tím víc návštěvníků, dožadujících se pod nejpodivnějšími

zaminkami přístupu k Lobsangu Rampovi.

Po radu noci vysedávali dva muži jako kvočny na nízké zídce pod okny starcovy ložnice. Jedné noci se chopili dlouhého tenkého prutu a vytrvale jim začali do okenního skla klepat, aby přivolali jeho pozornost v naději, že ho tak donutí, aby odhrnul zablony a z okna vyhledl ven. Jeden z těch mužů měl přitom neustále připravenou kameru a blesk.

Když tohle nezabralo, pokusili se ho vylakat jinak. Jeden z mužů začal okno oslovovat fotobleskovými žárovkami, zatímco druhý stal připraven s fotoaparátem a bleskem, aby mohl udelet snímek. I to se však minulo účinkem.

Pote novinari vyzkoušeli celou radu drobných triků, aby starce vylakali k oknu, a mohli ho vyfotografovat třeba i v pyžamu, ale nepochodili. Někdy mu do oken nahazeli céle hrsti šterku. Nejdrív se ozvalo čuknutí dvou tři droboučkových kaminku, pak několika dalších a nakonec hodili prudce a s nevšední zúrivosti třeba i celou hrst. Zablona se však nikdy neodhrnula pro radost těmto lidem zásadně nechápajícím, že jsou i jiné způsoby jak se dívat na lidi, než je špehovat oknem. Ve své lačné nalehavosti se zaměřovali stále na jedno okno, přičemž jim uniklo, že tu jsou i okna další, za nimiž žijí lidé v ostatních bytech, kteří mohou podat hlášení o tom, co se před domem děje. Už to všechno začínalo být nesnesitelné. Vyprávět se kamkoliv ven mě uvádělo do nekonečných rozpáku. Vydat se do města znamenalo, že ke mně budou přistupovat a oslovovat mě lidé, že budou pokyvvovat hlavou a usmívat se. Nesmírně trapná byla i cesta taxikem, protože místo aby si každý hleděl svého, stalo se modou starat se o druhé za asistence francouzských novin a televize. Anglické sdělovač prostředky nečinily v tomto smyslu, na rozdíl od francouzských, žádné potíže.

Lidé ukazující si prstem, potrasající hlavou a usmívající se, nechovali v žádném případě zle umysly a nepřátelských tváří byl pouze nepatrný zlomek, možná tak jedno promile, ale takoví lidé pak opravdu vyváděli. Každý z nás má přece právo na soukromí, právo stanout stranou od ostatních. V Montrealu však o soukromí nemohla být ani řeč, jako by člověk žil na vesnici. Stačilo, aby na jednom konci města někdo kychl, a zpráva o tom se donesla na druhý konec téměř drív, nežli ten kychající stihl zavřít ústa.

A tak jsme nakonec dospěli k rozhodnutí, že se rodina odstěhuje z Montrealu a z provincie Quebec vubec. Tato oblast se ukázala být v důsledku francouzského citění nanejvýš nepohostinná a tak bohatá na potíže, jako by si francouzští Kanáčtane nenavist povýšili na konička. Dokonce to někdy vypadalo, že se francouzští Kanadane nenavídí i mezi sebou a možná ještě víc, než nakolik nemají rádi jiné.

A tak se rodinka skladající se ze dvou žen, dvou siamských koček a jednoho invalidního starce, postiženého na tele i na duši, sesedla k poradě o tom, co si počít a kam se přestěhovat. A nejenom to. Bylo nutné vyřešit způsob jak se tam dostat, protože cestovat na dlouhou vzdalenost se siamskými kočkami, nabytkem a člověkem na invalidním vozíku nebylo vůbec jednoduše.

Debaty se protahovala a opakované jsme se k ní vraceli po několika dnech. Prohlíželi jsme mapy a ptali se lidí ze vzdálených míst. Nakonec jsme se rozhodli přestěhovat do Britské Kolumbie, která byla od quebecké provincie a nevládných francouzských Kanadčanů tak daleko, jak jenom bylo možné. Vyskytují se pochopitelně i hodní francouzští Kanadáni, někteří dokonce nadaní, skvělí a šikovní jako výše zmíněný montrealský starosta Drapeau — možná ten nejlepší francouzský Kanadán. Pak je tu i ministerský předseda Trudeau, také francouzský Kanadán. Existují zkratka francouzští Kanadáni a francouzští Kanadáni, z nichž někteří tak hodní nejsou, zatímco jiní jsou naopak vzděláni džendmeny.

Rozeslali jsme dopisy do Viktorie a do Vancouveru v Britské Kolumbii. Hromadku dopisů jsme adresovali zprostředkovatelům pronájmu a další hromadku realitním kancelářím, ale nedostali jsme jednu jedinou odpověď!

Rodina nad podivnost tohoto dení přemýšlela a přemýšlela. Všechny tyto adresy jsme přečte převzali z platných Zlatých stránek telefonního seznamu a do dopisu navíc přiložili i oznamovanou obálku se zpáteční adresou! A přesto nikdo neodpovídal. Až teprve když jsme se do Britské Kolumbie dostali, pochopili jsme proč!

Sestavili jsme tedy plán jiný. Rodina odjede do Vancouveru, a ubytuje se tam v nějakém hotelu nebo penzionu do té doby, než se stihne porozhlednout kolem a nějaké bydlení najít. A tak jsme se spojili s několika vancouverkými hotely, z nichž jsme nakonec vybrali jeden, který se zdal za rozumnou cenu nabízet rozumné ubytování. Přibližně v té době jsme dostali poštou výstřižek z jedné vancouverských novin bez jakéhokoliv doprovodného dopisu. Pouze samotný výstřižek. Tyto noviny otiskly krátký článek o spisovateli Lobsangu Rampovi — autorovi *Třetího oka*, v němž stalo, že se stěhuje do Kitsilany u Vancouveru, kde žijí hippies. To rodinné plány rozvratilo, a rozhodli jsme se, že Kitsilanu se každopádně vyhneme už proto, že tisk ohlašoval, že právě tam se stěhujeme. V té době jsme navíc neměli ani to nejmenší tušení, kde vlastně zmíněná Kitsilana leží!

Přípravy na stěhování pozvolna pokračovaly. Nakonec jsme vypověděli nájem a celá rodina se přesunula do bytu pro hosty, zatímco její nabytek se balil a nakladal, aby byl silniční dopravou převezen cestou teme? 5 000

kilometru dlouhou přes Ontario, Winnipeg, přes oblast prerie, Skalistými horami až na druhou stranu do Vancouveru, kde jsme doufali, že se nám podari už poněkolicke začít znovu.

Začal jsem pracovat na této knížce, již jsem dal název *Svetio svicky*, ale i toto psaní jsem potom dočasně prerušil. V bytě pro hosty se psát nedalo. Uprostřed příprav na cestu, vstříc tak černej a nejisté budoucnosti, víc opravdu nešlo zvladnout.

Stafec se posouval sem a tam v pojízdném křesle, od souseda k sousedu a loučil se s ostatními najemníky. Obyvatele vedlejších bytů byli slušní lidé, hledeli si svého a ukazali, že koneckoncu i v Montrealu žijí hodní lidé. Loučení zahrnovalo i pár francouzských Kanadanů, které jsme pozvali do Vancouveru, kam mohou přijet kdykoliv a viděcky budou našimi vítanými hosty.

Stafec na pojízdném křesle naposled vyjel ven, nahoru k Labyrintu a přes most vedoucí k areálu *Clovek a jeho svet*, ale i na této poslední projížďce se vyskytly problémy s lidmi. Uhanějící auta s prudkým zaskřípením brzd zastavovala v okamžiku, kdy jejich posádka starce poznala. Lidé sahalí po fotoaparátech, a stafec se prodíral dal jen s největšími obtížemi, zatímco posádka vozu se pokoušela zabrat ho zblízka. Elektricky poháněný pojízdný vozík je však mnohem ovladatelnější než auto, a tak se lovci fotografií museli nakonec pfece jen obejit bez nich. Jste jednou se stafec vrátil na pozemek domu kde bydlel, vyjel až na rampu Plazy a odtud tech pár zbyvajících kroku do bytu pro hosty.

„Ja už ven do toho blázince nepojedu,“ sdelil stafec ustarané rodině po návratu do bytu. „Pofad na me dorazí zastupcy lidí, že nemam vtefinu klidu.“ Odvrátil se a v mysli mu vytanula přihoda, která se odehrala před několika mesici, když jste všude ležely spousty sněhu a dostat se přes větrem ošlehané cesty bylo svízelné. Tehdy podnikl stafec jednu ze svých vzácných projíždek o šamote a pokusil se přejet přes rampu s gumovým povrchem k Plaze. Na rampě to ale klouzalo a invalidní vozík ve smyku stále proklouzával zpátky do sněhové zaveje na jejím dolním konci.

Nahodě na Plaze se te scene z plná hrdla smáli čtyři mladí francouzští Kanadane. Pošklebovali se a očividně meli naramnou legraci z pohledu na chromého starce, snažícího se nějak protlouci životem a jednou za čas se take podívat ven. Když videli, jak zapolí s kluzkým povrchem rampy, a nedokáže s vozíkem vyjet nahoru, smáli se jako blázni. Po chvíli, když už se pozorováním tohoto zápasu unavili, prostě jen sebehii postranním schody dolu, skočili do auta a odburaceli pryč, až se jim za protačejícím se zadními koly zdvihla oblaka sněhu. Pochazeli z jedné velice známé francouzsko-

kanadske rodiny.

Nadešel čas, kdy pominuly veškeré důvody setrvat dál v bytě pro hosty i v Montrealu samém. Jednoho časně ráno se proto objevil vůz taxislužby Murray-Hill a obě ženy, obě siamské kočky i stafec do něj nastoupili. Kufr i pojízdné křeslo jim naložili do dalšího auta a vyrazili směrem k montreal skému letišti. Po všelijakých zpožděních, byrokratických průtazích a podobně, stanuli konečně na palubě letadla. Letěli rovnou do Vancouver s mezipřistáním ve Winnipegu, jenž připomíná nějaké ztracené místo steji na straži uprostřed nicoty. Nasledoval přelet Skalitých hor, které \ srovnání s Himalajemi vypadaly jako pupínky. Na druhé straně pohybu začalo letadlo zahý klesat, vzápětí na to se ozvalo zarachocení vysouvání podvozku, a poté se objevilo vancouverské letiště Sea Island. Letadlo z; kroužilo, kleslo, zvuk motoru se změnil a okamžik na to už pneumatiky! zaskřípením dosedly na ranvej. Letadlo jste kousek ujíždělo po přístavu draže, a nakonec se natočilo tak, že se zastavilo bokem k letištní budově.

Rodina se postavila na ztuhlé nohy, nemotorně se vyhrabala z letadla a nasedla do dalšího taxiku, který ji odvezl do blízkého hotelu.

Mimochodem, za takových okolností být postiženým na vozíku je di celá záležitost. Někdy má slušná letecká společnost k dispozici zvedací zařízení které cestujícího vyzdvihne do letadla. Někdy se ale stává, že letecká společnost oznámí, že není k přepravě postižených vybavena, a pak to invalidi< musí zvládnout, jak nejlepe umí. Skutek se nějak rozumně po schodích není pro částečně ochrnutého člověka vždycky snadné. Jedna z mých n< št'astnějších vzpomínek se pojí ke městu Saint John v Novém Brunšviku kdy jsem se po cestě vlakem měl dostat z místního nádraží do hotelu A miral Beatty. Ukázalo se, že jediným možným dopravním prostředkem nakladni auto na převoz ryb. Řidičův pomocník, tedy zavozník, se proje jako vyjimečně zdvořilý a ohleduplný muž. Staral se o mě, jako bych byl jel zářobaný strýček. Dojel jsem na vozíku až ke zdvižné ploše na zadní naklad ku, kde onen zavozník s úzkostlivou pečlivostí zajistil, abych byl v bezpečí a aby pojízdné křeslo bylo zajištěno brzdami a dalšími prostředky. Zatím hydraulické zařízení zvedalo zadní partii vozu, po celou dobu vozík drž a mohu říci, že to byl ten nejbezpečnější *vzestup*, jakého se mi kdy dostalo Ten muž, o němž bohužel nevím, jak se jmenuje, byl skutečný džentlmt

Přistěhování se do hotelu proběhlo docela příjemně. Nebyl od letiště příliš vzdálen a byl zbrusu nový, lepe řečeno, dokončovací stavební práce stále ještě probíhaly. Rodina prošla dlouhou chodbou a vstoupila do výtahu. Slečna Kleo po celou dobu dávala k dobru hlasitě poznámky, jak velmi se jí to mlsto líbí, a jaká to bude zábava prozkoumávat všechny ty hotelové pachtý a výhledy. Je

velkou zastankynl hoteloveho bydlenl. Vyzkoušela si ho už ve Fort Erie v Ontariu, pak žila v hotelu v ontarijskem Prescottu, a teď mela pomerne dlouhy čas prožlt v tomto mimoradne prljemnem hotelu ve *Svatem Janu* v Novem Brunšviku. Slečna Kleopatra a slečna Tadalinka jsou tudlž velice zkušenými hotelovými hosty a zvlášte Kleo oplyva ctnostl, již se mnoha lidem nedostava. Když zjistl, že nejake počnanl je u lidl nepopularni, už vlckrat to neudela. Nerozdrapava bytove zarizenl a mlsto toho uživa vlastnl škrabacel podložku. Proto se na tyto kočičel lidičky nikdy v žadnem hotelu neobjevila jedina stlžnost. Pokažde je všude zvali, aby *se vrátily a zustaly jeste dele*.

Vytah klouzave zastavil, my jsme vystoupili a vykročili smerem k apartma, protože tohle byl jeden z hotelu, který je mel, zatlmco Slečny Kleo a Tadalinka zkoumaly, na co přišly, a všechno hlasite komentovaly. Apartma se skladalo ze tri mlstnostl a ony preblhaly z jedne do druhe, chodily po nabytku, prolezaly pod postelemi a rozvinuly takovou patracel akci, že by ji posvetil i sam Sherlock Holmes!

Dobrodružstvím pro ne bylo i jidlo, nový hotelový zrlzenec a odlišne zvyklosti, protože stafec upoutany na pojłzadne kreslo v rušných jldelnach nemel šanci. Vždycky se našel nějaký nemotora, který mu do kresla vrazil. Delo se to nafad.

V hotelu se rozsvltila sveda a udoll ve tvaru mlsy, predstavujcel Britskou Kolumbií ohraničenou kanadskými Skalistými horami, se začalo plnit tmou. Nad vrcholky hor pferavalo ještě hodne sveda, jlmž nyní problemse kovalo mnoho barev. Dole ve vancouversem udoll padala trna, lepe řečeno soumrak. Po čele delce silnice vinoucel se za oknem žhnula nazelenala sveda sodikových vybojek, která se nahrivala či cosi podobneho, drlve než se rozsvlula do plne slly. Velkomestem proudil pouličnl provoz.

Pout' toho dne byla vysilujcel. Urazit téměř pet tisíc kilometru v pozici idealni k vyvolanl kreči, provazených mnoha a mnoha problémy a obavami, nebylo pro upevnenl zdraví zrovna to prave, tím mene pro ustavenl vnitrnho miru. Rodina šla proto brzy spat, lepe řečeno - čela rodina ne. Slečny Kleo a Tadalinka stale ještě slldily kolem, čmouchaly pod dvermi a naslouchaly všem divným zvukum hoteloveho života, jako byla chuze nočnlch svetaku, pohybujldch se občasn krokem ponekud vratkym.

Rano se rozednilo velice časně. Rodil se nadherny den se slunným počasím, nikde ani stopy po jediném mračku, a v teto oblasti pochopitelne i beze snehu. Podnebí tu bylo skvele. Starec se posadil na posteli a pohledl z okna ven na silnici. Pohybovala se po ní pekna šnura aut a byla tam i policie. Uchopil proto dalekohled, aby zjistil, co se tam deje. Za okamžik mu svitlo.

Kanadska jízdní policie už zase chytala fidiče do pastí příliš vysoké rychlosti. Starec už ve Vancouveru byl před dvanácti lety, a tenkrát se rozhodl, že se sem neodstěhuje právě kvůli přílišné zlosti policie. Tehdy byl ubytován v hotelu Vancouver, a když se tam díval z okna, viděl, jak policie bez přestání všude hlídkuje, připevňuje lističky na zaparkovaná auta, a obtěžuje fidiče. Sledoval toto deni dva až tři dny a nabyl přesvědčení, že zdejší policie je mimofakně hrubá. Proto teh zhruba dvanáct let vzdoroval myšlence usadit se v Britské Kolumbii. Když tef z hotelového okna sledoval policii na koních, jak vyvádí stejným způsobem, a delo se to den za dnem, tak dlouho jak jen se stavec díval, všechny ty názory lidí se mu vracely na mysl. Vzpomněl si na všechny ty dopisy upozorňující, jak nepřijemně se vancouverská policie chová. Jedna žena mu napsala asi toto: „Zminujete se, že montrealská policie nechce, abyste chodil ven, ale jen počkejte. Pokuc někdy zavítate do Vancouveru, tamejší policie nebude temer chtít, abyste vůbec dychal.“

Mezitím nastal čas snídane. Slečna Kleo už rejdila kolem a ujišťoval; se, že všechno je, jak ma byt, protože ona je siamka s vysoce ukaznoui myslí, a za co je zodpovědna, to bere opravdu velice važně. Vždycky se mus přesvědčit, že všichni jsou v poradku, a teprve potom se usadí u jídla. Tlust: kočka Taddy, važící temer dvojnásobek toho co slečna Kleo, pochopitelní myslí nejdrív ze všeho na jídlo.

Po snídani sjel stavec v doprovodu dalšího členu rodiny dolu do hotelov« haly pro noviny. Hned padl do rany jedne žene, která ho poznala, a přestoži se jí snažil ignorovat, byla neodbytna. Vtom si ho všiml další člověk a další takže se dal na ustup, a na pojízdnem kresle se vrátil zpátky do hotelových« apartma se zjištěním, že ani tady mu nekyne klid. UlehI tedy na lužko a začeti se do novin, zatímco další dve členky rodiny se vydaly ven *na lov* Jedna se vypravila na všechny adresy, na než rozeslali dopisy, zatímco druh; vyrazila jenom tak naslepo zkusit štěstí.

Jak se dlouhe ranni hodiny vlekly, stavec a slečny Kleo a Taddy poseda vali v hotelovém pokoji. Venku hrmel pouliční provoz dany nepřetržitým proudením z mesta a do mesta. Ti, kdo odsloužili noční smenu se vracel domu do různých částí kraje, zatímco ti, kdo šli na ranni, se zase valil do mesta, jako by tady vzdalenost nehrála žádnou roli. Stačí pomyslet n jednoho zdejšího taxikafe, jenž denne cestou do prace ujede přes šedesá kilometru a zpátky totež, a přesto se domníva, že vydelava!

Nastal čas obeda a take minul; teprve brzy pote se jedna po druhé objevily chybející členky rodiny, a každá měla k vypravení žalostny příběh.

„Ano,“ pravila jedna, „všichni dopisy dostali, ale protože ze zásady neberou do bytu žádná domácí zvířata, není možné si od nich nic pronajmout. To

bylo také důvodem toho, že se neobežovali ani odpovědet. Nemají vůbec nic vhodného, protože nikde neberou zvířata."

Druhá měla příběh podobně truchlivý: „Zavítala jsem do nejruznějších částí i podivných míst, a snažila se něco vhodného najít, ale všude mě odbyli, že nepřijímají domácí zvířata. Radili, ať se jich zbavíme, že nás pak vezmou."

Podnebí i ovzduší Vancouveru je opravdu velice příjemné. Je to moc hezké místo k žití, s krásnými parky, nádhernými výhledy do kraje, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu to vypadá, že tu vládne nenávist k domácím zvířatům. Proč jen jsou ti lidé tak krutí, nedosáhli snad jste lidské úrovně? Vzdýf k čemu tolik nenávisti vůči těm malým lidičkám, kteří jsou velice často nesrovnatelně hodnější, a chovají se lépe než lidé, kteří jim upírají i právo na životní prostor.

Rodina zvažovala situaci, patrала dál, ale pokaždé narazila na tutež odpověď: žádná domácí zvířata! Jedna žena, s níž se náhodou rodina dala do řeči v nákupní zóně, jí potvrdila: „Ano, máte pravdu, tady domácí zvířata nechteji. Já jsem se nejdřív musela zbavit kočky, než mi byl vůbec kdo ochoten pronajmout byt. Až když jsem jí dala pryč, sehnala jsem jednopokojový byt.“

Rodina se ovšem v žádném případě neminila Kleopatry a Tadalinky *zbavit*, protože obě jsou civilizované a inteligentní. Jsou to rozhodně osobnosti. Vzhledem ke zjištěné situaci se rodina posleze rozhodla takto: jelikož Vancouver je tak mimorádně nepohostinný, odstěhují se někam jinam, kde podnebí třeba nebude tak mírné, zato však lidé laskavější.

Obyvatele Vancouveru působí dojmem, že se všude cpou dopředu, do každého strkají, a mají pocit, že mohou oslovit kohokoliv. Starec se vypravil do nákupní zóny a během půl hodiny ho třikrát velice drže oslovili prehnane bujari, exaltovaní lidé. Avšak jedna z perel jeho vancouverských setkání přišla den nato.

Starec sedel v pojízdném křesle v nákupní zóně a čekal na další členku rodiny, která nakupovala. Přihopsal k němu nějaký mladík a až těsně před ním prudce zabrzdil. „Nazdarek!“ zvolal, „já Vás znám. Já mám Vaš obrazek.“

„Tak to má spousta lidí,“ poznamenal starec poněkud nevrle.

„To ano, ale to, co mám já, je velice nevěšední obrazek. Je to fotka, na níž jste s jedním mým kamarádem.“

Po těch slovech se starcův zájem trochu zvýšil. Co to může být za úžasnou fotografii s nějakým přítelem? Proto opáčil: „Rikáte moji fotografii s Vaším přítelem? Kdopak to může být?“ Mladík se olízl a zatvářil se zkušene. Dodal: „Ach, já o Vás vím všechno. Na te vaši fotce, co mám, držíte memu při telí

ruku kolem ramen. Je to z Anglie, focene letos.“

Starec překvapením z pojízdného křesla divže nevypadl. Odpověděl: „Ale jeminanku to snad ne! Ja jsem v Anglii letos vůbec nebyl. Za posledních patnáct let jsem se tam ani neukazal.“

Mladík se na něj podíval, smutně potrasl hlavou a pravil: „Vy určité nemluvíte pravdu. Jaky máte důvod mi něco zatajovat? Ja tu fotku mám, je porizena v Anglii v srpnu 1972 a držíte na ni memu příteli paži kolem ramen.“

„Ale vždyť Vam to povídám,“ odpověděl mu starec, „že jsem v Anglii nebyl už dobrých patnáct let. Asi si me s někým pletete.“

Mladík podezíravě zavrtel hlavou a zeptal se: „Jste přečte Lobsang Rampa, že ano?“

Starec pochopitelně svoji totožnost přiznal, načech neznamy vítězoslavně zvolal: „No tak vidíte, že jste musel v srpnu 1972 být v Anglii, protože ja mám fotografii, která to dokazuje.“ Při těch slovech se otočil a odcházel, potrasaje hlavou. I starý muž sedící na invalidním vozíku potrasl hlavou.

Tihle podvodníci - to je k nevíře! Starec se v Anglii neobjevil už dlouhá leta a navíc ani není ten druh člověka, který se nechává fotografovat s rukou ovinutou kolem něčího ramene! Ale mělo být ještě hur! Přistoupila k němu další osoba a prohlásila: „Je, ja jsem Vas videla v televizi! Byla jsem před několika týdny v Baltimoru a tam jsem Vas videla v nějakém zábavním programu.“

Starec opačil: „Tam jste me tedy rozhodně videt nemohla, protože ja jsem se žádného televizního pořadu neúčastnil.“

Žena však trvala na svém: „Ale uváděli tam přečte vaše jméno.“ Pak se na vterinu zamyslela a dodala: „Víte, že ale teď vypadáte jinak? To musím přiznat, že ano. Nejspíš jste v současné době churavejší. Ten člověk ale měl vaše jméno, a mne se opravdu nezda, že by po světě chodilo mnoho lidí, kteří se jmenují Utery Lobsang Rampa. Ne, byl jste to přečte jen Vy!“ zvolala žena.

„Vyskytl se ještě další případ; někdo napsal, že když se doma dívali na torontský televizní kanál, tak tam vystoupil muž, který tvrdil, že jste ho navštívil u nich doma a předpověděl, že jeho žena je těhotná. Byla to skutečně pravda, ale oni to dosud nevěděli! Předpověděl jste o tomto dítěti další podrobnosti - a opravdu jste se trefil. Ten muž říkal, že Vas zna dobře.“ Muj úžas nebral konce, protože jsem žádné žene těhotenství nepředpověděl. To přečte není na mne, abych něco takového komukoliv sděloval. Je to vskutku až k nevíře, kolik duševně vyšinutých lidí, kteří se sami na nic zvláštního nevzmohou, prostě jen jde a napodobí někoho, kdo má jakési jméno. Poslední dobou se skutečně roztrhl pytel s lidmi, kteří se za me vydávají, či kteří tvrdí,

že jsou mi duverní pratele a tak podobně.

Když jsem byl v Prescottu, dostal jsem dopis od ženy z Montrealu, v němž me oslovovala *manželi*, a čím jsem čed dal, tím více jsem žasl, protože mi tím dopisem davala na srozuměnou, že jsem otcem jejího dítěte. Udajně — vyhradně podle ní - jsem se s ní stykal v astralu a udelal, co je třeba, aby se dostavil takovýto požadovaný výsledek. A tak tato žena tvrdila, že jsem astrálním otcem jejího dosud nenarozeného syna. No, to jsem koukal jak blažen! Na to jsem si teď vzpomněl proto, že právě před několika týdny jsem znovu dostal dopis od nějaké ženy z Anglie, která se rovněž domnívá, že jsem otcem jejího dítěte, bez ohledu na to, že pobývám téměř 10 000 km od ní a do Anglie jsem nezavítal už patnáct let. Bud' mám nepředstavitelné tělesné schopnosti, nebo tu došlo k nějaké pozoruhodně dlouhé časové prodlevě. Mam dojem, že ubohe chore myslí si zřejmě dokáží představit cokoliv. Uvádím to však proto, abyste si mohli udělat představu, jací lidé občas obtěžují nebohe spisovatele. Říkám si, že nejspíš takový římsko-katolický knez, který je svobodný, ale má titul *otce*, cití někdy něco podobného jako já. Zenaty není, a přesto ho oslovují *otče*, ačkoliv na takové poslání zřejmě nikdy ani nepřemýšlel.

Bylo však třeba pokračovat v pátrání a najít nové místo k žití. Jak to však zřídit? Hotelové účty rychle narůstají, a aby si člověk mohl dovolit bydlet v hotelu coby host delší dobu, to by musel mít Rockefellerovy příjmy.

A tak se hledalo dále a odeslaly se další dopisy. Jeden z nich odešel na adresu kanceláře, jež přislíbujíc zaručeně nalezt vhodné ubytování. Odpověď přišla velice rychle: „Já Vás, pane doktore Rampo, znám, a velice rád bych Vás poznal blíže. Nemohu Vám sice zajistit žádný byt, protože máte domácí zvířata, ale rozhodně za Vami chci přijet a seznámit se s Vámi.“

Rodina se posléze přestěhovala blíže k centru v naději, že tam bude jaksí víc ve středu dení a osobní kontakty jí spíše umožní nějaké bydlení najít. Tam se ubytovala opět v dalším hotelu, který jí alespoň na čas přijal i s kočkami.

Protože všechno nasvědčovalo tomu, že se vše poradně protáhne, na stole se znovu objevil vybalený psací stroj a začala vznikat další část této knihy *Svetio svíčky*. Vrat' me se tedy k její problematice a otázkám matoucím tolik lidí.

Starec sedel pred neubyvající hromadou dopisu. Nahle po jednom sahl. Ozvalo se šustění papíru a pote kratke zachichotani. „Hej,“ zvolal, „poslechnete si, co stojí v dopise, který jsem prave otevrel.“ A začai čist.

„Byl to jeden z tech pronajatych letu z Los Angeles do Londyna. Skupina turistu mela vykonat prohlidku historických míst v Londyne i po Anglii. Letadlo pristalo a zajezd začai. Skupina nastoupila do objednaného autobusu, který zamířil k místu zvanému Runymede, významnému nikoliv pouze pro dejiny Anglie, ale pro svetovou historii, protože odtud se již pred staletími začala širit do sveta svoboda.

Pruvodce se postavil pred skupinu amerických turistu v šortkách, ovešenou fotoaparaty a se sovima očima ze velkými skly bryli a pronesl: »Tady damy a panove, se nalezame na opravdu významném místě, nebot' zde byla v roce 1215 podepsana Magna Charta2.« Jedna tlusta vystředne oblečens žena se podívala na hodinky a rozmrzele si odfrkla: »To je k vzteku, zmeškal jsme to o dvacet minut!«

Od veselí k melancholii však vede jen krat'oučka cesta. Tady zrovň; máme osobu, které největší starost dela — smrt. Cítuji:

„Často pišete o smrti a o radosti, kterou v ni nalezaji ti, kterým se podari uniknout težkostí pozemského života, ale nikdy nemáte ani slůvků utechy pro nas, kdo tady zastavame. Což takhle poradit nam něco v knížce již prave pišete, pro období truchlení, a jak se s nim vyrovnat? S temi, kdo: odešli, je pak už všechno v poradku, ale o neco menč je to v poradku pro ty, kdo zastavaji. Takže povedel byste nam neco o zarmutku?“

2 velka listina svobod, kterou vymohli angličti baroni na králi Johnovi; byla zpečetžn 15. června 1215 v Runymede - pozn. prekl.

Velice rad, to je docela pelená otázka. Smrt a hore, jež s sebou přináší, jsou naprosto špatně chápány a nesprávně vykládány. Prakticky každý člověk takovým procesem prošel, ať už to byla ztráta milovaného dítěte, partnera nebo někoho jiného z rodiny. Zarmutek je opravdu strašlivá věc, a pokud se někdo v těchto emocích ještě *zabydli*, může ho to i velmi konkrétním způsobem poškodit. Lide by si měli uvědomit, že způsob vypořádání se s takovou situací tak, aby to odpovídalo normám dnešní společnosti, není vždycky ten nejlepší. Například starí Čínané mívají ve zvyku se od srdce smát (byl to takový pseudosmích), když mluvili o smrti někoho milovaného. Nedokázali prostě vydržet představu, že by se navenek projevíli emočně, že by dali světu najevo žal. Proto si v takové situaci nasazovali masku zcela umele lehkovážnosti.

Bolest, kterou nám způsobuje ztráta někoho blízkého, je vskutku bez hranic a takový zarmutek nebere konce. Ulevu přináší pouze čas. Ten jediný to dokáže. Čas vylečí všechno, odplaví i bolest zarmutku a jednou ukončí i potíže této neukázněné planety, ba i sám život.

Jedním z největších prokletí současného moderního života je postoj pracovníků pohřební služby, kteří se bezpochyby z čisté obchodních důvodů snaží předstírat, že dráhy zesnulé v podstatě ani nezemřel, že spíše jenom tak nějak usnul. Proto zesnulým ličidly oživují tváře, ondulují jim mrtvé vlasy a nebožtíkově tělo i vypodloží, jenom aby to vypadalo, že si ten člověk na satenovém polštářku vlastně jen zdriml.

Zda se, že v dnešní době vládně takové kolektivní spiknutí na zastírání žalu, jako by na tom, že člověk projeví cit nad ztrátou milovaného, bylo něco nesmírně hanebného.

Když někdo například odjede na dlouhou cestu na druhý konec světa, stále je tady nádeje, že se vrátí. Pokud však umře, tak z této planety odchází, a je krajně nepravděpodobné, že by se navrátil zpátky. Zarmutek bývá často podbarven i výrazným nepřátelstvím — zašti pramenící z toho, že si ten člověk klidně zemřel a zanechal nás tady samotné. Jenom se nad tím zamyslete. Já vím, že se to zda být iracionální. To je pravda, ale přece jen existuje jakási podvedoma zášť vůči mrtvým. Často se k tomu ještě přidá i pocit viny. Bylo v našich silách udělat toho pro třpícího víc? Dokázali bychom mu tím život zachránit? Mohli jsme mu nějak ulehčit strádání? Pokud v nás nebožtík vyvolává vyčítky svědomí, často vůči němu začneme cítit odpor. Když nás jeho smrt do tohoto zpytování uvrhne, objeví se sklon hledat viníka a zvažovat, co ještě dalšího se pro něj dalo učinit, jakož i myšlenky typu „jak jen mi to mohl udělat a z mého života takhle odejít?“

Zaměstnanci pohřebních služeb v nastolování hry na spídko mrtvech zacházejí až do krajnosti. Falsují hodnoty, protože podle mého názoru je velice škodlivé tělo nějak nepřirozeně stylizovat. Je to nedůstojné vůči smrti jako

takove, snažit se podsunout dojem, že nekdo vlastne jen spi Meli bychom přijmout za vlastní nove pojeti smrti. Společnost by mek venovat prostředky na vyzkum smrti a učít lidi, že zarmutek je prirodzeny že je zcela na miste, a že je to bezpečnostni pojistka umožňující potlačenyn citum odplynout, aniž by napachaly škody.

Velkolepi lide jako například Winston Churchill se nebali ronit slzy když je k tomu okolnosti opravnovaly. Rika se, že Winston Churchill, si nezdrahal rozplakat zmožen emoci nebo žalem, a o to většim byl človekem

Otazka zní, jak lze pomoci človeku sužovanemu žalem nad ztrátou part nera nebo člena rodiny — a nepodlehne v teto souvislosti žádnemi pokrytectvi o *drahem zesnulem*, protože mladi si velice často naopak od dychnou, když jejich stary a protivny pribuzny zemre. Za svoji ulevu se ali stydí, a tak začnou fečnit o *drahem zesnulem*.

Jako prvni je treba pohlednout do tvafe skutečnosti, že nekdo zemre a nezastirat si, že tecf to bude jine. K tomu všemu se jeste přida i byro krađe, necitlivi urednici budou požadovat podepsani všelijakych dokladi a bezcitni statni urednici budou chtít urvat podil z jakéhokoliv pripadnehi dedictvi. Človeku, který nekoho ztratil umrtim, mužeme velice pomoct tím, že ho vyslechneme, že ho nechame mluvit a budeme naslouchat, ab se ze sveho zarmutku vypovidal, aby promluvil i o minulosti. To z nej žt odplavi a na druhe strane se bude citit volneji i zesnuly.

Je opravdu zasadni, aby se človeku podala pomocna ruka k prekonar zarmutku, protože nechat ho truchlit o šamote neni spravne. Nechat h rmoutit se s upjatou, važnou tvari, která okolnimu svetu žádné hnutí mys neprozrazuje, vede k tomu, že toto podačene hore se projevi nekde jinde. J to jako parni kotel, který take nelze prehrat více, než kolik je pojistny ver til schopen ochranit. Jinak nekde neco nakonec praskne. Člověk zmožen zarmutkem udržovanym trvale pod pokličkou, muže pozdeji onemocm vtedy, važnými strevními poruchami ale treba i artritidou. V krajnich pr padech - a ja zrovna mam dva sousedy tohoto typu - se muže objev schizofrenie. Například mlada žena, které zdanlive nic nechybi a vypač velmi vyrovnane, se muže v dusledku umrti nekoho z rodiny uplne zhroi tit. Propukne u ni duševni porucha, začne se podoukat sem tam duchei nepřitomna, zasmušila a špinava. Takove věci se stavaji, ale nedely by s kdyby lide vic porozumeli podstate žalu a kdyby sousede pomohli tin že postiženého nechaji vymluvit a tiše ho vyslechnou s tím, že se ome jenom na pritakani a podobne projevy učasti, projevene v prihodnych chvilich.

Kolikrat už člověk slyšel truchlici osobu narikat: „Kdybych se jen byl zachoval jinak, tak s nami mohl byt dodneška!“ V jinych pripadech truchlici osoba zase o nebožtiku mluvi exaltovane asi v tom smyslu: „*Proc* jenom zemrel

a zanechal me tady, *co* ja si tecf počnu?“

Jednim z nejhoršich rysu smutečního obradu je smuteční proslov, kdy nekdo prednese na adresu zesnuleho celou zaplavu nesmyslných chvalo- zpevu. Posluchač z nich ziska dojem, že *co* svet svetem stojí, nezemrel jeden jediný zly člověk. Pozustali najdou nekoho, kdo vystoupí s celou radou lži o tom, jaky ten zesnulý byl dobrak a jaka to pro *cele* okoli bude přišerna ztrata. Ale to je škodlive, abyste vedeli, protože to vede truchlici pozustale k pocitu, že přišli o nekoho mnohem skvelejšího, než jaky ve skutečnosti byl.

Casto se take stavaji pripady, že manžel ztrati manželku treba pri porodu. Takovy muž - nyní otec - citi vůči ubohemu nevinnemu miminku neličenou zašť za to, že svym nešetným narozením privodilo matce smrt. Takže tu máme zničeneho otce a hned na počátku životní cesty i zničené dite. Kež by si lidé dokazali ujasnit pojetí života.

A *co* je to vlastně zarmutek? Casto je to jen sobectví a odpor proti jakékoli změně. Lidé nemají trvale změny rádi, takže když nekdo zemře — což je změna opravdu definitivní a výrazná, vyvolava to odpor a zašť.

Meli byste postupovat nasledujícím způsobem: pomocí truchlicimu tím, že ho budete povzbuzovat, aby se vypovídal, a pokud plače, tak tím lepe. Plačem se emoce uvolnují a člověk se uchrání před nebezpečím duševní ujmy. K takovému člověku byste měli promlouvat laskavě, ale pevným hlasem a ubezpečovat ho, a *i* klidně plače, a hlavne *ai*; svoje pocity nepodačuje. Měli byste připomenout, že ačkoliv je tato ztrata bolestná, za čas *i* on sam pfejde na druhou stranu opony oddelujících nežitky žijící na tomto svete od těch živých na onom. A jste-li dobrými psychology, a temi nejlepšími jsou ti z lidu a nikoliv ti z ordinací a pracoven takzvaných profesionalů, můžete vykonat velký kus práce ve prospěch těch, kdo vaši pomoc potřebují.

V této souvislosti chci ještě zduraznit, že zatímco je správně lidi povzbuzovat, aby dali zarmutku průchod a vyplavili ho ze sebe, není správně je nechat, aby smutek pestovali dál a dál, protože takové truchlení jim jenom škodí. Po čase to už není skutečný zarmutek, nýbrž sebelitost a *v* te není žádoucí se vyžívat.

Když už jsme u tohoto tematu, mám tady další dopis, který s tím predešlým užce souvisí: „Když můj otec umíral, přihodila se neslychaná věc. Má dcera, právě osmnáctiletá, se natahla na pohovku a — vite, *co* udelala? — *Mezitím co můj otec umíral, ona usnulajako pafez!* To jí *v* životě neprominu!“

Tak poslyšte, měli bychom mít na paměti, že odstup určití lidé, kteří jsou pomocníky těch, kteří přechazejí na druhou stranu. A tito lidé, bez ohledu na věk a společenské postavení, mají schopnost umírajícím pomáhat přestoupit do nového života, podobně jako porodní asistentka umí dítěti dopomoci k narození a oddělení se od matky. Porodní asistentka musí být poradně vzhuru, zatímco

takovyto *pomočnik* naopak musí jakoby usnout, protože musí z hmotného tela prestoupit do astrálního. Proto Vaše dcera v tomto prípade neudelala to, že by jenom tak bezstarostne usnula, nyrž použila svou schopnost vystoupit z tela a pomocí dedčkoví v prechodu do noveho života.

O smrti se da mluvit velmi obširne. Například v dobach Atlantidy a Lemurie bylo určite množství tel trvale uchovavano v chladu. Byla to tela mrtva, lepe řečeno mrtva jen zdanlive. Ve skutečnosti to byla tela „neob-sazena¹, jež byla stale pripravena pro případ, že bude nektery Zahradnik Zeme telo rychle potřebovat, aby se objevil mezi lidmi v človeči podobě. To byly první případy *cestovani v case*, neboť Zahradnici Zeme, kteři jsou vševědouci a všemocni, musejí cestovat po různých planetach a stykat se s různými bytostmi. Proto ta potřeba určiteho množství tel, do nichž lze dle potřeby vstoupit touto cestou. Nemusi to nutne byt totež co transmigrace, neboť pfi ni bytost vstupuje do tela na zaklade zvláštního rozhodnutí a povolení, a zustava v tomto tele až do konce sveho pozemského života. Naproti tomu Zahradnik Zeme muže do tela vstoupit, po určitou dobu se v nem pohybovat, jak potřebuje, a posleze telo zas opustit. Vypada to uplne stejne, jako když si človek pronajme vuz, vykona potřebnou cestu a potom ho zase vrati do pujčovny. Kež bychom mohli založit cestovní kancelaf postavenou na tomto principu.

Nyni venujme par slov starnuti. Je to veskrze odpudivy proces, pusobici na kohokoliv z nas, bez ohledu na to, jak silne se tuto nepřijemnou skutečnost snažime popřít, bez ohledu na to, kolik pudru a ličidel si dopřejeme, bez ohledu na to, jak usilovne se pokoušime se obelhat. Proste nadejde čas, kdy se jednoho dne rano vzbudime a zjistime, že nam nejak začínají vrzat klouby a že už nevstavame s tou lehkostí jako doposud. A tak dospějeme k nevyhnutelnému zaveru, že starneme.

Když lide starnou, lepe řečeno, když už jednou zestarli, zda se, že jejich chatrani začne postupovat pomerne rychle, ale to je ostatne přirozene, že? *At* už si myslite cokoliv, lide jsou pouhými květinami nadvčdomi. A květy jsou pouhými nástroji, jejichž účelem je upoutat pozornost k semenu. Lide v tom smyslu jsou jenom květy oplývající semeny k zajištění pokračování rodu a rasy. Od ženy se očekava, že bude pro muže pritažлива, aby z jejich nasledneho spojení a určitých procesu, k nimž pritom dochazi, vyšlo pokračování a šíření jejich druhu. Koneckoncu ukolem muže a žen je i zajištění teto navaznosti tak, aby se lide stale učili a učili. Když však podle zakladních, čiste přirodních zakonu, plolení a rození potomku už není vzhledem k věku biologicky možné, nepřetržava ani žádná skutečná potřeba, aby byli dal živi. Když lide presahnou vek, kdy mohou přispět ke zrození dalších lidských bytosti, jejich poslání z vyhradne hmotného pohledu končí.

V pradavných dobách, kedy bola lidska rasa ešte mlada, se lide dožívali třiced až čtyřiceti let. A když pak starnutim pozbyli plodnosti, umirali. Bylo to opravdu jako u kvetin, jako když vyroste rostlina, pozdeji vykvetete, a v kvetu se objeví semena. Za nejaky čas potom takova kvetina opada, uvadne a odumira. Naplnila sve poslani vytvořit použitelna, klíčiva semena. Když je tento ukol splnen, duvod k její další existenci pomine. Podobne to byvalo i s lidmi.

Ale takzvana veda delku života prodloužila v nekterych pripadech až na dvojnásobek či trojnásobek toho, co byvalo bežne v onech prastarych dobách. Lide se však dal honi za iluzi mladi, neboť v nich pretrvava genetička pamet! minulosti, kdy je človek bez schopnosti plodit, už nepoužitelny. Proto se lide pachtí za falešnym mladim, o němž se snaží presvedčit i svoje okoli, jako by chteli rici: ano, stale jeste jsem schopen plodit a rodit potomky. A mají pocit, že tuto skutečnost pokladají za odvodněni, za ospravedlneni toho, že ještě žiji. Velice dobre patrne je to z životnich príbehu hollywoodskych filmovych hvězd. Tu nejaky chlapik tvrdí, že je »ten nejvetší ploditel děti«, jaky kdy existoval, a tamhle zas nějaka přitrouble vyhlížející filmova herečka s poprsim zrejme chirurgicky upravenym prohlašuje, že ona je tim nejvřším sexualnim symbolem všech dob. Jaka ubohost! Vždyť to, na čem jedine zaleží, je mysl a duše a ne kousky masa zahalující kostm naši telesne schranky.

V dobách pradavných ras tedy lide umirali mladi, až na par vzacnych vyjimek starcu, umyslne ponechanych Zahradniky Zeme, aby ostatnim byli učitelí a širiteli vedeni nahromadeneho za více než bežnou delku tehdejšího života. Ale moda současně doby vedoucí ženy k tomu, aby se upravovaly tak, že se samy sobě nakonec už vubec nepodobají, obsahuje i určité ospravedlneni, ktere znamena, že se ženy stale ještě chtějí uplatnit na poli (nebo bychom meli říct na posteli?) sexu. Když však lide spíš dokazali byt sami sebou a *vypadat na svůj vek*, byli by mnohem štěstnější. Bylo by mene nervovych potíží a panovalo by mene nepratelství ze strany jiných vekovych skupin.

Ačkoliv to zní smutně, možná že vinu za tento hrozny upadek, do nehož lidstvo zabředlo, nesou prave Zahradnici Zeme. Když je zahrada, at' už sebekrasnější, zanedbavana príliš dlouho, protože zahradnik je pryč, potom zdegeneruje a všechno *zplant*. Lide se opravdu rapidně zhoršili, jen co je pravda, a nemají ani jasno o svem povodu. Vubec nechapou, proč by se meli zajímat o věci jak materialni, tak i metafyzické. Nedokáží postrehnout vzajemne souvislosti. Vidi jen lidske telo, ale už nevnímají duši, a tak mají vetší sklon brat v uvalu pouze hmotne lidske telo. A presto se křesťane modlí a uctívají svatou Trojici, jež za dlouhou epochu křesťanství vesla ve znamost jako Otec — Syn a Duch svaty. Tato Trojice ve skutečnosti predstavuje nadvedomi - což je Duch svaty, astralni podobu jako prostřednika a třeti prvek, jimž je čiste hmotne telo,

pusobici na tomto svete.

Hmotne telo je na tomto svete jako nadenik, vykonavajici zde težkou praci za učelem pochopeni naročnych lekci, které by nedotknutelnejši nadvedomi nevydrželo. Podobne mužeme konstatovat, že neotesany divoch vydrži vetši davku mučeni nežli vysoce vytribeny džendmen. lelesne tyrani tedy stojí na nejnižšim žebričku, ale tento vysoce oduševnelý džendmen by na rozdíl od divocha odolal mnohem vetši davce duševnich šoku. Lide by si meli uvedomit, že existuji v podstate tri prvky: hmotny, kterynn je pozemske telo, astralni a tfetim je nadvedomi. Ve skutečnosti existuje devet odlišnych stupnu jdoucich od hmotneho k astralnimu, ale to v tute chvíli není důležité, neboč se projevují v odlišnych dimenzich. Není to totiž snadne diskutovat v trojrozmernem svete o zaležitostech byti ve svete devitirozmernem.

A abych vas popled ještě vic — na jiných urovnich byti existuje ještě vk než devet rozlišovacich stupnu. Pokud jste je nekdy navštívili - ja ano - vite, že můžete pridat ještě nekolik nul.

Dostal jsem dopis od kfest'anskeho farare, který ma veliky strach, ab] jeho jméno nebylo nikde uvedeno. Boji se natolik, že ho pro jistotu ani ne uvadí. Na nešteti pro něj mi dopis napsal na vlastní hlavičkovy papír, který v okamžiku rozřití osd popsal z druhé, neoznačene strany. Použil prosti čistý list, jehož druhá strana nese fararovo plné jméno a adresu. Nevadí, ni« z toho neuvěřejním, ale povim vam toto: lidi s naboženským presvědčením mi piše spousta. Patri mezi ne nekolik biskupu a dopisují si i s jedním kardi nálem, jenž shodou okolnosti hluboce, opravdu hluboce mou práci schva luje. Škoda, že jeho prohlášení v tom smyslu nemohu odevzdat tisku. To b bylo zajímavé, že? Pak je tu další džentlmen v knežském rouchu, člen radu Jezuitu a jeden z jeho nejvyššich predstavitelu. Vyučuje další jezuity vyššich stupnu. Všichni uto lidé s mým dllem souhlasí a všichni mi piší, a bez obav uvadí sva jména a adresy, vedomi si toho, že bych nikdy tato jména a adresy neuvěřejnil, leda na žádost anebo se svolením osoby, již se to tyka. Ne každý ma zájem o pozornost veřejnosti. Ja jsem zrovna jedním z nich.

Vraťme se zpátky k našemu oštychavému farari. Piše mi roztomily dopis, takové provolání hrůzy a užasu nad tím, že lidé přeče nemohou mým knihám verit, a sděluje mi, že katolička církev verici učí, že v hodine smrti křesťan, lepe řečeno katolický kfesťan odloží telo a Buh mu dá nové — duchovní. Vyrozumivám, že se pak všichni společně dají do zpevu *haleluja*, brnkají na harfy a lelkuji po astrální krajině. Dobrá, každý ma svou vlastní vim, ale v podstate je to totéž, o čem hovorím ja. Umírající lidé pochopitelne hmotné telo opouštějí, ale není jim za to dáno nějaké telo duchovní. Oni už totiž mají telo astrální.

Je to opravdu škoda, že se tento ctihodný otec domníva, že zůstal ano-

nymním pisatelem, protože bych mu byl rad odpověděl a sdělil, že to není pravda, že lidé svým knihám neverí. Za posledních šestnáct let jsem nedostal více než čtyři až pět dopisů skutečně urážlivých, vyjadřujících pochyby a tak podobně. Uložil jsem si je do svého — jak bychom to tak nazvali — Černého muzea. Jsou to však pouze vylevy choromyslných. Jeden člověk mi třeba napsal, že mě Bůh zabije jednou ranou, ale pokud bych mu poukázal určitou peněžní částku, tak by zaridil, aby to Bůh nedělal. Zadne peníze jsem pochopitelně neposlal a pofad jsem tady.

Další *dama* mi napsala velice rozhořčený dopis, v němž mi vyčítá, že jsem psal o pokoutních léčitelích a podobných. Ličí mi divy, jakých dosáhla, jak vylečila rakovinu a podle všeho (nestojí mi za to ani to overovat) sebrala lidi téměř hrobníkovi z lopaty. Nyní mi ovšem rozhněvané píše, že jakmile si lidé přečli moje knížky, jejich platicích zakazníku drasticky ubylo. Obvinila mě, že jí připravuji o vydělky. Zabavne, že?

Take jsem před časem dostal dopis od jednoho černošského džendmena, který mi píše za sebe i za svého kamaráda. Sděljuje mi, že by mě rádi navšdvili, protože by se oba chtěli stát lékaři. Proto se rozhodli obraut se na mě, abych jim poslal letenky první třídy a dostatečnou peněžní částku, aby se mohli po USA trochu porozhlednout, než se rozhodnou, kde se usadí. Pisatel mi dale vysveduje, že až se rozhodnou kde žít, měl bych jim oběma začít platit studia a veškeré životní naklady po dobu pěti let; pokud se ale rozhodnou specializovat se, tak ještě dele. Velice jasne vyjadruje presvedčeni, že mi to nikdy nebudou schopni vradt, ale s neochvejnou jistotou me ubezpečuje, že se po cely zbytek meho života za me budou každý den modlit.

Pochopitelně jsem byl dojat při pomýšlení, jak se za mě tito černošští džentlmeni budou horoucně modlit, pokud je obdarují tisíci a tisíci liber z pouhé lasky k nim. Moje dojetí však nebylo dostatečné k tomu, abych zaplatil jedinou penci. V dnešní době jsem navíc nucen obrátit každou minci v ruce dvakrát, a mrzí mě, že neovladám umění jak žít z *rosy a zpisni*. V Kanadě stejně tak jako všude jinde na světě vláda bohužel nerada vidí lidi, kteří si peníze sami tisknou či raží. V tom si každá vláda chce udržet monopol a sama hledí skrz prsty na kohokoliv, kdo v čemkoliv monopol má. Takže to dopadlo tak, že barevní džentlmeni zastavají dal bez lékařského vzdělání, zatímco já jdu životem s nedotčeným svědomím, alespoň co se týče padelání peněz.

Nyní se musíme vrátit k našim dotazům. Svým způsobem můžou vy, kteří mi píšete dopisy, rozptýlujete. Vidíte, jak se pak nechám zlákat některými do- tazy obzvláště kuriozními a neodolám, abych se k nim nevyjadril. Nicméně - zpět k otázkám:

Nejake pani z Indie vrta hlavou nasledujici vec: „Ma snad amniovy vak —

blana, již jsou nekteří novorozenci obaleni jeste při porodu — pro dane dítě nějaký metafyzicky nebo esotericky význam?“

„Ne, neznamená to vůbec nic, asi tak jako fakt, jestli se někdo narodí černovlasý, plavý či zrzavý. Je to prostě jen něco individuálního, ale žádným způsobem to neukazuje na zvýšené schopnosti mimosmyslového vnímání nebo na duchovní sílu. Některé lidi jsou názoru opačného, ale jedná se opravdu jenom o poveru dřívejších porodních bab, stejně tak jako jiní lidé zase věří tomu, že černá kočka přináší smůlu, pokud nám taková prebehne přes cestu o půlnoci za bezměsíčné noci. Mimochodem mi není ani jasné, jak by za takovýchto okolností člověk rozlišil, zdali je kočka opravdu černá. Jiní lidé se naopak domnívají, že když taková kočka prebehne člověku přes cestu za výše zmíněných podmínek, přináší to štěstí. A tak se tedy věci mají. Pokud ještě máte pochyby, vezměte penci, o níž jsem mluvil dříve, rozhodnete se, která strana co znamená, pak minci vyhoďte do vzduchu, a dávejte pozor, co vám padne. Já zkrátka tvrdím, že amniotický vak žádný význam nemá.“

A tady je další otázka: „Pro většinu svízelných situací, jež nás na tělesné úrovni ovlivňují, jako je rakovina, chudoba, slepota atd., už byl vytvořen nějaký fond, kam mohou lidé přispívat, aby napomohli řešení nejruznějších aspektů těchto problémů. Je možné založit takový fond, který by napomáhal kauzám, jako je vaše?“

„Proboha ne, milá paní! Takový nápad je jako naplnění do atomových bomb! Pokud by něco takového opravdu vzniklo, tisk by záhy vyrukoval s tvrzením, že sahám k vykořisťování veřejnosti, nebo že jsem defraudant či nějaký podobný nesmysl.“

Před časem jsem dostal podnět založit nadaci, měla byt dobročinná, ale popravdě řečeno, takovéto nápady mě vůbec nelákají, protože přespříliš »kultu« ma nadace umožňující jim akrobatickým způsobem se vyhnout placení daní z přijatých peněz, a zároveň je opravňující k tomu, aby si sami mezi sebou vyplaceli velice vysoké platy za *odborné služby*, ať už se za tím skrývá cokoli. Já se chovám poctivě, politovanihodným způsobem poctivě, a proto k těmto nadacím cítím instinktivní odpor. Prilís mnoho se jich vydává za něco, čím nejsou.

Proto stále tvrdím, že pokud někomu opravdu velmi záleží na tom přispět na výzkum aury nebo podobných jevů, které mě dychtivě zajímají, mohou venovat dar, chtějí-li. Musí to ale zásadně vyplynout z jejich vlastního rozhodnutí.“

Další otázka vás možná vyvede z míry. Zní takto: „V souvislosti s taj-čí v titulu *Moudrost předku* uvádíte, že čínští mudrci tuto disciplínu používají, aby obrátili pozornost k tomu, do čeho se po odchodu z tohoto světa vracíme. Je to vrcholné stadium, neboli konec veškerého vtělení. Je to splnění s vlastním

nadvedomim a stav, jenž na tomto svete lze prirovnat jenom k blaženosti. Mohl byste o tom povedet nieco bližšieho? Napríklad to, jesdi i v dnešni dobe taj-či muže nejak prispet k našemu osvíceni a jaky je jeho povud?“

Ale vždyt' prave o techto zakonitostech hovorum ve všech svych knížkach! Když rento svet opustime, ocitame se hned o kruček bliže k »domovu«. Každý postup z jedne urovne byti do druhe — a tedy vyšši — prinaši vetši radost, či jak to nazývá tazatel — blaženost. Dokud se jeste pohybuje po nizkych evolučnich stupnich, na každem z nich nas čeka tvrda drina s pomerne nizkou odmenou. Čim ale stoupame vyše, tim vetši máme zodpovednost, tim mene manualni prace, a tim jsou nam umožnony vyšši aspirace. Muže se vam napríklad stat, že na tomto svete pracujete s krumpa-čem a lopatou pro *slavu bozi*. Na těžke fyzicke dfine neni nic zahanbujiciho. Nebudete ale určite pobirat stejnou mzdu jako reditel společnosti, ktera vas zamestnava. Budete vykonavat těžkou práci za malo peněz, zaroven ale i s nizkym stupnem zodpovednosti, zatimco ten chudak ve vycpanem kresle, bere sice vysoký plat a nijak se nenadre, zato však zodpovednosti ma tolik, že mu to k onemocneni žaludečnimi vtedy uplne postači. Takže čim postoupíte vyš, tim mene telesne prace budete nuceni vykonavat, ale o to vetši potešeni vam bude pusobit prace vykonavana dobre, a dm vetši radost podtlte, dm více toho vykonate ku pomoci druhym. Tim jak stoupame stale vyš a vyš, dospejeme nakonec treba až do devitirozmerneho stadia byti, kde vladne takovy stupen blaženosti, že na to ve slovníku trirozmerneho sveta ani neexistuje srozumitelny popis. Je to jako — mohu-li to vubec vyslovit — laska. Na tomto svete se s nastupem krest'anskych praktik zakažu pojem laska pomichal s pojmem sex, na než se tu pohlíži jako na cosi, o čem se nemluvi, jako na cosi *nečisteho*. Je tedy marne se pokoušet vysvetlit človeku brodicimu se pomyslým močalem neresti, jak vypada laska a sex v devitirozmernem svete. Na takove sdeleni nam praste chybeji slova, a presto musi dojit k takovemu spojeni vysoce vyvinutych duši, abychom mohli poznat, co je to skutečna radost, blaženost, vytrženi, štesti a tak dale.

A jestli taj-či muže i v dnešni dobe nejak prispet k našemu osvíceni? Nuže, žijeme v období vlady Kali, kdy pomyslne kyvadlo klesa dolu a všehnc se bude ještě dal o hodne zhoršovad, než se to zase o hodne zlepši. Stale ještě pokračujeme v padu do hlubin. A teprve až klesneme uplne na dno odrazime se od nej opet vzhuru a budeme stoupat, dokud nedosahneme stavu vytrženi v pozemskych pomerech. V tu dobu tu samozrejme vy an ja davno nebudeme. Dostane se nam zasloužene odmeny o mnoho stolet drive. Mužeme si však zajistit místo na stezce stoupajici vzhuru, budeme-l za všech okolnosti mit na pameti: „Čin druhym to, co bys chtel, aby on činili tobe.“ A tak se ocitnete z dosahu veku Kali a na ceste k taj-či.

Tecf znovu obratime pozornost k otazce svctu. Tady mi nekolik otazel posila jakasi hrabenka. Takze, racili byste nekolik dotazu od ni? Tady j< prvni z nich:

„Kdyz je stvoren nový svet, jsou stvoreni i jeho obyvatel, a to tak, ab; odpovidali jeho životnim podminkam. Jsou i jejich duše nove stvoreni nebo v te dobe už existuji?“

Kdyz dojde ke vzniku noveho sveta, bytosti, které ho osidli, už existuji
Predstavte si to nasledujicim zpusobem:

New York je pfehidnen, lidi tam žije už prespriUš a hrozi, že se začne nedo stavat jidla, elektriny i vody, a že zkratka postupne začne chybět všechnc Proto se nekde poblíž, dejme tomu v Zapadnim Chesteru postavi nov satelitni mesto či mestečko, čtvř, nocleharna a tak podobne. Dav lidi s prestehuje do Zapadniho Chesteru, zridi tam obchody a zajisti další občan skou vybavenost. A je to ve skutečnosti takovy nový svet, takže když nov svet vznikne, znamena to, že nektery ze starych svetu je prelidnen nebi se rozpada. Vždyt' Slunce je koneckoncu jen pouhou atomovou bateri

a prestože nam muže pripadat stare čele miliony let, podle určitých jinych časovych meritek, je to jen pouhe mžiknuu oka.

Pripada vam to těžko pochopitelne? Vezmete tedy do ruky zapalku a uvedomte si, jak je v neživem prostoru pouhym kusem nežive hmoty. Kdyz ji škrtnete o zapalnou plošku krabičky od sirek, vzplane. Z jejího horicího povrchu se začnou oddelovat a padat do prostoru všemožne druhy horicích časteček. Vzhledem k tomu, že budou mnohonasobne menši, začnou se ochlazovat mnohem drive. Presto však budou dal zahrivany šlehajicimi plameny, a to tak dlouho, dokud zstanou v tesne blizkosti hlavičky sirky. Vzplanuti zažihane zapalky netrva dele než jednu nebo dve vteriny nebo dokonce jeste mene, že? A predstavte si, že takove Slunce dava vzniknout malým planetam, jako když od zapalky odletavaji drobne častečky a na nich se začina rodit život, život sam o sobe. A když se plamen centralniho Slunce (zapalkove hlavičky) začina vyčerpavat, nastava postupne odumirani života, až zbude jen vyhorely oharek. A timto procesem prochazeji i planety. Nam, na techto častečkach žijicim, lepe řečeno žijicim na jedne z nich, to pripada, že planety existuji po miliony let, zatímco bytostem, prihlížejicim zpovzdali, to pripadne, že pozoruji proces nahleho vzníceni hlavičky sirky, horeni a posleze uhasinani.

Otazka čislo dve: „Pokud jsou tyto duše tvoreny nove, jak daleko pokračuje množeni? Jak velký je vesmir, který nas obklopuje? Kde končí?“

Touto otazkou se dostivame na pole relativity. Prostor je ve skutečnosti bez hranic. Uvedomme si, že tu jde nejen o prostornost triroznmernou, ale o dimenze všeho druhu, jakož i o realitu rozmery postradajici. Na tomto svete nas různé

rozměry omezují, vezmeme si jako příklad skutečnost, že ja se nalezám v pokoji ohraničeném čtyřmi stěnami, střeou (naštěstí!) a takéž podlahou. Když v tomto pokoji pobývám a dveře jsou zavřené, nemohu vyjít ven, aniž bych je otevřel. Pokud by sem ovšem chtel vstoupit někdo přicházející ze čtyřrozmerneho světa, jehož nazveme duch, tak by to pro něj nepředstavovalo žádný problém, nebo? molekuly zdi by vůči němu byly rozmístěny natolik řídké, že by se jimi duch jednoduše protáhl a vůbec by mu to nevadilo. Funguje to podobně jako u ledu, který je tvrdou a pevnou hmotou. Lidé žijící ve světě z ledu, by rovněž neměli žádnou představu o tom, jak by jejich duše měly vypadat. Kdybychom ale kus ledu »zabili«, jeho vibrační kmitočet bychom tím pozmenili, protože smrt vibrační kmitočet mení. Takže tento led, který „zabijeme“, se promění ve vodu, což je látka úplně jiná než led. Voda teče a přijímá tvar nádoby, v níž H se nachází. Chceme-li se ovšem dopatrat »duše« ledu, vodu zahřejme, čímž ■ její vibrační kmitočet zvýšíme ještě více a objeví se para - tedy skupenství plynné. V tom smyslu můžeme tedy lidské tělo přirovnat k ledu. Bez vahání jistě každý uzná, že další stupeň, tedy proměnu ledu na vodu lze přirovnat k situaci, kdy vycházíme z tela hmotného, vstupujeme do tela astrálního a astralem se vznášíme, jako kdybychom proudili. Za skupenstvím tekutým se jako další nachází stav vodní páry. Proto nemůžeme protlačit kus ledu hmotou zdanlivě pevnou, jako je třeba sávy papír, ale vodu bychom skrze něj dostali. A ještě snazším způsobem se může sem tam pohybovat para.

Tady jasné vidíte, že molekuly ledu, vody i páry se liší. Jak postupujeme od skupenství ledu výše, jsou čím dál tím rozptýlenější. Totež se děje s lidským tělem a duší.

Otázka číslo tři: „Učí nás, že náš Stvořitel je jediným Bohem. Stojí v čele celého stvoření skutečně jedna jediná bytost, nebo se spíše jedna 0 vládnoucí skupinu, jež naše *veškerenstvo* řídí?“

Takovato otázka o boží jednotě opravdu patří k těm nejošemetnějším. V podstatě se ptáte, jestli v čele celého stvoření stojí jediná entita. Podívejte se na to následujícím způsobem: jste lidská bytost a jako taková byste měla mít tělo složené z hlavy, nohou, rukou a několika dalších drobností rozložených na příslušných místech. Z toho všeho se skládáte — vy — jen vaše osoba. Vaše ruce, nohy, kolena, vaše *všchno*, tento celek tvoří a zároveň všechny tyto části na sobě vzájemně zavísejí. Pochopitelně byste se obešli

1 bez ruky nebo bez nohy, ale neobešli byste se bez hlavy, ačkoliv v dnešní době to vypadá, že většina lidí se o to pokouší. Bůh je však entitou zahrnující veškeré galaxie, jichž existují celé miliardy — každá z nich tvoří součást vesmíru a jako taková představuje podstatnou část základního „božství“.

Otázka číslo čtyři: „Pote co postoupíme z tohoto světa výše, budou naše duše

žit naveky? Presvedčil jste me o tom, že po mnoha odžitych životech prestoupime do lepších míst. Kolika svety musime vlastne uspešne projit a co se s nami nakonec stane?"

Ano, naše *duše* budou žit tak dlouho jako sam *Buh*, protože ony samy, naše nadvedomi a tak dale jsou vlastne současti božího tkaniva. Když se pichnete o špendlik a pak si ho z roztreseneho tela vytahnete, bude vam špendlik pripadat uplne čistý a prostý čehokoliv, ale položíte-li ho pod velice silný mikroskop, můžete zpozorovat treba jen jednu jedinou, osamelou molekulu, jak na vas zvětšovacím sklem mikroskopu mava. A takova jedna opuštěna molekula můžete byt prave vy — ve vztahu k Bohu.

Otazka číslo pet: „Byla jsem vychovana jako katolička a vychodila jsem klášterní školu. O letech, kdy byl Ježíš nezvestný, nas toho tam učili velice malo. Studoval během tech roku opravdu v Asii? V tolika knihach se o tom uvadí tolik rozdílných tvrzení. Pokud v Asii stravil všechna ta leta, tak se

mu to, co se tam naučil, muselo Ubit. Čele me chapani jeho osobnosti se pochopitelne zmenilo, když jsem viru začala prožívat skutečne hloubeji, což však s určitým konkrétním náboženstvím nema nic společného. Zase se vam ozvu — brzy.“

Ptam se sam sebe, zda toto poslední prohlášení „zase se vam ozvu - brzy“ mam chapat jako slib nebo hrozbu. V tom bych si mel udelat jasno, nicmene

Ano, člověk Ježíš putoval poušti, čímž se rozumi oblast sveta, která nespada do okruhu jeho nejbližšího působíšte nebo do blízkosti jeho rodište. Ježíš procestoval Indii, Čínu a Tibet, ostatne take většina puvodního křesťanského náboženství je smesicí vychodních náboženství, jež byla usporadana, prepracovana a ušita na miru lidem zapadní mentality.

Ježíš byl s tím, co na Vychode zjistil, zrejme opravdu velice spokojen, když i podle novinového článku, který jsem drive zminil, se odebral do Japonska, místo aby se nechal ukřižovat!

Když se muž Ježíš z čest opet vratil, jeste jednou se odebral na odlehle místo, kde ho nerušili žádní zvedavci a tam ze sveho hmotného tela vystoupil a odešel jinam. Do prazdneho tela vstoupila jina vesmírna bytost, jak bylo pfedem dohodnuto. Clovček Ježíš tedy prenechal svoje telo duchu Kristovu, který ho prevzal a stal se oním *Kristem*. Jedna se tedy o běžnou transmigraci a o nic vic.

Zda se, že tolika lidem čini potíže jev transmigrace pochopit, ačkoliv Kristus o nem učil. Hlasal i prevtelovani, a pokud si nekdo přečte bibli s myslí skutečne otevrenou, všechno to pochopi. Je take treba, aby čtenar bible vzal v potaz nezvratný fakt, že dnešní bible už není tou, kterou byvala

původně, ani tou, jakou být měla. Prošla radou překladu — překladu těchto překladů, překladů zkrslujících a překrucujících původní znení a to v dscích odlišných vydáních. Hlava církve navíc občas oznámí, že to a to se už dal neda hlasat. Pak se podrbe na hlavě a vyrukuje s něčím jiným, co se ma vyučovat namísto původní verouky. Na bibli bychom proto meli pohlízet jako na *obecnou politickou linii*, spíše než jako na doslovný popis jedne udalosti za druhou, jak se opravdu staly. Je to kniha pomerne dobra, ale při čtení knihy tak stare a tak velmi odlišné od původní planované koncepce, se musíte fídit zdravým rozumem.

9. KAPITOLA

„Poslyšte!“ vykrikla na me slova z jednoho dopisu. „Jak je to možné, že vy, který se už tak dlouho zabýváte výzkumem aury, si nikdy od tisku nevysloužíte žádnou pochvalu?“

Starec zamýšleně vylovil z velké obalky novinový výstrižek, pocházející z jakýchsi novin zvaných *Narodní badatel* (*The National Enquirer*) ze 24. zari 1972, v němž nějaký chlapík horlivě chvalí Rusy za jejich usilovné studium aury.

Dale pak tvrdí, že rostliny *vedi*, kdy se chystá změna počasí. Samozřejmě, že to *vedi*. I ja to tvrdím už radu roku.

Článek dale obsahuje konstatování hole skutečnosti, že Sověti mají před Spojenými Státy mnohaletý předstih ve výzkumu telepatie a mimosmyslového vnímání vůbec, jakož i v oblasti pfevahy mysli nad hmotou a podobně, který už nemusíme vůbec dohonit.

Uchvatně barevné záběry lidské aury, kterou Rusové nafilmovali, pouze dokreslují, jak daleko už pokročili.

I ja se podobnou činností zabývám po dlouhá leta. Proto jsem si zjistil 0 tomto autorovi i výše zminěném článku co nejvíce podrobnosti. Pak jsem mu napsal dopis a přiložil pár svých knížek. Po pravdě jsem mu sdělil

1 to, jak jsem se o něm dozvedel, včetně skutečnosti, že v Rusku na lidi hluboce zapůsobila má knížka *Škola esoteriky*, a dala podnět k dalekosáhlým výzkumům. Me knížky se tam vyskytují v hojném množství a z pokyní a rad, které v nich dávám, dokaží Rusové načerpat hodně užítku.

Je opravdu velice potešitelné, že Rusové dělají pokroky. Proč se všal s troškou duvery nepristoupí k výzkumu i zde? Někdy mám úplně dojem, že lidé se mohou zbláznit radostí, když se ruským komunistům podari nec(po nekom napodobit, a přitom zjistit, že to opravdu funguje. Tecf jsem všal kanadským občanem a shledávám, že i v této zemi platí: *nikdo není doma prorok em!* Zjišťuji,

že pasaže z mych knih jsou všemožně citovány, ba jsou při tom leckdy i překrucovány, a to bez jediné stopy po sluvku - dekuji - vyjádřením mne, autorovi. Ale takový už je běh života. Existuje další kniha, vynášející do nebes ruskou *vidu*, a to, co zminuji výše, se týká i jí. Obrátil jsem se i na tyto autory dopisem, a přidal pár podrobností, ale ani oni neměli trochu te zdvorilosti, aby vůbec odpověděli, nerkuli aby podekovali. Dospel jsem k závěru, že nejspíš musím být tak trochu prostoduchý, že každému, kdo mi pošle nějaký výstrižek či cosi podobného, odepišu, a vyjadrím podekovaní. Mimochodem potvrdili mi to i lidé sami, že jsem blažen, že se trapím s tolika dopisy. Ale to nevadí, třeba to někomu pomůže. Chci ale připomenout, že Rusové nemají na výzkum aury monopol. Sice se zdá, že mají monopol finanční, což může výzkum velice podpořit, a mohou i bezplatně získat vybavení, ale přesto se mnohy slibný objev ukáže být *dítětem, které se narodí mrtvé*. K tomuto závěru postupně dospívám. K zachycení aury totiž nestačí *telefon do nebe* a dobře technické vybavení, protože cesta, po níž se Rusové vydali, je zatím nepřívětivá ke skutečné auri, nýbrž odhalila jen její spodní eterický obal. Nepronikli dosud ke skutečné podstatě věci, ale časem se jim to podarí i muže!

Další dopis obsahuje tuto otázku: „Je to pravda, že většina velkých vůdců světa jsou původem kupci? A pokud ano, tak proč tomu tak je?“

Ano, v zásadě můžeme říci, že to je pravda. Da se to vyjádřit tak, že většina jich je *nizkého původu*, a je k tomu i zvláštní důvod. Zahradníci Země jsou totiž toho názoru, že ti, kdož sem přicházejí lidstvu na pomoc, musí být s převážnou většinou lidské společnosti v kontaktu. Pokud se však člověk narodí jako kral, potom se za běžných okolností styká pouze s lidmi těšícími se rovněž společenskému postavení krále, prince či vedou.

Ježíš byl synem těsare. Možná že těsarské náčinní vzal parkrát do ruky i on sám, ale nikde se nerika, že by těsarem byl on rovněž, nýbrž jen to, že byl těsarovým synem. Mohamed, patrici rovněž k významným lidem, byl arabský kupce, a když dospěl do věku čtyřiceti let, začal dostávat od *poslu* všelijaké druhy zpráv a vzkazů. Obsah jejich pokynů ho přimel k tomu, že dal dohromady muslimské náboženství a napsal korán.

A což teprve Mojžíš - pouhy nalezenec bez domova, jenž měl to štěstí či smůlu, že byl vyloven princeznou, ale šlo o to, že i nadále zůstával nalezcem bez domova a zdanlivě *obyčejným ilovekem*.

Gautama byl sice princem, lepe řečeno, vstoupil do života jako princ, zahy však zjistil, že coby princ se vůbec nedostane do styku s normálními lidmi. Proto se své vznešené kasty zřekl, a odebral se do divočiny, daleko od houfo svých manželek, které docela vyvadely, že přišly o manžela. Ale navzdory silnému nátlaku a snahám ho přesvědčit, aby od této volby ustoupil, odešel Gautama do

ustrani divočiny jako chudy a pokorný člověk a stal se Buddhou - zakladatelem buddhismu. Aby se vůbec dokazal přiblížit obyčejným lidem, kteří jeho pomoc potřebovali nejvíce, musel se nejprve vzdát vysokého společenského stavu a zřít se bohatství.

Následující otázce uprimně řečeno nerozumím přesně ani já sám. Zní takto: „Existuje nějaké absolutně působící rekneme někde mezi sedmou a devátou dimenzí?“

Tato otázka mi opravdu není úplně jasná, především co se týče smyslu slova *absolutně*. Nejsem si jistý, zdali tím tazatel míní Boha, a pokud ano, tak odpověď zní *ne*. Dokonce i sami manuové postupují do dimenzí daleko vyšších nežli je devata. Například manuové, jejichž působení si člověk může uvědomit, když se rozhlíží po tomto pozemském světě, jsou rovněž loutkami manuovského nadvedomi.

A tady máme další otázku: „Jak bytost stoupa po vyvojevém žebříčku stále výš a výš, ubývají úměrně tomu i zákony usměrnující její život?“

Ano, v zásadě to tak je, protože zákony mají ve skutečnosti za účel usměrnovat lidské masy. Často se ovšem stává, že určitý zákon, nanejvýš prospěšný pro společnost jako celek, napáchá nesmírnou nespravedlnost na nějakém jednotlivém chudákově. Zákony ovšem nelze vytvářet na míru každého jednotlivého člověka. Musí znít tak, aby dokazaly zahrnout co největší počet lidí, na než se jejich diktát má vztahovat.

Pokud jste čedí formula? k danovému priznání na rok 1972, tak určité víte, co dm myslím. Pokyny k vyplnění tohoto zatraceného lejstra jsou tak absolutně nesrozumitelné, že mi při nejlepší vůli nedávají žádný smysl, a obávám se, že takových nešťácníků, jako jsem já bude mnohem víc. Vraťme se však k naší otázce. Ano — čím výš bytost na vyvojevém žebříčku postoupí, čím méně má zapotřebí stereotypních zákonů, aby regulovaly její chování. Když už člověk dospeje na úroveň bytí dost vysokou, insunktivně ví, co dělat a co nedělat, a nemá zapotřebí nefunkčních služeb zákonodárců, aby ho svázali byrokracií a zmafili cokoliv, čeho se snaží dosáhnout.

Otázka: „Začně to být snazší a snazší vyvíjet se do vyšších úrovní bytí úměrně tomu, jak člověk vyvojevě stoupa vzhůru?“

Víte, řekl bych, že to je relativní. Je potřeba mít na paměti, že čím výš člověk vystoupí, tím může spadnout do větší hloubky. Abych mohl na tuto otázku odpovědět, musím se vrátit k příkladu školní třídy.

Když chodí dítě do školy, je vedeno k tomu, aby se učilo, aby si co nejvíce zapamatovalo a vstřebalo co největší množství poznatků. Když takové dítě školu vyhodí a vstoupí do nějakého běžného zaměstnání, třeba úřednického nebo nějakého podobného, začne zapomínat a vyjde ze cviku, takže když je pak po

uplynul nekolika let znovu postaveno do situace, kdy se musi k učenì vratit, jde mu to velice těžce a trpì.

Chodì-li vřak dite do řkoly a bez preruřeni prejde ze zakladni řkoly na stredni a odsud na vysokou řkolu, treba na lekarskou nebo na pravnickou fakultu, pak je takove dite, mezitim dorostle do mladeho dospelého človeka, natolik zvykle se učit, že čím víc se studiu venuje, tím mu pripada snazši a snazši. A proto mužeme očekìvat, že človek, který se dlevedome a nepre- tržìte vyvíjí — aniž by sklouzaval zpět — že takovy človek se bude povznařet snaže než ti, kteři stoupají *co noha nohu mine*. Pokud ovšem takovy človek šlapne vedle a v evolučním postupu se zastavì, muže klesnout i nazpatek, muže se vydat řpatnym smerem a svuj evoluční naskok ztratit. Až se pak zase vratì, bude se svoji latku muset naučit znovu. Tehdy si uvedomì, že mu studium jde mnohem hure.

Dalři otazka znì: „Maji veřkere lidske bytosti astralni telo?“

Ano, zajìste, každý je ma, a to nejenom bytosti lidske, ale i zvìreci a majì je dokonce i skaly. Vibruje preče liplne vřechno a neexistuje vubec nic nehybného. Ani by nemohlo. Každý jednotlivy kus vřeho, co existuje, je v neustalem molekularnim pohybu. Podìvate se treba na pohori a usoudìte, že to je jen pouhy nicotny kus skaly posazeny doprostred krajiny, aby vam branil vidět, co je na druhe strane. Tak to vřak nenì. Je to obrovska masa vibrujicich molekul, jejichž vibrační činnost ma za ucel nastolit a udržet električke pole nesouci astralni telo a rovnež auru. A proto je odpoveď kladna. Ano, vřechno ma astralni tělo, a stejne tak i auru.

Občas jsem upozornovan, ačkoli v musim priznat, že zpusobem nanejvřř laskavym, že se udajne opakují. Namìtka znì, že o teže veči pojednavam na dvou nebo trech mistech, ačkoli v odlišnym zpusobem. Pak ale dostanu dopis, kde mi pisatel nebo pisatelka sdeluje, že jsou mi pravč za to opakovani vdečni, protože konečne pochopili, oč jde, konečne jsem se trefil do černeho. Prvni ani druhe vysvedeni jim k pochopeni nestačìlo, ale tfeti už ano. Tady je dalři otazka: „Mohl byste laskave vysvedit znovu, jak ma človek ovladat svoji mysl a jak fìdit svoje myřlenky?“

Tomuto tematu jsem už venoval opravdu hodne pozornosti, a presto jsem znovu řadan, abych se k nemu vratìl. A tak i vy vřichni, kdo nemate radi opakovani, preče jen — *čtete dal* — treba se nečemu priučiite.

Musime mit na pameti, že vlastni vedomi využivame jenom z jedne desetiny, zatimco skutečnym zdrojem vedenì a skutečnym pramenem čì- norodosti je podvedomi. Ale podvedomi samo o sobe je jako stary liny dedek, který by se chtel celý den jenom povalovat, koufìt dymku a lenořit. Podvedomi dobre ví, že je opatrovníkem velkeho vedenì atd., ale nechce se mu z nej nikomu poskytnout ani trochu, a nechce se mu hnout ani prstem. Proto s nim musite vstoupit do

kontaktu a vyburcovat ho k akci.

Chcete-li si osvojit řízení myšlenek a ovladání mysli, musíte nejprve vědet, co opravdu chcete. Je totiž úplně zbytečné něco hledat, aniž byste přesně vedeli co, protože když v tomto bude nemáte úplně jasno, tak ani nepoznate, když na danou věc narazíte, že?

Předpokládejme tedy, že se něco chcete naučit. Uchylte si tedy nekam, kde máte klid, a soustřeďte se na to, čemu se chcete naučit. Ačkoliv se možná trochu obavate, zdá-li vás nezradí paměť či něco podobného, myslíte přesto na to, čemu se chcete naučit. Řeknete svému podvedomí, o co usilujete, proč vám na tom záleží, a vysvětlíte mu, jaký to přinese užitek, když se to a to naučíte. Musíte podvedomí přesvědčit, že vy a *Jirka cijfinka* tvoříte součást tohož celku, a tudíž cokoliv ublíží jednomu, ublíží i druhému, co jednomu přinese užitek, to prospěje i druhému. Musíte tedy myslet na to, co chcete udělat, soustředit se přímo na jádro té věci, ale zamyslet se nad ní i v dalších souvislostech, a vybavit si všechny výhody, které to přinese. Dale si sami sebe musíte přímo vizuálně představit, jak už dotyčnou látku umíte, či danou dovednost ovládáte. Zopakujte celý tento sled ukonku třikrát. Když to pojmete jako nějakou přesvědčovací kampan, mělo by se vám podarit své podvedomí opravdu vyburcovat, aby vám pomohlo dosáhnout toho, o čem usilujete.

Musíte se začít venovat vizualizaci, což ovšem není totéž co představitivost. Představitivost je něco, čemu se lze oddávat právě jen na základě fantazie. Ani ta největší dávka představitivosti vám například nepomůže k přeskočení tricetipatrového mrakodrapu. Můžete ho přeskočit ve svých představách a pak budete trochu jako kovboj Buck Rogers na svém letajícím koni. Avšak přeskočení tricetiposchocfového mrakodrapu se vymyka fyzikálním zákonům, a jako takové zůstane pouhou fantazií, ačkoliv mnoho lidí má čas utápením se v nedosažitelných představách.

Vizualizace - naproti tomu je něco, co opravdu lze v plné míře uskutečnit, protože v plné míře respektuje běžné fyzikální zákony. Představte si, že si chcete koupit například jachtu. Pokud si tedy vizuálně začnete představovat, jak náhle nějakým způsobem získáte spoustu peněz, jak se pak vypravíte nekam, kde jachty prodávají, tam si je prohlednete a nakonec si jednu z nich vyberete, může se stát, že taková vizualizace vám přinese ovoce. Skutečně platí, že jsou-li splněny podmínky, můžete získat cokoliv, co si vizuálně představíte - časem. Nemusí to nastat hned ve chvíli, kdy něco chcete, ale nadejte-li se provádět vizualizaci správným způsobem — dostanete to.

Musíte se pohodlně posadit s překříženými kotníky a rukama sepjatýma. Potom se ke svému podvedomí obraťte velice intenzivní myšlenkou. Oslovte je důvěrným jménem, ať už ženským či mužským, jak jsem to popsal v úvodu

teto knihy. Trikrát ke svemu podvedomi provolejte: „Pozor! Pozor! Pozor!“ Potom reknete: „Podivej se tecf do me mysli.“ Zopakujte to trikrát, načež se velice silne a zretelne soustredte na to, s dm potrebujete, aby vam podvedomi pomohlo.

Nyni se vrat'me zpět ke kyvadlum. Chcete, aby vam kyvadlo ukazalo, kde se nachazi to a to. Bude-li to napriklad kus zlata, naladte kyvadlo na zlato (jak se to dela, jsme si už vysvetlili na začátku teto knihy). Pak si vizualne predstavte sami sebe, jak kyvadlo držíte za šnurku, jakož i kavani znamenajici zlato. Potom vezmete mapu a snažte se lokalizovat zlato v predpokladane oblasti. Podafi-li se vam tuto myšlenku vyslat naprosto zretelne a svemu podvedomi pripadne vyhody opravdu vštípit, potom za predpokladu, že se ve sledovane oblasti *nejake zlato opravdu vyskytuje* — tak je najdete.

Další otazka se tyka prichodu vudce sveta. „Bude jeho život take tak nešiasny a strastiplny jako ten váš? Budou mu lide naslouchat, nebo se zas budou jenom pošklebovat, vysmívat, žádat dukazy a pokfíkovat až do ochrapteni? Narodi se v zemi s politickym zrizenim pro ostatni svet prijatelnym, nebo bude muset trpet jeste i diskriminaci?"

Ujiš't' uji vas, že vudcem sveta se nestane žádný z těch mladých lidi, které nam reklamni kampane sdelovacich prostredku neustale vnucují, a kteri se chvastaji, jak vyhradne oni mohou svět zachranit. Skutečný vudce sveta žije v ustrani a svet o nem jeste nevi. Až dozraje čas - a teprve tehdy - vstoupí pod reflektory nechtene publicity.

Ano, čeka ho nouze a stradani, neduvera i pranyf, na který ho postavi tisk pri svem pronasledovani, ale i kdyby se jeho poselstvi melo dostat treba jen k tisici lidem, nebyl by tady nadarmo. V současnosti rento člověk už žije mezi nami. Jeho telo se ale teprve vyvíjí. V prihodnem čase pro- behne transmigrace, přijde sem bytost vyššího radu a poslani prevezme. Neco podobneho mužeme pozorovat v chirurgii či v umeni. Provedeni uvodniho rezu b[^]va ponechano lekari mene zručnemu (čimž se nechci nikoho dotknout). Teprve po vykonani techto zakladnich likonu, se dila chopi skutečný mistr, jemuž jsou svereny ty kroky, za než si titul mistra vysloužil. Když tedy tento mistr sveho oboru chirurgicky zakrok uspešne dovrši, opet po nem nejaky mene zkušeny lekař ranu sešije a celkove ji ošetri. Timtež způsobem to probiha u vudcu sveta. Když na náš svet pri- jdou, rovnou prevezmou telo ke zdejšímu pusobeni už vycvičene. Bylo by opravdu mrhani časem, kdyby se tak ušlechtila bytost musela potloukat po tomto našem neš't'astnem svete nejakyh tricet let. Proto k nam tito lide prichazeji transmigrad.

Ted tu mam par otazek od pana, jehož jmeno je znamo v souvislosti s čajovými sačky. Chce se dozvedet neco vic o dlouhovekosti. Pta se: „Ne- kteri

lidi jsou přesvědčeni, že díky moderní lékařské vědě je v dnešní době možné se dožít věku vyššího než dejme tomu před dvěma sty lety. Zní vaše odpověď - ne - maximalní rozpětí délky života je dáno, a nelze ho překročit, leda opačným směrem — kdybychom byli takoví blázni a ukončili ho předčasně? Lze ona předčasná úmrtí v dřívějších dobách přičíst na vrub chudoby, neunosných životních podmínek atd.?”

Teoreticky vzato neexistuje v podstatě žádný limit, který by délku lidského života omezoval, protože všechno záleží na paměťové kapacitě našich mozkových buněk, dle toho se má na mysli paměť umožňující telu reprodukovat se tímž způsobem. Pokud bychom tuto paměť měli dostatečně dobrou, mluvíme o paměti podvedome, člověk by mohl žít téměř do nekonečna. V evolučním stadiu, v němž se nacházíme, však naneštěstí tato paměť stále ještě upadá. Da se to přirovnat ke hře na tichou poštu.

Když postavíte dejme tomu sto lidí do rady vedle sebe a vysílají na jejím začátku poštu tomu, kdo stojí vedle něj, nějaký vzkaz s tím, že ho zase má předat dalšímu atd., na konec rady dojde vzkaz, jehož znění má s původním sotva co společného.

A právě tak to probíhá s lidmi. Mužeme třeba říci, že určitá plocha kůže je potřebována a bytost tělo obvykle by ten nedostatek ráda opravila. Zmíněná paměť je však z toho neustalého opakování už poněkud unavená, a tudíž dojde k lehké uchylce v typu, strukture či barvě pokožky. Tak se může stát, že se člověku na kůži objeví třeba hnedě skvrny - obvyklý příznak přibývajícího věku, nebo si žena rozmrzele všimne, že jí nějak přibývá kůže a tu a tam se začínají objevovat odporne vrasky. Ve snaze tu kůži zase vypnout si na tvar napláca spoustu všelijaké kosmetiky.

Jednoho dne však přece jen nastane čas, kdy si lidé budou schopni prodloužit délku života na pět až šest set let. Řešení však nebude spočívat v ničem souvisejícím s chirurgií, ba ani s medicinou jako takovou, nýbrž se dostaví s rozvojem elektrochemie. Kdyby se nám totiž podařilo sladit si chemickou rovnováhu těla, vyrovnalo by se nám i elektrické napětí mozku, a v tom případě by se rakovina, schizofrenie a další nemoci daly vyléčit. Když se například někdo vyčerpá z přepracování, začne jeho tělesná chemie postrádat určité látky vytvářející příslušné elektrické napětí mozku nezbytné k tomu, aby dokázal setrvat v činnosti. Když takový člověk rychle sní například trochu cukru (za předpokladu, že není diabetik), pocíti náhle přival energie, který unavě dočasně odplaví. Jinými slovy, dobila se mu baterie a může zase normálně fungovat.

Můj starý kamarád Jim Dodd, žijící v USA, mi právě poslal vyřezek z novin o elektromedicině. Me uvahy ho totiž velice zajímají, protože při autonehodě utrpěl ranu do hlavy, a jak z jeho dopisu vyrozumívám, chirurgové ho sice slepili

dohromady, ale sem tam z nej ted trochu vyčnivaji kosti, což je pro človeka dost nešťastne postaveni. Jestli ted vyleze na ulici, da se očekavat, že se po nem budou vrhat psi, aby se do nej zakousli.

Tento vystřížek o elektromedicine ve skutečnosti pojednava o tom, co jsem zminil už prve, když jsem prohlasil, že malokdy si uvedomujeme, že telo nam funguje na elektrinu, ale je to opravdu tak. A Jim Dodd by rad vedel, jesdi je neco pravdy na tom, co autor zmineneho článku tvrdi. Odpoved je — ano — obsahuje mnoho pravdiveho, ale co je na tom všem nejsmutnejši, je skutečnost, že medicina vždy nejmene o sto let zaspi dobu. Klasičti lekari se neodvaži dat v sazku svou povest byč jen drobnym pokusem o cokoliv, co nebylo po desetiletem používani schvaleno nekterym z lekaru ovladajicich lekarskou komoru.

Ale ano, jen mejme na pameti, že lekarska komora je jeste mocnejši než treba odborova organizace dopravcu, a prisne prosazuje dodržovani určitých hranic. Co se teto kazne tyče, nekteri členove lekarske komory z rad lekaru si opravdu nemaji co vyčitat s Jimmy HoflFaem*. To už nas ale odvadi od tematu článku, ktery Jim Dodd zaslal.

S elektrinou se da provadet spousta ved. Spravne použity elektricky proud dokaže napriklad urychlit hojeni pri opetnem srustani zlomených kosti. Na jedne strane stupnice stoji poprava na elektrickem kresle, pri niž je človek doslova vymršten z hmotneho tela do astralu, zatimco na druhe strane by se elektrina dala používat dokonce i pri porodu.

Jim Dodd se zajima predevším o uvadeni do narkozy pomoči elektriny; v tomto smyslu je zaslany článek už hodne zastaraly, nebot' účinnost one metody pro tento účel je davno prokazana. K hlave se priloži dve elektrody a pusti se mirny stejnosmerny proud, což pacienta nebo obet' uvede do bezesneho spanku. Astralni složka človeka jako by si rekla: „Tak okamžik, tohle se mi nejak nelibi. Je mi moc horko na nohy. Ja mizim!“ Rychle se tedy z tela vyprosti a nevrati se, dokud proud neni vypnut.

odborovy predak dopravcu - pozn. pfekl.

Kdyby však v dnešni dobe človek vedel jak kohokoliv tak snadno uspat, tak by to bylo nebezpečne. Stači si pripomenom starou znamou historku o bilych otrokarich a o hadru namočenem do chloroformu. Takovy kus latky nasakly chloroformem stačilo pritisknout na obličej a uboha bezbranna dívka usnula jako mavnutim proutku... Ve skutečnosti to vubec tak rychle nebylo. Naopak uspat človeka touto cestou je pomerne zdlouhave. Rana kladivem ma účinek rychlejší.

Poslyšte, vy ale žadne pokusy s elektrinou (ani s kladivem) neprovadejte,

protože spachani sebevraždy je opravdu nadmiru špatne, stejne tak jako vražda. Takže ne aby vas po přečtení této pasáže o elektrickém proudu napadla nějaká ztřeštenost. Opakují, že *sebevražda je skutečně čin velice špatný*.

Kdo by však s touto jednoduchou technikou elektronarkozy byl obeznamen, ten by v okamžiku dokázal uspat prakticky kohokoliv. Zřejmě proto jsou lékaři v tomto případě tak velmi opatrní, a zřejmě by radi nejprve videli zavedení nějakého postupu nebo *obradu*, aby to vypadalo složitější, než je to ve skutečnosti. V praxi by to mohlo probíhat nějak takto: pacient - navrhuji, abychom už zastali u toho našeho na pojízdném kresle - je přivezen na operační sal. Anesteziolog mu pouze přiloží dvě malé elektrody na pečlivě určená místa po obou stranách hlavy, a pak zapne proud. Pacient okamžitě usne, jako když se zhasne světlo, bez jakéhokoliv hlubokého oddychování. On prostě *vypne*, když se proud zapne.

Když je operace ukončena, proud se vypne, což pacienta okamžitě probudí, a to bez jakéhokoliv bolestivého vzpomínání se či jakéhokoliv jiného pocitu, souvisejícího s operací. A co je velmi zajímavé, je to, že stav bezbolestnosti trvá od dvanácti do dvaceti hodin, během kterýchto doby je pacient plně při vědomí a dokáže normálně uvažovat, ovšem za předpokladu, že dokázal normálně uvažovat i předtím. Tento druh narkozy se však začne používat až v budoucnu. Nejdrive musí být odbourány bariéry před- sudku a nefalšovaného strachu. Příliš se to podobá popravě na elektrickém kresle, že? Clovžk si lehne, někdo mu k hlavě přiloží elektrody, pustí do nich proud — a vy šup - a už jste venku!

Elektronarkoza představuje rovněž velké požehnání při operacích jater, ledvin atd. Při operacích ledvin je třeba nasadit ohromné dávky chemických či plyných (to je totéž) anestetik. Tyto ubohe, poničené ledviny nejen operujeme, ale ještě navíc je nutíme zpracovat zátěž v podobě vy- loučení všech chemikálií při zakroku použitých, což celou situaci nesmírně komplikuje. Takový přísun jedovatých latek, jakými je lidský organismus za těchto okolností zatížen, může navíc zapříčinit nábouření celého metabolismu, a to bez ohledu na druh prováděného operačního ukonu, zatímco při elektronarkoze nejsou žádné chemikálie zapotřebí. Jak už jsme si totiž v souvislosti s rozhlasovým přijímačem vysvětlili drive, elektrický proud procházející určitými mozkovými drahami má stejný účinek jako baterie pro mřížkové předpětí u starých rozhlasových přijímačů, které se používaly před mnoha lety, totiž že vytváří zpeťný odpor elektrického proudu, zabrá- nující proudění mozkové elektriny, k čemuž dochází tehdy, když je člověk při vědomí. A v tom je celý ten vtip. Žádná bolest, žádné strádání, žádné léky, žádné chemikálie, jenom hluboký spanek bez vedlejších účinků.

Takže to bychom měli, pfiteli Dodde. Až si tuto pasáž přečteš, dostaneš

odpověď. Skoda, že jsi nemohl techto technik využít už během operaci, které jsi prodelal.

Pokračujme dal v zodpovídání některých otázek, které, jak se zda, zajímají především velké množství lidí. Treba tahle otázka o exorcismu. Zní takto: Jvlnoho duchovních tvrdí, že vymítání dábla provedli, přičemž někteří velice úspěšně, zatímco jiní připouštějí, že výsledky nebyly nejlepší. Pokud však tyto vymítači duchu nejsou plně jasnovidní, *a oni nejsou*, jak si mohou být jisti, s kým nebo s čím mají co do činení? Je možné se vyjádřit k tomu, co se v těchto případech opravdu děje?“

Ano, zajisté. Když někde straší, znamená to, že se tam vyskytuje nějaká nežádoucí entita, vysílající nepříjemné myšlenkové formy či myšlenkové vzorce. Lidé si postupně přítomnost takové bytosti uvedou, aniž by však dokázali určit jak. V některých případech se jim podaří ji zahlednout, jindy ji jenom vnímají. I když jasnovidně schopnosti naprosto postrádají, přece jenom si při tomto fenoménu uvědomují neklid, hlavou se jim honí divné pocity, a i ten nejnejasnější člověk *ví*, že něco je v nepořádku.

Ti kdož jsou schopni působit jako vymítači zlých duchů, se vyznačují silnou myšlenkovou vlnou, což znamená, že umějí myšlenku určitého obsahu vyslat s neobyčejnou silou. Když se takový duchovní hluboce *vhypnotizuje* do představy, že něco vykonává jako pravá matka Pane, a někdy i leva, opravdu mu taková autohypnóza dokaže myšlenkové vlny zesílit. Je přesvědčen, že představuje vyslyšení dívčích modliteb, lepe řečeno vyslyšení modliteb, jimiž se upíná k Panu. Začne si sám sebou být natolik jistý, že veškerá stávidla svého myšlenkového procesu otevře naplno, což se entitě vyvolávající strach nelíbí ani trochu. Pomysli si něco jako: „Ježkovy oči, tohohle chlapa nesnáším! Jestli tu bude ještě dal takhle otravovat, tak to rádeji mizím!“ A tak se strašidlo přestěhuje nekam jinam, kde se nevy- skytují žádní duchovní, vysílající tak odpudivé myšlenky. A v tom je celý ten vtip. Je to pouze otázka telepatie, protože bez ohledu na to, čemu kdo věří, je každý z nás telepaticky do určité míry. Bylo například potvrzeno, že i když byl podroben zkoušce člověk bez telepatických schopností (dle vlastního tvrzení), soustředil-li se na svoji obět rovněž telepatii neobdarenou, přece jen se mu u tohoto testovaného člověka podařilo ovlivnit puls a krevní tlak. A to bylo opravdu prokázáno. O jasnovidectví i telepatii toho bylo zjištěno mnoho, ale na veřejnost tyto výsledky neproniknou, protože zprávy o krvavých vraždách jsou atrakce, které jdou na obdiv mnohem lépe.

Tohle je docela usměvne. Jedna se o odstavec z dopisu mně adresovaného. Má název „Mimosmyslové vnímání — další důkaz o správnosti toho, co píšete,“ a pojednává o ženě, která se obrátila na noviny se sdělením, že v noci nemůže

spat, jakmile prosteradlo či povlaky lužkovin na sobe mají nějaký pruhovaný vzor. Ona ty proužky totiž cítí a nezáleží na tom, zdali je rozsvíceno či ne. I pouhé vědomí, že tam jsou a pouhý pohled na ně, jí ruší ze spanku. Vypadá to, že jde o úryvek z nějakých anglických novin. Škoda, že není patrné z kterých.

Tady je jedna zajímavá otázka tohoto zneni: „Mohli byste vysvětlit vývoj udel rostlinné a zvířecí říše?“

Spousta lidí se domnívá, že rostliny se vyvíjejí do zvířat a zvířata zase do lidí, ale není to pravda. Nikdo nikdy neslyšel, že by se kůň převtělil do kravy, stejně tak jako je neslychané, aby se hlávkový salát vyvinul v ptáka. Zvířecí, lidská i rostlinná říše existují zcela odděleně, vyvíjejí se po odlišné linii, a ve vši vážnosti tvrdím — a opravdu si nedělám legraci, nybrž mluvím úplně vážně — že na některých jiných planetách zastávají postavení, které zde patří lidem — zvířata. Na jiných planetách zase svrchované vládní rostlinstvo. Existuje například jedna planeta, kde rostliny, jako jsou třeba stromy, umejí dokonce pomalu přecházet z místa na místo. Vytáhnou ze země kofeny, které zde mají poněkud pozmeněnou podobu, a přesunou se někam jinam, kde kořeny opět zapustí, aby jimi vstřebávaly potřebnou výživu. A takto probíhá evoluce. Z lidského hlediska nemusí zrovna vypadat pravděpodobně, že hlávka želi má vůbec nějaké vědomí, ale věřte, že i ona dokáže rozeznat lidi a rozlišit emoce. Nežda se vám to? Bylo to už ale dokázáno, a to i laboratorně. Takže byla-li vaše stará tetička Kvetuška št'astná dobročinka, byla št'astná i její aspidistra. Lepe rostla a měla hezčí barvu. Zatímco aspidistra té staré odporne drbný Lizy Protivové byla ovlivněná rovněž: nezelenala se tolik a byla zakrnelejší. Z čehož vyplývá poučení usmívejte se příjemně na svoje brambory a ony vám vyrostou lepe!

Evoluce jde stále kupředu, a proto rosdiny a vegetace, s nimiž na tomto světě přicházíme do styku, se časem v průběhu dalších převtelení a v rámci

i své evoluční linie vyvinou do cdivých, vysoce inteligentních osob rost-

linného světa. Stejně tak po žebříčku duchovního růstu stoupají i zvířata,

* čímž se však nechce naznačit, že vaše mnouka jednoho dne zničehonic začne projevoval malířský talent, jimž strčí do kapsy i Rembrandta, či začne na kuchynském stole najednou připravovat chlebičky s tunakem.

: Ne, jejich hodnoty jsou jiného rázu. Jsou založeny na duchovních cílech, i podobně jako na Dalním východě v dřívějších dobách, před příchodem

kunismu, televize a tisku, záleželo pouze na duchovních záležitostech,

I na myšlenkách čistoty a na ryzi zbožnosti. Lidé vydělávali dost peněz na to, aby se uživilí a mohli životem na tomto světě doznat pokroku, aby se sem i už nemuseli vracet. Lidé v těchto dávných dnech byli lepší než dnes, kdy i jsou poskvrněni televizi, tiskem a příliš mnoha obchodními zájmy. Dnes i v západní

společnosti nezáleží na tom, jak dobrým životem kdo žije, nýbrž f na tom, jak tučný ma účet v banče. Podle tohoto bankovního meritka je ma i hodnota na nule, ale zato vim leccos o duchovnu, a vim i to, že bankovní

• konto si s sebou člověk na onen svět neodnese. Mým *sporitelmm účtem* je j proto vedení, které si s sebou na odchodu budu smet vzít.

Shodou nahod tady mam další otázku tohoto zneni: „Existuje nejaka f planeta, kde mají nerosty inteligenci?“

i Odpovecf zni, že zcela rozhodne ano. Už jsem se zminil drive, že na : nekterych planetach neni stavebni cihlou dotýčného planetarního systemu molekula uhlíku, nýbrž to muže byt treba kremik. Skutečne se tam vysky- tuji *kameny* z kfemíku, které jsou myslicimi a pohybujicimi se bytostmi. Kdybyste se tam mohli dostat a podívat se na ne (neni to bohužel v silach vaší cestovní kancelare), museli byste se tam zdržet cely život, než byste vu- bec zahledli zachvev života. Když totiž delka života nejake entity dosahuje ; nekolika milionu let, pak na rychlosti pohybu zas tak moc nezáleží. A tak f si pohyblive kameny davaji na čas. Jsou asi tak čiperne jako ti zrizenci, co nas nedavno stehovali.

i Tak si predstavte, že teď, když už jsem si konečne oddychl, že mame tema transmigrace za sebou, objevuje se tu další s ni souvisejíd otázka. Zni i takto: „Rika se, že telo se meni, molekula za molekulou, každych sedm let. Co se ve skutečnosti deje? Určite knihy puvodem z Dalneho vychodu, v nichž se o tom piše, by mohly byt překroucenym prekladem, což by se mohlo hodit tem, kdo o promene tel pochybuji.“

Pro znazorneni si predstavme takovyto pripad: Život se pro mladeho ' Billa Smithe stal nesnesitelnym. Nic se mu nedari a je naprosto otraveny z pozemskeho života, kde jak se zda, jde každý člověku *po krku*. Uvažuje o sebevražde, což je ovšem hloupost, ponevadž kdyby ji spachal, bude sem vržen zpatky, a to do podmínek jeste horšich. Drive než se však sprovodi ze sveta, obdrží ve snu zpravu. Tom Thomas, pobyvající v astralu, se chce vratit na tento svet s vyjimečnym poslaním a dojednal si se zvláštním poradním sborem, jenž tyto zalezitosti obhospodafuje, že Billu Smithovi bude dovoleno telo opustit za pfedpokladu, že Thomasovi sve telo uvolni. Billy Smith zpočátku nevažuje priliš važne o možnosti, že by toto bremeno upachteneho lidskeho tela nekomu predal, ale jak miji den za dnem vic a vic o tom premyšli, a dozrava k tomu, aby dal souhlas. Nakonec je dohoda uzavčena. Billy Smith si nekde lehne, stribrna šnura mu je pčerušena, ale driv než mu je od tela oddelena uplne, je k nemu pripojena stribrna šnura Toma Thomase, čímž tento astralni džentlmen vstupuje do Billova tela.

Chudak Tom se otrese odporem, hned jak se v novem tele ocitne. A ono

navíc ani nefunguje, jak má. Svalstvo je ochablé, nohy budi dojem, že se neubírají tam, kam mají namířeno, a oči nedokáží poradně zaostrit. Tělo navíc opravdu příšerně pachne. Co se da dělat, Tom si na to bude muset časem zvyknout. Uvedomí si ale také, že s vlastnostmi nového těla není příliš spokojen. Je to jako když pilot, který doposud letal s určitým letadlem, dostane jiný typ. Takový pilot usedne do nového stroje celý nesvůj a s obavami si prohlíží všechna ta odlišná tlačítka, ciferníky a další, načechá váhavě naprahne ruku, aby stroj uvedl do chodu. Brzy se tělo naučí ovládat, ale stále pretrvává ten hrozný pocit, že se člověk nalezá v nějakém cizím těle, a taková představa je nesnesitelná. A tak mu začnou být molekuly tohoto vypučněného — převzatého — těla postupně vyměňovány, molekula za molekulou, takže když uplyne sedm let, není už tělo Billa Smithe tímtež, co bývalo, nýbrž má úplně jiné složení. Bylo od základu změněno, a nyní je to opravdu tělo Toma Thomase, jemuž se zase vrátí spokojenost - více či méně - protože s tímto tělem se už dokáže ztotožnit.

Před dávnými a dávnými časy uměli vysocí kňeží lidi poučit, jak ta- koveto přestupy provádět. Dalo by se to přirovnat k návštěvě autosalonu a vyslechnutí vykladu vedoucího, předvádějícího nové modely. Jednoduchá těla se dala rovněž vyzkoušet, aby si člověk ujasnil, v kterém se cítí nejlip. A jak už jsem zmínil dříve, v Adantide a v Lemurii měli i zvláštní, nikomu nepatřící těla k dispozici pro cestující Zahradníky Země. Používání těchto těl probíhalo podobně jako v dnešní době pronájem vozu, kdy člověk po vykonání cesty auto zase vrátí.

Další otázka se týká yettiho. „Rada lidí tvrdí, že v různých částech světa snežné muže viděli a vyfotografovali. Je to pravda? A jsou ty všelijaké ruce, hlavy a tak podobně, které jsou porůznu k vidění, jenom nějaké atrapy k přilákání návštěvníků?“

Není to pozoruhodné, že lidé přistáli na Měsíci, že výzkumné sondy s roboty[^] se vydaly k Marsu a další míří do jiných koutů vesmíru, zatímco člověk stále ještě poradně neprobádal a nezmapoval veškeré aspekty tohoto světa, kde dosud existuje mnoho míst, ať už v Africe, Indii, Tibetu, ale i v Kanadě nebo na Aljašce, kam lidská noha dosud nevkročila. V těchto odlehlých končinách se dosud vyskytují zbytky rasy prakticky vyhynulé před mnoha staletími a to jsou yettiové. Jedna se o poslední zbytky rasy, opustivši tuto planetu. Představte si, jak probíhá vylov rybníka, když se jeho majitele z nějakého důvodu rozhodnou vylovit ho celý, a nasadit do něj nějaký jiný druh ryb. Popadnou síť a další k tomu potřebné náčiní, ryby pochytají, převezou nekam jinam a do jezera vypustí nový druh ryb. Občas však někdo prohlásí, že zahlédl jednu nebo dvě ryby z onoho původního druhu, aniž by i je ovšem polapil. Všechno se pochyťat nedá. Taková ryba se může schovat třeba do nějaké skuliny či pod skalní převis, sítím

uniknout a být přitom rybou s jikrami (čemuž se říká vytřela ryba, že?). Ryba pak jikry vypustí, ty se vylihnu a máme tu další ryby. Totež se děje tady u nás v odlehlých končinách. Ještě štěstí, že se yettiové opravdu vyskytují jen tam, nebo? je všude tolik krvežiznivých lidí, kterým by se líbilo, jen si tak vyrazit ven a zastrelit si nejakého z nich, aby si mohli jeho kůži rozložit u krbu či něco podobného.

A co se různých údajných *ukazek* týče, tak ty bych hledal snad jenom někde v muzeu voskových figurin, kde jsou takoví pozoruhodní *lide* k vidění. Ti jsou však jenom z vosku, že? Nevěřil bych příliš tvrzení, že někde je konečně k vidění yettiho tělo.

Otázka: „Co vlastně představují pyramidy? Jaký je jejich původ? Jak byly postaveny? Jaký byl jejich skutečný účel? Je pravda, že předmět tvaru pyramidy dokáže uchovat věci čerstvě?“

To je tedy otázka, jen co je pravda! Vždyť ráhle je spíše celý seznam! Nu což, něco s nimi provedeme, že?

Pyramidy nejsou ničím jiným než orientačními značkami. Zíjete-li někde u moře nebo u řeky, kudy proplouvají lodě, určíte jste si všimli, že jsou tam rozmístěny boje. Stejně tak, pokud žijete poblíž letiště, víte asi, že i tam řídí letištní provoz světelné značky. Pyramida má tento svůj tvar, protože je tak trvanlivý, a jeho čtyři strany dokáží lépe než jiný tvar odrazet signál.

V dobách kdy tady Zahradníci Země aktivně působili, přiletali sem v kosmických lodích, a ty je třeba navigovat stejně tak, jako je loděplouvající do přístavu vedena bojkami různých barev a tvarů, jimiž se při vjezdu do přístavu řídí.

V dobách kdy se pyramidy stavěly, se na tomto světě vyskytovala řada jiných zařízení, která jsou pro dnešní společnost ztracena. Jedním z nich je například postroj na rušení působnosti zemske přitažlivosti, pomocí něhož se dal ohromný kamenný blok uchopit, postroj nastavit a uvest do chodu, což tento balvan vyzdvihlo do vzduchu a přeneslo na určené místo.

To není žádná fikce, nýbrž skutečnost. Jste bych rad dodal, že v USA byl postaven zvláštní hotel. Nejdrive byla vztyčena jeho kostra se spoustou otvorů připomínajících holubník. V další fázi byly vyhotoveny zvláštní boxy obsahující už kompletně zřízené pokoje. Pomocí silného motorového zařízení byly pak tyto jednoduché kóje zdviženy každá do poslušné výšky a zasunuty do připraveného prostoru pro pokoje. Viděl jsem k tomu nedavno obrázky, tuším v časopise *Praktička mechanika* (*Practical Mechanics*). Byl bych se s vámi o ne rad podělil. Bylo to opravdu zajímavé. Takže pyramidy byly postaveny pomocí antigravitačních stroju.

A co sfingy? Na ty se ptáte rovněž. I sfinga představuje orientační značku,

ohlašující oblast, kde je pod zemi ukryto ohromné množství *pokladu*, což v tomto případě znamená hotové muzeum vědy a umění zašlých časů. A to je poslání sfing.

Pokud to nevíte, pyramid se různé po světě vyskytuje celá řada a Egyptu na ne nepřísluší žádný monopol. Pyramidy se stavěly i v Mexiku, v Brazílii a v některých oblastech Číny, jakož i jinde. Ale znovu opakují, že šlo jen o orientační ukazatele. Kosmické lode vedené signály vysílanými z těchto pyramid se tak mohly lépe orientovat a snažit najít přistávací plochu. Znovu zdůrazňují se vši významnosti, že je to naprostá pravda a ne žádné vymysly.

Další otázka jistě zaujme mnohé čtenáře. „Kde je nižší astral a jak vypadá?“

Nižší astral je místo či oblast nebo časové trvání, kde působí vibrace pouze dvourozmerne namísto třírozmerných, a kde vládne disharmonie. Je to astrální oblast, kde je myšlení zmatené, a kde nelze umelecky tvořit. Toto místo by se dalo nazvat zónou soumraku. Zkuste si představit, že si za šera prohlédnete nějaký obraz. Barvy příliš rozlišit nedokážete, že? Jste schopni zhruba určit, co je na obraze namalováno, ale přitom barvy zneviditelné, a tudíž budete schopni rozeznat spíše jen jakési seskupení šedavých tvarů. Abyste barvy dokázali poradně rozlišit, potřebujete denní světlo. Totéž se v opačném smyslu děje, když se dokážeme povznést do vyššího astrálu, kde spatříme barvy na tomto světě se vůbec nevyskytující. Pronikneme-li ale do nižšího astrálu, lépe řečeno: uvízneme-li v síti nižších vibrací, jimiž se vyznačuje, pak člověk nedokáže rozeznat ani ty poutové barvy běžné k vidění na tomto světě.

10. KAPITOLA

„Krucí, mrkej na toho dedka na kolečkách!“ zavriskal mladý džendmen v nákupním středisku. „Panečku!“ vydechl jeho sešlý druh. „No není to sranda?“ Co noha nohu mine se pak oba mladíci odvěkli pryč, přičemž vrhali pohledy vpravo i vlevo a tupe zírali na všechno, co je mijelo a nějakým způsobem upoutávalo jejich mdlou pozornost.

Kousek opodal se pomalu pohybující se postava váhově odlepila od betonového sloupu, jehož podpirání si vzala za úkol. Za pilného zvykání se onen člověk kymacově naklonil dopředu a se zručností získanou dlouhým navíkem připlacl vyžvykanou žvykačku na postranní vykladní skříň nejbližšího obchodu.

St41 s nohama doširoka rozkročeny a s rukama zasunutými za pasek,

a ze zvyku stale jeste prežvykoval naprazdno. „To mi teda povez,“ procedil nakonec, „to maš ale paradni vozejk. To ridiš nohama?“ A aniž by čekal na odpoved, hbite hrabl po odložene žvykačce, strčil si ji zpatky do ust a otravene se odpotacel.

„Ježišmarja, podivej se na *to*,“ zavfiskala otyla žena, již zpod sukne přechnívalo kombine o mnoho centimetru. „No vidíš, jaky dneska delaj šikovny veci!“ zahrimal jeji druh.

Starec v pojizdнем kresle zafunel odporem. Postarši žena stojici pred nim se toho zvuku lekla, jak bylo patrne z jeji nahle reakce. Zakymacela se a nakup se ji začal kutalet do všech stran. „Dyf vy ste jel moc rych- le!“ zajechla ta ošuntela žena. „Dyt! vas nic neni videt, dyt vy ste jel moc rychle!“

Starec, ktery po celou tu dobu s vozikem nehybne stal, se rozjel pryč. „Jen at' už jsem odsud pryč a mohu dopsat tu knihu. Pak se snad budeme moči pohlednout po nejakem přičetnejším miste v Britske Kolumbii.“

Mezitim umiral nejaky jiny starec. Ležel na posteli ve zšerelem pokoji a slabnoucím zrakem hleděl na zablesk svetla ve vyšce u stropu, kde zaclony propouštely trochu slunečního svitu. Paprsek svetla pret'al celou místnost a na zašle malbe zdi vytvoril sluneční *kanku*.

Starec se neklidne a teme? bezdečne pohnul. Nic ho nebolelo. Spise mel pocit chladu postupujiciho od nohou ke kolenum a stale vyš.

Otupele vyhlížel, kdy už se mu k lužku sleti andšle. Po cely život se horlive venoval svemu naboženství, proto veril na andely i na to, že až zemre, projde perlovou nebeskou branou, veril...

Svedo pohaslo, jako by tvar slunce zakryl mrak, avšak v teže chvíli se objevilo svetio větší. Starec už citil ten chlad prerustat v mraz. Siril se mu i do boku, ba dokonce brichem se pozvolna plížil až k srdci.

Zablesk svetla se rozlil po čele místnosti. Starec se kolem sebe rozhlížel očima rychle vyhasinajicima a vnimal kolem sebe stinove postavy, postavy s kr idly. Dolehal k nemu i šelest hlasu, ktery m však jeste nerozumel, protože všechno vnimal jakoby skrze matouci mlhavy zavoj.

Ledovy chlad mu telem stoupal stale vyš, až mu zahalil srdce. Starec vypustil poslední krečovitý vydech, a jak mu srdce prestalo tlouci a plíce dodychaly, začal konečne umirat rychleji. Se zastavou dechu mu zaroven prestal proudit kyslik do mozku. Hmotne telo se naposled zaškubalo nervovou kreči, aniž by ale starec tyto zaškuby či jakoukoliv bolest vnimal. Byl už za hranici bolesti a za hranici všech telesnych pocitu.

Slepe oči, nyini už mrtve, hledely nehybne vzhuru. V tele však jeste pokračovalo šumeni tekutin a pohybujiciho se vzduchu. Ozyvalo se praskam

uvolnujících se kloubu, jak svalstvo upouštělo od silného lpení na životě.

Zakratko se z mrtvého těla vynorila modrá mlha a nad jeho hlavou se soustředila do nehmotného tvaru. Ten postupně nabýval na zřetelnosti a hutnosti a tvaroval se do náheho lidského těla, do velice starého muže, poznamenaného utrpením. Jak se ale tvar postavy utvářel a získával jasnější obrysy, bytost jej představující jako by se zjemňovala, mladla a zklidňovala

“v

Šnura spojující obě těla — tedy stříbrná šnura — se postupně ztenčovala, jako by uvařovala, až se rozpadla. Nově zformovaná astrální postava na okamžik zaváhala, načech se s lehoučkým škubnutím dala do pohybu a rozletěla se zrychlujícím se tempem do neznámé úrovně bytí.

Za života byl tento starý horlivým vyznavačem svého náboženství. Nevěnil se převtělování, nýbrž ve zmrtvýchvstání těla v soudný den. Veril, že všechna pohrbena nebo i dokonce spalena těla budou posléze shromážděna a znovu oděna do masa, a to třeba i po deseti tisících letech. Tecf, když se očití v astrální podobě, byl ztracen. Ztracen a zbloudilý. Obět' své bludné víry, které se upsal na tak dlouho. Neveril na nic než na to, že nebožtíci spočívají ve svých osamělých hrobech, či leží shrabáni v krematoriích na malé hromadky popela. Jenomže on byl živý, naprosto živý, i když v poněkud jiném vzezření. Nad sebou vnímal stridavě černou mlhu nicoty a ve chvílích, kdy ho přečte jen začínaly prepadat o vlastním náboženství určité pochyby, spatřoval další tvar svého náboženství — anděly. Zoufale se upnul k představě anděla a váhale zapudil myšlenku o zmrtvýchvstání tel. Jakpak zmrtvýchvstání, když on byl přečte živý, ačkoliv v odlišné podobě... Nicméně viděl anděly, že? Takže jaký konečný postoj vůči zmrtvýchvstání zaujmout? Bude žít přítomnou chvílí - pomyslel si, a vtom se ho zmocnil pocit, že dosedl na travu. Měl dojem, že nohy - snad astrální nebo duchovní nohy? — má velice pevně. Zem byla jarní a mekka a do nahých chodidel ho příjemně hrála. Jakmile se ocitl na pevné zemi, jako by se poodhalil závoj a on se dokázal rozhlédnout kolem. Vzduchem poletovali andělé, na oblačcích posedávali cherubini a mohutné sbory jednotvarné pely. V dalece uzřel zlatisté svedo a rovněž perlovou bránu do nebes.

Rychle se rozhodl jednat a rozběhl se po jarní louce. Nebeská brána se začala postupně přibližovat. Nakonec po uplynutí blíže neurčené doby došel k této monumentální stavbě. Tyčila se nad ním do velké výšky. Před ní stála zářivá postava s plamenným mečem, obklopená zlatým svedem. „Kdo jsi?“ ozval se hlas.

Starý se představil. Hned ve vchodu do brány se objevila další zářivá postava, otevřela velkou knihu, naslinila si prst a začala listovat stránkami.

„A vida,“ pronesl druhý hlas. „Už tu na tebe čekáme. Vejdi!“ Zaklapli knihu zaznamu a otevřeli mu nebeskou branu. Starec - nyní vlastně už zase mladík - vešel dovnitř.

Nové přichází po nějakou dobu nevycházeli ze stavu extáze při pomýšlení, co všechno ho jeho náboženská víra naučila. Vida je — andělé, cherubini, ba i serafini. Nebesky zastupovali v mnohohlasých chorálech, a byl tu i Svätý Petr a anděl paměti, a velká kniha vědění, kde byl zapsán o každé duši na Zemi, v němž byly podchyceny všechny dobré i zlé činy každého člověka, který kdy žil.

Postupně se však přešel jen stárec — nyní nové přichází — začínal cítit nesvojí. Něco tu nešlo. Tohle nebyla žádná skutečnost, ale spíš jakási pantomima, jako by se tu hrálo nějaké divadlo. Kde jen mohl udělat chybu? Je snad něco v nepořádku s jeho náboženskou vírou? Potom si opět vzpomněl na zmrtvýchvstání a uvažoval: „Je snad tohle stejně naivní představa jako ta o zmrtvýchvstání? Vždyť co se zmrtvýchvstání týče, jak jen by mohlo mrtvolám dávno zpráchnivěným být znovu vráceno původní vzezření a vdechnut jim život po zatroubení hlasné trouby? A kam by se všichni ti lidé vešli, kdo by je oblekl a nasýtil? A co potom onen dáv andělu, toto letmé nahlédnutí do nebe — které mě zklamalo do té míry, že mám pochyby zdali mě nešali smysly.“

V okamžiku, kdy si to pomyslel, se ozvala velká rána, jako by zahrmělo, a celá stavba nebeských bran se mu před očima začala hroutit a padat, a zmizelo i zlatisté světlo. Ale — *okamžik* — objevilo se světlo ještě větší. Stárec, nyní návštěvník, se rozhlížel kolem sebe s bázlivou lictou. *Tohle* už vypadalo verohodněji. Díval se, jak k němu přibíhají lidé, s nimiž se poznal za svého posledního pozemského života — lidé, které měl rád. Spatřil i svého milovaného psa, jak k němu běží, sкаче po něm, a šteka radostí.

Přistoupila k němu další postava a pravila: „Tecfjsi už oprostěn od svých klamných představ. Dostal ses do svého skutečného domova - do Zeme zlateho svedu. Nejakou dobu tu pobudeš a pak se rozhodneš — vyhradně ty sam - čím se chceš zabývat dal.“

A tak to je, že rada náboženství svedí verici na scesti. Člověk může studovat svate knihy každého náboženství a poučit se z nich, avšak skutečná moudrost pochází z otevřené mysli, abychom až nadejdeme náš čas přechodu z pozemského života na onen svět, všichni, vy, i vy a dokonce i vy - mohli přestoupit do takové roviny bytí, do níž patříte podle toho, jaké jste dosáhli evolučního stupně a podle toho, jak jste se v životě chovali. V zaměrech vyšší reality je pamatováno i na to, aby byli před vlastní pošestilostí ochráněni i ti, kteří už z pozemského života odešli. Pokud se někdo domnívá, že se dostane

do imaginarního nebe, tak pro nej bude takove divadlo zinscenovano, dokud sam nevidi trhliny a neprohledne.

A ti, kteri si myslí, že se dostanou do zeme nevyslovných rozkoši, kd< jsou pro ne nepretržite k službam krepčici devčata, aby je povyrazila, i jim s< takoveho divadelka dostane, dokud z takových pomijivosti nevybrednou.

A pokud si predstavitelka boje za emancipaci žen predstavuje nebe jake místo, kde všichni muži jsou otroci, i takove predstaveni pro ni muži byt naaranžovano, a muže se vleci tak dlouho, dokud se dotyčna osob; konečne sama nedovtipi, jakým bludem se obelhava. Divaeilo potrva tal dlouho, dokud ta osoba nepovyroste duchovne i mentalne do te miry, ž bude schopna přijmout realitu Zeme zlateho sveta takovou, jaka opravdi je - odlišna od prostredí, z nebož prichazi, a presto zase ne tolik jina Misto očistene od zla, místo, kde se lze setkat jen s temi, kteri jsou s nam v harmonii, místo, kde se nevyskytuje nenavist, nepratelstvi, chudoba ar utrpení. Misto, kde prichozí, plně si vedom svých činu, potežka všechn vyhry i prohry sveho prave uplynuleho života, a pak se rozhodne, čemu se bude chtít venovat dal.

A teđ už by klapam psadho stroje melo ustát a psad paska at' se prestane pohybovat. Kond krmel psadho stroje paplry, ktere na druhem kond vylezajl popsane, protože stanoveny rozsah teto knlžky je naplnen. Už zbyva jenom ho odeslat važenemu literamlm zastupci Knightovi, aby jej predal velectenemu vydavateli.

Slečna Kleopatra Rampova vydechla ulevou a obratila se na Taddyнку Rampovou: „Zaplařpanbtih!“ poznamenala. „Už se toho konečne zbavil, tak treba tecf na nas bude mít čas.“

Zbyvajl už jen dva ukoly: prvním je podčkovat panl Rampove za ne-umdvajld pozornost pri čtenl rukopisu a opravovanl drobných chyb, a druhým ukolem je vyjadrít velký dlk panl Sheelaghe Rouseove, po radu let naši oddane společníd za ten velký kus prace, který odvedla tím, že všechno napsala na stroji.

KONEC

Když vyšly v češtině první tituly Lobsanga Rampy, začala jsem od čtenaru dostávat dopisy, vyjadřující ptešení z duchovního obohaceni, které jim tato četba skytala. Ton rady z nich se ale považlivě zmenil predevším pote, co se u nas objevila kniha Heinricha Harrera *Navrat do Tibetu*, v niž autor Lobsanga Rampu označil za podvodnika a popsal, co vše bylo za učelem jeho „odhaleni“ podniknuto, včetně - cituji: *najmuti soukromeho detektiva, který se k L. Rampovi vloudil jako jeho ždk.*

Zmateni čtenari vyjadřovali udiv, nejistotu či zldamani a v podstate chteli vedet ode mne, co je na tomto hanopisu a dalších zvestech pravdy.

Tentokrat jsem proto k prekladu zvolila titul, který konečně dava slovo i Lobsangu samotnemu, aby se ke vzniklym pochybam vyjadril, a zaroven se nam v nem odhaluje i ve sve lidske krehkosti už velmi choreho starce.

Dřiv než se začete do Lobsangovy obhajoby sve pravosti, vra^me se na okamžik k Harrerovu narčeni. Jakymi argumenty ho vlastne doklada? Ze se chtel s Lobsangem sejít, leč on ho neprijal. (Vy byste si pustili k telu nekoho ze spolku vam očividne nepratelysky zamžfeneho, jehož další člen si proti vam nevaha najmout detektiva, jenž se vam proradne vetre až do bytu?) Ze se styka s nejvyšši anglickou šlechtou. (Co je na tom zavadneho? Pan Harrer by snad Rampovi nejradeji povolil styky pouze s proletariatem?) Ze leži doma na posteli obklopen siamskymi kočkami. (To je vytka, která se me coby chovatelky siamskych koček dotyka způsobem obzvlašt' zrahujičim, a je-li provinžnim i to, že ochrnuty stareček prijima navštčvy vsede na lužku, tak to si opravdu neumim predstavit, jaky by člověk musel byt *kabrhak*, aby v Harrerovych očich obstal.) Ze nosí plnovous. (To ma byt d&kaz čeho?)

Jak pravdivě se v tomto svede ukazuje stare ruske prislovi: „Pomluva je jako uhel. Když nespali, alespon ušpini.“

„Když nekdo piše očividne nesmysly, tak se mu to nesmi trpet!“ vrcholi Harrerova filipika proti Rampovi. (Zosobnena tolerance ten pan Harrer, neni-liž pravda, a v jak hlubokem souzneni s mirumilovnym učenim budd- hismu.)

Zkratka a dobre - mne osobne v nejhoršich chvilich uplynulych let rozhodne oporou nebyla Harrerova jedovata slina, ale mnohokrat jsem načerpala smireni, silu i nadeji z knížek Lobsanga Rampy, které by Harrer nejradeji videl horet na hranici. Je mi jen lito, že Rampovo dilo se prozatim filmoveho zpracovani nedočkalo, prestože k tomu podle meho nazoru splnuje všechny predpoklady.

Všechna čest Rampovi i za to, jak korektně se v pozici narčeneho choval. Vždycky se o tech, kdo Ko osočovali, zminoval pouze obecně, aniž by na

kohokoliv konkrétného ukázal prstem, a pokusil se ho tím poškodit veřejně a do konce života, jak se to stalo jemu.

Tím vším se vás ale v žádném případě nesnažím přesvědčit, že byste v Lobsanga měli uverit, pokud to vnitřně necítíte. Vždyti i on sám nespokojeným pochybovačům radí, ač jeho knížku jednoduše zaklapnou a odloží.

Domnívam se, že konečný důkaz, který by dohadům o jeho pravdivost učinil konec, nebude nikdy mít ani tábor zastánců ani odpůrců. Je proto třeba se zeptat vlastního srdce, na kterou stranu tihne.

I kdyby vám bylo zatežko přijmout jeho knížky za víc než jenom jakési „duchovní verneovky“, přesto z nich můžete načerpat poučení a sílu. Jeho poselství moudrosti, humoru, bystré inteligence ale i rovnováhy mezi důstojností a pokorou provází denně tisíce lidí. Je na vás, zda i vy této šance využijete. Já osobně jsem mu vděčná, že jsem v něm takového průvodce životem směla získat.

